Sayı 79 Mayıs 2 DM

TKP—ML
Merkezi Yayın Organı

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

Günümüzün Şartlarını ve görevlerini İyi Kavrayalım

Berrak Bir Çizgide Kararlılıkla İlerleyelim!

Ülkemizde şimdi kitlelerin umudu ve kutsal homurtusu, geçmişe nazaran daha canlı, daha aydınlıktır. Hakları hayasızca gasbedilen proletarya, sendika ağalarını, devrimci, demokratik bir öfkeyle zorlamaktadır. Önemli bir yekünü tutan sendika ağalarıyla, bunların altında yer alan bir kısım samimi, şu ya da bu ölçüde sınıf çıkarlarına bağlı işçi temsilcileri, proletaryanın giderek artan, içten içe zonklayan gazabını sinelerinde duymaktadırlar. Türk-İş kurmayının, hükümeti zaman zaman, barutu santaj kokan salvo ateşlerine tutması, direnişlere girmek istemesi ve en son meclise yürüme girişimi boşuna değildir. Kapağı titreten şey, ateşin kaynattığı sudur. İşçi cephesinde söyleyene değil, söyletene bakmalıyız şimdi.

Proletaryanın genç militan dostu, yani en ön saflardaki kavga kardeşi gençlik, ileri demokratik bir çizgide, tüm devlet güçleriyle karşı karşıyadır şimdi. Toplu dilekçelerden, açlık grevlerine, yürüyüşlere ve sokaklarda polisle cebelleşmeye kadar değişik kitlesel mücadele biçimleriyle kendisini yeniden, düzenin ciddi bir muhalefeti haline getirmiştir. Gençliğin, YÖK'ü ortadan kaldırmak ve giderek demokratik bir üniversite yaratmak yolundaki mücadelesi, ilerde daha geniş ufuklara açılacak, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin çetin bir parçası haline gelecektir. Dünyanın her tarafında gençliğin altın ilkesi aynıdır: EYLEM. Tek tip elbise ve tek tip düşünce (Kemalizm) uygulaması, Cuntanın bir zamanlar cezaevlerinde dayattığı tredmanların temel direğiydi. Özal hükümeti gençlik derneklerine aynı ruhla yaklaşınca, tükürüğünü bizzat başbakanın ağzıyla yalamak zorunda kaldı.

Köylülük büyük bir sıkıntı içinde olmasına ve için için homurdanmasına rağmen hareketsizliğini sürdürüyor. Kürdistan, süreklilik arzeden bir askeri harekat alanı haline getirilmiştir. Buradaki köylülüğün büyük çoğunluğu, hakim sınıfların da teslim etmek zorunda kaldığı gibi kesinlikle devleti desteklemiyor. Bu kitlenin küçümsenmeyecek bir bölümü, silahlı hareketlere yiyecek ve barınma olanaklarını sunma gibi pasif bir destekte bulunuyor. Kürdistan'da milli zulme karşı köylülüğün henüz ete kemiğe bürünmeyen milli tepkisi geçmişe nazarın güçlenmiştir. Kürdistan kırlarındaki sınıfsal karşıtlığı en genel görünümüyle şöyle formüle edebiliriz: TOPRAK AĞALARI, TEFECİ-TÜCCAR/YOKSUL VE ORTA KÖYLÜLÜK. Türk bölgesinde ise şöyledir genel görünüm: ÇİFTLİK BEYLERİ, ZENGİN KÖYLÜLER, TEFECİ-TÜCCAR/TARIM İŞÇİLERİ (Mevsimlikler dahil) ve KÜÇÜK ÜRETİCİLER. Her iki bölgede de bu genel sınıfsal karşıtlık kendisini köylü hareketleri şeklinde henüz mücadele arenasına çıkarmıyor.

DEVRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA!

20 Nisan 1987 günü Dersim'in Hozat ilçesine bağlı bir köyde Faşist Ordunun operasyon timleriyle, Partimiz TKP/ML önderliğindeki halkın silahlı kuvvetleri TİKKO'nun bir gerilla birimi arasında çıkan çatışmada 2 halk savaşçısını daha yitirdik.

Bu çatışmada kahramanca direnerek şehit düşen yoldaşlarımızdan biri olan ALİ METE, partimizin değerli bir üyesi ve kadrosuydu. Aynı çatışmada düşman ordusunun yaralı olarak ele geçirip alçakça katlettiği FECİRE YILDIRIM yoldaşta partimizin ve önderliğindeki TİKKO'nun yılmaz savaşçılarından biriydi.

Partimiz kuruluşundan günümüze kadarki 15 yıllık mücadele tarihi boyunca, Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm için 130'un üzerinde şehit verdi. Partimiz bu şanlı kavgada zafer için daha yüzlerce ve hatta binlerce şehit vereceğinin bilincindedir. Emperyalizme, sosyal emperyalizme ve uşaklarına boyun eğmenin bilinçli bir yaşamla alakası yoktur. Esaret ve sömürü dünyasına kölelik ölmüşlüğün en büyüğüdür. Gerçek ve bilinçli yaşam sömürü ve zulme karşı canbedeli bir mücadele yürütmekten boyun eğmemekten geçer. Devrim ve komünizm için mücadelede şehit düşenler bilinçli ve en soylu yaşamın örneğini ortaya koymaktadırlar.

Onlar, zifiri karanlığı parçalayan kızıl bir güneşin parlak ışınları misali kurtuluşa giden yolu aydınlatmaktadırlar.

Karamsarlığın, teslimiyetin, bireysel kurtuluşçuluğun, bencilliğin, inançsızlığın kol gezdiği, zulmün bütün haşmıyla en barbar şekilde saldırdığı koşullarda işkence tezgahlarında, zindanlarda, operasyonlarda TKP/ML-TİKKO savaşçıları elinde yükselen direniş bayrağı dünya proletaryası ve onun bir

Devamı sf: 7'de

Mesajlar!

TKP/ML'nin 15. Kuruluş Yıldönümü'nü Kutluyoruz!

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Komitesi

Peru Komünist Partisi MK

Nepal Komünist Partisi MK

—→

Ülkede çok yavaş ama yer yer sıçramalı bir devrimci yükselişe tanık oluyoruz. Baskının dirhem dirhem yarattığı birikimin, kendisini birden ortaya çıkan direnişler şeklinde açığa vurması, devrimci yükselişin moral unsurunu önemli ölçüde güçlendiriyor. Tek tip öğrenci dernekleri tasarısına karşı patlayan öğrenci direnişlerinin ülke çapında yarattığı moral büyüktür. Ve bu moralin yakın gelecekte, çeşitli alanlarda devrimci güce dönüşeceğine hep beraber tanık olacağız.

Halkın mevut durumu genel hatlarıyla budur. Bu durum, bizlere değişik alanlarda değişik görevler sunuyor. Şehirlerdeki güçlerimizin en nitelikli ve büyük bir kesimini işkolu sendikalarında ve geçmiste mücadele tecrübesi olan büyük fabrikalarda seferber etmeliyiz. Kapitalist ve modern revizyonist sendika ağalarına karşı birleşebilecek tüm devrimci, demokratik güçlerle birleşmeye çalışmalı, sınıf sendikacılığına yürekten inanan devrimci çizgilerle bir blok halinde hareket etmeli ve önemli sendikaları ele geçirmeyi hedeflemeliyiz. En azından sendikalar içinde ciddi bir güç haline gelme sevkiyle çalışmalıyız. Politik mücadele arenasında, büyük fabrikalarda ve sendikalarda baş düşmanlarımız sarı sendika ağalarıdır. İdeolojik arenada ise en sinsi ve en tehlikeli düşmanımız modern revizyonizmdir. Klasik sarı sendika ağalarının ideolojik planda yüzleri iyice açığa çıkmıştır. Onların ideolojik iflasları paçalarından akıyor. Bu bakımdan modern revizyonistler kadar tehlikeli değillerdir. Ama, bu her iki güce karşı uygulanacak politika, teşhir ve tecrit politikası olmalıdır. İki taktik iyidir. Birincisi, sendikaları ele geçirmektir. İkincisi ise, sendikalar içinde güç toplamak, ilerde ele geçirilememesi halinde, toplanan güçlerle yeni sendikalar kurmaya hazırlanmaktır. Tüm fabrikalar içinde büyük fabrikalara öncelik vermeliyiz. Her büyük fabrikada bir parti komitesi oluşturmalı, bu komiteyi sabırlı bir çalışmayla parti hücreleri tabanına oturtmalıyız. Büyük fabrikaları partinin kaleleri haline getirecek bolşevik bir politika ve bu politikanın bolşevik bir ruhla, illegalite ve dirayet tezgahında ilmik ilmik, sabır sabır dokunması. İşte sınıf marifeti budur.

Gençliğe gelince, onun devlet karşısında ciddi bir güç olarak mücadele etmesi, hakların koparılarak alınmasında Titan gücüne sahip olması için büyük demokratik, tek bir örgüt çatısı altında birleşmesini savunmalıyız. Değişik görüşlerin, değişik çizgilerin oluşturduğu bir gökkuşağı yaratmasını savunmalıyız. Bereketli yağmur sağanağına benzeyen gençlik eylemlerinin, böylesi bir gökkuşağını yaratıp yaratmayacağını zaman gösterecektir. Böyle bir gökkuşağının bizim de yoğun çabalarımızın katkısıyla yaratılması halinde, yeni görevlerimiz, temel ve tali hatlarıyla net olmalıdır. Gençliği, yasal ve akademik sınırlar içinde tutarak, onun örgütünü bir dar çıkarlar ve teorik gevezelikler kulübü haline getirmek isteyen, onu sınıf bilinçli işçilerin devrimci ruhundan uzaklaştıran modern revizyonist çizgiye karşı, halka ve devrime bağlı, değişik türden devrimci çizgilerle birlikte hareket etmeliyiz. Bunun yanında, bu geniş demokratik örgüt içinde ve genel olarak gençlik saflarında, partinin yeraltı gençlik örgütünü örgütlemeliyiz. Bunu yapmazsak gençlik saflarında etkin olamayız. Gençliğin seçkin unsurlarını partinin görüşleriyle, ruhuyla ve çalışma stiliyle donatmalıyız. Komünist ruh, komünist gençlik örgütünü yaratmalıdır. Burada şunu da belirtmeliyiz ki, modern revizyonist çizginin birlik önünde engel olması halinde dıştalanması ve onsuz bir demokratik gençlik örgütünün yaratılması doğru olacaktır. Ama biraz kitlesi olan her çizginin ayrı baş çekmesine, ayrı bir gençlik örgütü kurmasına kesinlikle karşı çıkmalıyız. Bu, gençliğin devrimci demokratik gücünü parçalamaya, mücadelesini zayıflatmaya hizmet edecektir.

Şehir örgütlenmesinde, silahlı örgütlenmeye özel bir önem vermeliyiz. Hem profesyonel silahlı çekirdeklerin, hem de işyerlerinde ve mahallelerde gizli milis gruplarının örgütlendirilmesi politikasını titizlikle uygulamalıyız. 12 Eylül'ün eli kanlı işkencecileri, ünlü kışkırtıcıları ve ispiyonculara, teşhir ve tecrit olmuş görevlileri, hiç bir şey olmamışcasına, günahsız kullar gibi, ellerini kollarını sallayarak gezip tozuyorlar. Proletarya Partisinin sevk ve idare ettiği silahlı güçlerin soluğunu enselerinde duymalıdırlar bunlar. Bir parti, şartların emrettiği bütün mücadele biçimlerini uygulayarak ilerleyebilir. Silahlı örgütlenmeye kafa yormayan bir parti, kitlesel sokak çatışmalarını başarılı bir tarzda yürütebilir mi? Yolunun üzerine dikilmiş ya da soluk borularını tıkamış silahlı engelleri ortadan kaldırabilir mi? 12 Eylül'den sonra ortaya çıkan teslimiyetçi atmosfer, mücadelenin silahlı biçimlerini lanetleyip durdu. Ama ülkemizin gerçekleri bu tip lanetlerin papucunu dama atacak derecede çıplaktır. bir zamanların ünlü devrimci köylü lideri Zapata, "zalim hükümetlerden elinizde şapkanızla değil, silahla adalet isteyiniz" demişti. Bizim gibi ülkelerde devrim kendi adaletini, kendi militan gücü, kendi silahıyla uygulayabilir ancak.

Kürdistan'da silahlı mücadele atmosferi çok daha iyidir. Burada gerilla savaşının sürekliliğini sağlayan ve iyi döğüşen bir parti güçlenecektir. Kürdistan'da, yeni bölgelere açılma siyaseti izlemeliyiz. Seyyar silahlı çekirdekleri, köylerde örgütlenecek milis dayanağına oturtmalıyız. Geniş milis grupları ağına dayanan gerilla çekirdekleri uzun ömürlü olur ve nisbeten daha iyi savaş olanaklarına kavuşur. Önümüzdeki üç dört yıl içinde, Kürdistan'da iki ya da üç Dersim Yaratmalıyız. Dersim demek kitle tabanı demektir. Dersim demek kendi güçlerimize dayanarak mücadelenin sürekliliğini sağlamak demektir. Kürdistan'da milli çelişkinin, yani, Faşist Türk Devleti'yle Kürt Milleti arasındaki çeliskininin önemi ve çatışma şiddeti artmıştır. Bu çok iyi bir şeydir. Ezilen bir ulusun uyanışı ve dikkatalılığıdır. Ama bunu yaratan asıl unsur, Kürdistan'da sürdürülen silahlı mücadeledir. Biz bu bölgelerde geniş cephe siyasetine önem vermeliyiz. Türk egemenlerinin milli zulmüne karşı çıkan, devrimci güçlere saldırmayan ve herhangi bir emperyalist gücün doğrudan uşaklığını yapmayan her sınıf ve tabakadan güçlerle, kişilerle (bunların sınıf karekterlerini emekçilere anlatmayı ihmal etmeksizin) birlikte hareket etmeye önem vermeliyiz. kürdistan daha uzun yıllar, silah takırtılarının ve ölüm haberlerinin toprağı olmayı sürdürecektir. Çünkü Kürdistan ın önünde güçlü bir devlet vardır ve ayrıca da Kürdistan geçmişinde yoğun bir silahlı mücadele tecrübesine sahip değildir. Bu iki dezavantaj savaşın süresini artırıcı bir rol oynayacaktır. Tabi, Ortadoğuda Kürdistan savaşını olumlu yönde etkileyecek olağanüstü bir gelişme olmazsa...

Türk kesiminde partimizin silahlanması, çelişkilerin keskin ve kitle temelinin güçlü olduğu önemli bölgelerde silahlı güçler yaratması temel bir görevdir. Partimiz bu konuda üzerine düşen görevi ne yazık ki yerine getirememiştir. Bazıları silahlı mücadele şartlarının sadece Kürdistan'da olduğunu sanıyor. Bu yanlış bir sanıdır. Gerilla savaşı Kürdistan'da kendiliğinden doğmadı. Sorun, en elverişli bölgelerde bu mücedele biçimini örgütlemektir.

Partimiz, Türk bölgesinde silahlı güçleri oluşturma görevini ciddiyetle uygulama kararındadır. İstikrarlı silahlı güç oluşturmak zordur. Önümüzdeki iki yıl içinde dikkatlerini bu çekirdeklerin kurulması üzerinde yoğunlaştıracaktır. Toprak sorunu, tarım işçilerinin sendikalaştırılması, küçük üreticilerin kitlesel protesto eylemlerine sokulması gibi görevleri, partinin ve ordunun kırlarda örgütlendirilmesi göreviyle birlikte ele alacaktır. Halkın temel sorunlarını kavramayan, bu sorunların, şartlara uygun mücadele biçimleriyle çözümü yolunda ilerlemeyen bir hareket geniş yığınlarla birleşemez, güçlenemez.

Partimiz ülkede, egemen sınıf partilerine, modern revizyonizme ve onun yedeğindeki akımlara karşı politik, ideolojik cephede etkin bir mücadele vermek zorundadır. Özellikle ideolojik cephede modern revizyonizme karşı etkin bir mücedele verme göreviyle yüzyüzedir. Bu görevi layıkıyla yerine getirmeksizin güçlenmek, sınıf bilinçli işçileri, emekçileri parti saflarına çekmek hayaldir.

Yorum

"Türk süngüsünün göründüğü yerde Kürt meselesi yoktur!"

Şeyh Sait ayaklanmasının vahşice bastırıldığı, ülkenin büyük kışlalarından gönderilen kıtalarla Kürdistan'ın ölüm sessizliğine sokulduğu 1925 yılında Türk Paşalarının böbürlenerek sık sık kullandığı bir sözdür bu. Eğer bastırılan bir ayaklanmayı uzun süreli bir gerilla savaşı izlemezse, ayaklanmayı bastırarak ortalığı sus-pus'a kesen güçler bu tipten sözleri ağızlarına pelesenk edebilirler. Gerilla savaşı, düşmanı aciz bırakan güçlü bir dildir. Türkiye Kürdistan'ı tarihinde hiç bir ayaklanmayı, bilinçli ve kararlıca yürütülen bir gerilla savaşı izlememiştir. Koçkiri, Şeyh Sait, Ağrı, Dersim ayaklanmalarına bakın, hepsi de darağaçları ve sürgün prangasıyla suskunluğa mahkum edilmiştir. Ama Irak Kürdistanı'na bakın. Kürtler her termopil geçidinde, her ölüm noktasında mücadeleyi sürdürmenin bir çıkış yolunu, bir çaresini bulubulmuşlardır. 1947'de, tam da yokedilecekleri bir anda, Kürtler, Barzani önderliğinde sürpriz bir yarma hareketiyle kurtulmuş, 500 kişiyle Irak Kürdistanı'ndan Aras önlerine yani Sovyetler'e kadar 52 gün sürecek bir uzun yürüyüşe çıkmışlardı. Bizim isyancı Kürt feodallerinde bu perspektif, bu hareketli savaş anlayışı olmadığı için hepsi soluğu darağaçlarında almıştır. Eğer Kürt Milli Hareketi tarihinde uzun süreli bir gerilla savaşı deneyimi olsaydı bugünkü hareketin niteliği ve boyutları çok daha ileri olurdu.

Bununla birlikte, Türkiye Kürdistanı'ndaki bugünkü durum, geçmişten çok daha farklı ve ileri bir konumdadır. Herşeyden önce Kürt Ulusal Sorunu, tüm Türkiye'de ve özel olarak da Kürdistan'da bir avuç aydının tartışma platformundan kitlelerin büyük tartışma alanına girmiştir. Ve Kürdistan'da bugün devletle mücadele halinde olan örgütlerin varlığı söz konusudur. Teori ve ayağı Kürdistan toprağına basan örgütlü mücadele. Bu iki öge, bugünü geçmişten farklı kılan iki temel ögedir. Örgütlü mücadele içinde de silahlı mücadelenin belirleyici bir rol oynaması, farklılığa daha bir derinlik kazandırıyor.

"Türk süngüsünün göründüğü yerde Kürt meselesi yoktur" diyen paşalar, bugün daha değişik bir ağızla konuşuyorlar. Genel Kurmay Başkanı N. Üruğ, Kürdistan'daki silahlı hareketi Korsika, Bask ve İra'ya benzetiyor; bu hareketin süreceğini ilan ediyor. Eski Genel Kurmay Kordinasyon Başkanı Korgenaral N. Bölügiray, "Kürt sorununu gizlemenin" ve "üçyüz-beşyüz eşkiya sorunu olarak göstermenin bir yarar getirmediğini" söylüyor. Ve Irak Kürdistanı'nda Kürtlerin güçlenmesi tehlikesine işaret ederek dikkati şu noktaya çekiyor: "İlerde Irak'ın işi biterse sıra Türkiye'ye gelecektir. Bu gayet açıktır. Ve bu kozu İran ve Suriye de kullanacaklardır. Gerçi akılları olsa, sorun onların da sorunu. Ama bu yanlış düşüncede ısrar ediyorlar. Bu ilerisi için tehlikeli tabi...". Uzun süreli bir gerilla savaşının tehlikelerini şimdiden düşünmeye başlayan egemen sınıflar, İran, Irak ve TÜrkiye arasında kurulan üçlü birliğin bozulmasının, bağımsız bir Kürdistan'ın kurulması şansını artırdığını belirtiyorlar. Emekli Jandarma Albay Erkekoğlu, geçmişteki "güzel durumu" şöyle anlatıyor: "Irak, İran ve Türkiye CENTO anlaşması dolayısıyla dost ülke oldukları için, bağımsız bir Kürt Devleti'nin kurulma aşamasında ortak bir hareketle ortadan kaldırılması için planlar yapmışlardı..." Şimdi Türk egemenleri o günleri mumla arıyorlar. Türk egemenlerini böylesi bir atmosfere sokan, onları ağız değişikliğine zorlayan asıl unsur nedir? Açıktır ki bu, Kürdistan'daki silahlı harekettir. Gelgelelim ki, tüm bu duruma rağmen, Türk egemen sınıfları bugün, bırakalım Kürt Milletinin milli haklarını, varlığını dahi resmen kabullenmekten uzaktırlar. Bunların akıllı kesimlerinin temsilcilerinden olan Ecevit bile hala Kütlerin varlığını kabul etmiyor. Anadolu'daki tüm milliyetleri bir tek millet kategorisi içinde ele alıyor. Stalin, Türk egemen sınıflarını milli zulmün en azgın şampiyonları olarak niteliyordu. Türk milli zulmünün baş şampiyonu da Mustafa Kemal'dir. Bugünküler onun mirasını sürdürüyorlar. Bunu ne kadar sürdüreceklerini de, genel olarak Türkiye'deki sınıf mücadelesi, özel olarak da Kürdistan'daki silahlı mücadelenin sürekliliği ve gücü belirleyecektir.

Kürdistan'da güçlenebilmek için buradaki özgül durumu hesaba katmak gerekiyor. Bugün Kürdistan'daki milli ve sosyal mücadele gerçeğini belirleyen başlıca çelişkiler şunlardır: 1-Hakim ulusla ezilen ulus arasındaki çelişki 2-Feodalizmle geniş köylü yığınları arasındaki çelişki, 3-Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki, 4-Kürdistan burjuva ve toprak ağalarının kendi aralarındaki çelişkiler. Peki emperyalizle Kürdistan arasında bir çelişki yok mudur? Elbette ki vardır. Bunu birinci çelişkiyle birlikte ele alabiliriz. (Emperyalizm + Hakim ulus egemen sınıfları + Kürt milli hainleri)'yle ezilen ulus arasındaki çelişki. Kürdistan'da şartlara göre birinci ya da ikinci çelişki ön plana geçebilir, baş çelişki haline gelebilir. Birinci çelişkinin önemi ve hararetı giderek artmaktadır.

Kürdistan'da kısa zamanda sonuç almak hayaldir. Bazı Kürt örgütleri durumu kendilerinden yana alabildiğine abartıyorlar. Silahlı hareket, güçlü bir merkezi otoriteyle karşı karşıyadır. Gençtir ve gerilla savaşı mirasından yoksundur. Ekonomik ve politik hayatta hiç bir yasal engelle ciddi veya Türk ayrıcalığıyla karşılaşmayan, bu alanlardaki "nimetlere" istahla konan Kürt burjuva ve toprak ağalarının mevcut durumda, hakim ulus burjuvazisine karşı ciddi bir muhalefeti de sözkonusu değildir. Taktikler, planlar, çalışmalar, uzun süreli bir silahlı mücadele stratejisi zeminine oturmalıdır. İki güzel şeyde sebat etmek gerekiyor. Ustaca bir ittifaklar ve geniş cephe politikası; silahlı mücadelede kararlılık. Bunlardan birini ihmal eden kan kaybedecek, güçlenemeyecektir.

Türkiye Kürdistanı'nın en etkin silahlı gücü olan PKK'nın bugün iki büyük zayıf noktası vardır. Birinci olarak, bu hareketin yürüttüğü silahlı mücadele, asıl gücünü Türkiye Kürdistanı zemininden ve halkından almıyor. Hareketin üç sac ayağından ikisi, sınırın ötesindedir. Asıl vurucu güç, sınır ötesindedir ve tüm sansasyonal, etkin vuruşların sahibidir. Savaşın Türkiye Kürdistanı zeminine ve halkına mal edilmesi yönünde ciddi bir gelişme de henüz ufukta görünmüyor. Bütün etkin vuruşlar doğal olarak sınıra yakın bölgelerde ortaya çıkıyor. PKK'nın ikinci zayıf noktası, izlediği ittifaklar politikasıdır. Bu, Türk ve Kürt soluna karşı düşmanlık politikasıdır. İran'da, İran halkının kasabı, Ayetullahlar güruhuyla içli dışlı olmak yolunda büyük çabalara girerken, Komala başta olmak üzere tüm İran Kürt Ulusal hareketini kinle eleştirir, suçlar. Irak'ta Kürt burjuva ve feodallerinin hareketi olan IKDP ile ilişkileri geliştirmeye önem verirken, Kürt orta burjuvazisinin devrimci hareketi durumunda olan KYB'yi ihanetle suçlar. Newroz'u tekeline alır, Kürt halkının bu derin anlamlı, destansı bayramını kutlayan tüm örgütlere karşı

Devamı sf. 22'de

Grev Pankartı Açan Onbinlerin Mesajı!

300 bin işçi greve gidiyor

SENDİKA	İŞYERİ	İŞÇİ SAYISI	SON DURUM
Petrol-İş	32 özel sektör işyeri	4.633	31 Mart'ta grev başlayacak
Petrol-İş	20 özel sektör işyeri	4.282	16'sı 18 Mart'tan olmak üzere grev başladı
Ağaç-İş	Adel Kalemcilik İstanbul	330	26 Mart'ta grev başlayacak
Ağaç-İş	Orüs'e bağlı 20 fabrika (kamu)	4.500	Uyuşmazlık zaptı tutuldu
Türk Metal	Şentürk Demir-Çelik İzmir	45	23 Mart'ta grev başlayacak
Türk Metal	Makine Kimya Endüst. 22 işyeri (kamu)	12.300	18 Mart'ta grev kararı alındı. Grev başlamadı.
Türk Metal	Zirai Donatım 47 işyeri (kamu)	3.500	17 Mart'ta grev kararı alındı. Grev başlamadı.
Türk Metal	4 özel sektör fabrikası	251	Grev kararı alındı. Başlamadı
Türk Metal	2 özel işyeri	199	Uyuşmazlık zaptı tutuldu. Resmi arabulucuda
Türk Metal	Seydişehir Alüminyum	5.700	Uyuşmazlık zaptı tutuldu. Resmi arabulucuda.
Türk Metal	Antalya Ferro Krom	621	Uyuşmazlık zaptı tutuldu. Resmi arabulucuda
Türk Metal	Hema-Polatlı	633	Uyuşmazlık zaptı tutuldu. Resmi arabulucuda.
Teleyis	Lalezar Gazinosu	40	Grev kararı alındı.
Teleyis	Büyük Ankara, Stad, Efes, Maçka, Tarabya, Çelikpalas otelleri	2.000	24 Şubat'ta uyuşmazlık zaptı tutuldu.
Deri-İş	Sümerbank	3.200	Uyuşmazlık zaptı tutuldu.
Petrol-İş	Tüpraş	10.100	Uyuşmazlık zaptı tutuldu.
Öz Gıda-İş	Çaşıtlı	3.000	Uyuşmazlık zaptı tutuldu.
Çelik-İş	İskenderun ve Karabük Demir-Çelik	25.000	2 Nisan'da grev kararı alındı.
Yol-İş	Kamu işyerleri	113.000	26 Mart ile 12 Nisan arasında uyuşmazlık zaptı tutulması bekleniyor
Tek Gıda-İş	Çay-Kur	40.000	Uyuşmazlığa gidiyor.
Şeker-İş	Şeker Fabrikaları	40.000	Uyuşmazlığa gidiyor.
Teksif	Sümerbank (29 işyeri)	29.000	Grev kararı alındı. Başlamadı.
Tez Koop-İş	Tübitak	1.100	Uyuşmazlığa gidiliyor.

Son sınırına kadar sıkıştırılan bir toplumdaki "olağan" manzaraları yaşıyoruz... "Alternatifsiz" (!),24 Ocak ekonomik modelinin hazin sonu, derinleştikçe derinleşen bir iktisadi kriz, yüksek düzeylerde seyreden işsizlik ve korkunç boyutlardaki sefalet, akıl sınırlarını bile zorlayan manevi-toplumsal çürüme, baskılar, yasaklar ve direnişler...

12 Eylül rejiminin topluma kazandırmış olduğu ölüm sessizliğinin giderek parçalandığı, toplumun hemen her kesiminden değişik düzeylerde direniş ve mücadele seslerinin —en azından belirgin homurtuların— yükselmeye başladığı bir tarihsel dönemden geçiyoruz. Silkinmeye ve üzerlerindeki ölü toprağını yavaş yavaş atmaya başlayan halk yığınları, aynı zamanda, bundan sonraki dönemde neleri yapmaya muktedir olduklarının da mesajını vermeye başladılar. Son işçi ve öğrenci eylemleri bu gerçeği doğrulayan çarpıcı ve son derece anlamlı örneklerdir. Anlamlıdır; çünkü, iktidarı ve muhalefetiyle birlikte egemen sınıfların zor'a dayalı iradelerine rağmen gelişmektedir. Ve henüz yolun başında bulunan bu gelişmeler, daha şimdiden egemen sınıflara, "12 Eylül öncesi olaylar yeniden mi başlayacak?" cinsinden kâbus dolu soruları sordurmaya başladı bile...

Çok yönlü karmaşık gelişmelere tanıklık eden bu kitlesel direniş ve eylemler, önemli deney ve tecrübelerle dolu olmalarının yanısıra, yaşadığımız sürecin bizlere yüklediği ağır görev ve sorumluluklarımızı haber vermesi bakımından da uyarıcı ve anlamlıdır. Bilhassa işçi sınıfının bu yeni kıpırdanışları, üzerinde büyük bir dikkat ve titizlikle durulmaya değer bir gelişme ve atılım örneğidir.

İşçi Hareketindeki Kıpırdanışlar ve Yaklaşan Grev Dalgası

Emek ve Üretim sürecinin gerçek efendileri olan işçiler, nihayet, olağanüstü sabır ve tahammül güçlerinin son sınırına gelip dayandılar. 1984 yılından başlayarak ilerleyen ve gelinen aşamada gerek ekonomik, gerek siyasi hayatta ağırlığını açıkça hissettirmeye başlayan işçi sınıfı hareketinin, bundan sonraki dönemde de yeni ivmeler kazanarak ilerleyişini sürdüreceği kesindir. Çeşitli burjuva gözlemciler dahi yaklaşan fırtınanın ilk belirti ve sinyallerini sayıp dökmeye başladılar. Bu belirtilerden, üzerinde durulmaya değer olanlardan biri, hiç kuşkusuz Türk-İş'in aldığı —daha doğrusu almak zorunda kaldığı— ve yer yer icra ettiği eylem kararlarıdır. Türk-İş tepesindeki işçi düşmanı gerici sendikal aristokrasinin ağız değiştirerek 'muhalif' olmaya başlaması boşuna değildir. Çünkü taban ısınmaktadır... Örneğin, 25 Mart 1987 günü Türk-İş yöneticilerinin ve bir grup sendikacının TBMM'ne yürümek istemeleri olayını ele alalım:

Tabandan gelen yüksek basınç ve zorlamanın dürtüsüyle Türk-İş yöneticilerinin Meclise kadar yürüyerek bir dilekçe verme ve aynı zamanda —kendi ifadeleriyle— "yüce meclise saygı"larını "sunma" eylemlerinin polis barikatına çarparak geri dönmesine hepimiz tanık olduk. Bu eylemin ertesi günü ANAP milletvekili Nevzat BIYIKLI'nın ağzından çıkan şu sözler, aslında yalnızca iktidar partisi ANAP'ın değil, aynı zamanda Türk egemen sınıflarının gerek Türk İş yönetimine ve gerek işçi hareketine bakış açılarını yansıtması bakımından ilginçtir: Nevzat BIYIKLI;

"Ayağınızı yere basın. Türk-İş, 'Her hangi bir eylem olmasın, patlama olmasın' diye elinde gelen her şeyi yapıyor. Siz onların haklı isteklerine karşı çıkıyorsunuz. Böyle devam ederseniz genel grev başlar, patlamalar başlar, nasıl önüne geçeceksiniz?" diyor ve —aslında— kendi sınıfı adına yolun sonundaki tehlikeye de işaret ediyor: *"İşçi meselelerine sahip çıkmazsak, sonumuz iyi olmaz"* (26 Mart 1987, Hürriyet)

Evet, görüldüğü gibi Türk egemen sınıfları, tedbir almamaları halinde sonlarının hiç de parlak olmayacağını kolaylıkla kestirebiliyorlar. Ve aynı zamanda, Türk-İş yönetiminin üstlenmiş olduğu geleneksel tarihi misyonu da takdirle karşıladıklarını gizlemiyorlar.

Gerçekten de Türk-İş'in tepesindeki gerici sendikal aristokrasi, büyük patlamaları engellemek, en azından etkisiz hale getirmek ve dar çerçeveler içine zincirlemek istiyor. Özellikle son iki yıl boyunca Şevket YILMAZ'ın büyük Holdingleri ve sermaye sahiplerini görevi icabı sık sık uyardığı bilinmektedir. Yapmış olduğu uyarılarla açıkça, "Benden söylemesi. Durum hep bu şekilde gitmez. Yarın birgün işçi hareketindeki gelişmeler, beni tepeleyip geçerek büyük sosyal patlamalara dönüşürse, o zaman sizler de görürsünüz gününüzü" demeye getiriyordu. Bu kaygılarında haklıdır da Ş. YILMAZ. Gerçekten de gelişmelerin normal yönü, bu korku dolu kaygılarını doğrular nitelikte olacaktır...

Türk-İş'in 25 Mart tarihinde Meclise

yürüme eylemi sırasında meydana gelen olayların dışa vurduğu gerçeklerden biri de, Türk-İş tabanındaki radikal ve militan bir potansiyelin varlığıdır. Örneğin eylem günü bir grup sendikacı hem polis barikatını ve hem de Şevket YILMAZ tayfasını protesto ederek "işçiler el ele, genel greve" sloganını atmışlardır. Yine aynı anda bir başka grup öfkeli sendikacı, Türk-İş yönetimi aleyhinde de sloganlar atarak ellerindeki dilekçeleri yakmış ve alenen şunu diyebilmişlerdir: *"Madem ki polis çemberini yaramayacaktık, niçin bizi buraya topladınız?"*...

Bütün gelişme verileri gösteriyorki, Türk-İş tabanında oluşmakta olan bu radikal çıkış ve atılımlar, bundan sonraki dönemde de gelişip güçlenmeye devam edecektir.

Son işçi eylemleriyle ilgili olarak değinilmesi gereken bir başka önemli olay ise, hiç süphesiz NETAŞ direnişinin başarıya ulaşmasıydı. 94 gün süren ve askeri üniformalı bir çok yasada delikler açarak hedefine erişen NETAŞ grevi, gerçekten de önemli bir dönüm noktası oldu. İç ve dış kamuoyunun geniş ve enerjik desteğini kazanan ve tabi bu arada kurtları bile kuzu postuna büründüren NETAŞ direnişi, bir bakıma, patlamaya hazır bir bombanın fitilini de ateşlemiş oldu...

Nelere gebe olduğu herkesçe bilinen o aldatıcı sessizlik döneminden sonra, bugün, komprador Türk egemen sınıfları Cumhuriyet tarihinin en büyük grev dalgasıyla yüz yüze gelmiş bulunmaktadırlar. Sıradan burjuva siyasi gözlemci ve araştırmacılar dahi bu gerçeği doğrulamakta ve her vesiliyle durumun ciddiyetine dikkati çekmektedirler. 25 Mart 1987 tarihli Milliyet gazetesinde yayınlanan yandaki şu tablo bile, işçi hareketindeki atılımın boyutlarını ve yaklaşmakta olan grev dalgasının genişliğini kanıtlayan önemli bir veri durumundadır.

Hali hazırda Türk-İş'e ve çeşitli bağımsız sendikalara bağlı 150 bin dolayında işçinin bir kısmı grev pankartı açmış ve bir kısmı ise grev kararı almış bulunmaktadır.

Gelişmelerin Yönü Üzerine

Yaklaşmakta olan günlerin yeni ve daha yüksek düzeyde 15-16 Haziran'lar yaratacağı kesindir. Türkiye işçi sınıfının 1970'lerden bu yanaki nicelik büyümesini de dikkate aldığımızda, ülkemizin bundan sonraki toplumsal hayatında işçi sınıfının oynayacağı etkin rol de kendiliğinden anlaşılır.

Gerek NETAŞ grevinden bu yanaki işçi eylemlerinin, gerek bundan sonraki dönemde ortaya çıkacak olan yeni direniş ve grev eylemlerinin yalnızca ekonomik taleplerle sınırlı kalmayacağı açıktır. Zira, 12 Eylül ve O'nun anayasası tarafından yukarıdan aşağı dikte ettirilen Çalışma, Sendika, Dernek, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri vb. kanunlar öyle bir hale getirilmiştir ki, bunlara karşı çıkmadan, en temel ekonomik hakları bile sökup alabilmek imkansızlaştırılmıştır. Örneğin, Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Örgütlenme hakkı gibi demokratik hakları alamadan; Ücretlerin artırılması, Çalışma süresinin kısıtlanması, İş ve Sosyal güvenliğin sağlanması vb. gibi ekonomik hakları alabilmek mümkün olmamaktadır. Yani kısacası, en sıradan ekonomik ve demokratik bir hakkın talep edilmesi dahi, karşısında askeri üniformalı yasa ve yasakları bulacaktır. Bugün için, daha ziyade ekonomik ve demokratik taleplerle ortaya çıkan işçi eylemleri; ellerini-kollarını bağlayan ve kendilerini ilelebet köleliğe mahkum eden kanunlara karşı çıkmak suretiyle bile kolaylıkla siyasi mücadelelere dönüşebilecek bir potansiyel taşımaktadır. Şüphesiz bu tespitle, siyasi haklar ve mücadele kavramının, oldukça geniş olan anlamını daraltmak istemiyoruz. Ama, mevcut yasalar sayesinde her şey bir birine o kadar sıkı sıkıya bağlanmıştır ki, en küçük ve sıradan bir ekonomik talep dahi kolaylıkla devleti ve halk yığınlarını karşı karşıya getirebilmektedir.

İşte bu bağlamda, işçi sınıfı hareketinin bundan sonraki dönemde kaydedeceği gelişme ve yükselmenin önemli devrimci imkanlar yaratacağını söyleyebiliriz. Tabi "Sağ"lı, "Sol"lu egemen sınıf katmanlarından, bilimum revizyonist, reformist akımlara kadar bütün siyasi odaklar da bu kuvvetli olasılığın bilincinde oldukları için, gelecek mücadele günleri de oldukça çetin, karmaşık ve şiddetli olacaktır. Daha ziyade Sendikal alanda yoğunlaşacak olan bu çetin mücadelede, Partimizin ve diğer radikal devrimci grupların dezavantajları ortadadır. Buna karşılık, iktidarı ve 'Sağ'lı, 'Sol'lu muhalefetiyle birlikte egemen sınıfların yanısıra, revizyonist ve reformist odakların sahip oldukları güçlü imkanlar da ortadadır. Özellikle, grevci gömleği giyerek gazete sayfalarına poz veren "sosyal demokrat" maskeli Erdal İNÖNÜ tayfasının arzettiği tehlike önemlidir. Genel seçim yılı yaklaştığı ölçüde, faşist burjuva muhalefetin de yaygınlaşan işçi eylemlerini rayından çıkarma, yolunu yönünü karartma gibi manevra ve komploları da bir o kadar artacaktır.

Durum böyle olunca, önümüzdeki dönemde işçi sınıfı hareketi içinde omuzlamamız gereken görev ve sorumluluklarımızın ne kadar ciddi ve ağır olduğu gerçeği bir kez daha açığa çıkmaktadır. Bu görev ve sorumlulukların ilk planda geleni ise sendikal faaliyettir. Kuşkusuz bu önemli faaliyet alanında tutunabilmek ve giderek kök salabilmek, her şeyden evvel oldukça sabırlı, bilinçli ve uzun erimli bir perspektifi —bakış açısını— zorunlu kılmaktadır.

Sendikal alandaki geçmiş tecrübelerimizi toparlayıp, özetleyerek günümüz koşullarına uyarlamak önemli ve ivedi bir görevdir. DİSK'i yeniden yaratma mücadelesinin tabandan başlayarak kızıştığı böylesi bir dönemde, sendikal faaliyete karşı takınılacak her çeşit kayıtsızlık ve ilgisizliğin siyasi faturası da epeyce yüklü olacaktır.

Bugünden başlayarak, sendikal alandaki gelişmeleri —gücümüz ölçüsünde— yakından izlemeli ve pratik bazı adımlar atmalıyız. Yeni ve küçük sendikalar oluşturmak yerine, —kaldı ki, yeni yasal ve hukuki düzenlemelerden dolayı bu tür küçük sendikalar kurmak ve yaşatabilmek hemen hemen imkansızdır— mevcut sendikalar içine girerek buralarda sistemli ve uzun vadeli bir faaliyetin temelini atmak zorundayız.

Sonuç

Sorun, işçi sınıfı hareketinin bundan sonraki gelişme evrelerinin yaratacağı devrimci fırsatlara hazırlanıp hazırlanamama sorunudur. Karşımızda, adım adım kabarmakta olan işçi eylemlerini düzen

Devamı sf: 22'de

Partimizin 15. Kuruluş Yıldönümünü selamlıyoruz!

Fransa—Kömüncülere çelenk!

27 Mayıs 1871 Cumartesi. Yaklaşık ikiyüz komüncünün sığındığı Père-Lachaise mezarlığı, 16 saatten bu yana Versailles güçleri tarafından kuşatılmış durumda. Saat 18'de Mac-Mahon'un adamları, büyük giriş kapısını top atışlarıyla patlatıyorlar. Cephaneleri tamamiyle tükenmiş olan Komünarlar boş silahlarla mezarlarda ve gömütlüklerde çarpışıyorlar. Paris kan ve ateş içinde, adeta komünarları uğurlamanın hüznünü yaşıyor Paris.

Kömüncüler sonuna kadar kahramanca direndi. Hayatta kalanlar Versailles güçleri tarafından mezarlığın bir duvarı önüne sıralandı ve kurşuna dizildiler. Bu duvar hâlâ onların adıyla anılmaktadır. Federelerin Duvarı (komün üyelerinin Duvarı).

Onlar gökleri fethetme ruhuna sahiptiler ve bu ruha layık bir şekilde yaşamlarını feda ettiler.

İşte partimiz delegasyonu, TKP/ML nin 15. kuruluş yıldönümü nedeniyle Paris Komünü'nün bu onurlu militanları komünizm davasının ilk şehitleri anısına Paris'te Père-Lachaise Mezarlığı'ndaki Federeler Duvarı önünde saygı duruşunda bulundu. Ayrıca, Parti Merkez Komitesi adına bir de çelenk bıraktı.

15 yıldan bu yana, Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların kızıl çizgisinde ve İbrahim Kaypakkaya yoldaşın rehberliğinde şanlı bir mücadele geleneğiyle ilerleyen Partimiz TKP/ML, Kömüncüleri selamlarken; nihai hedef, komünizme kadar onların gökleri fethetme ruhuyla hareket edeceğini bir kez daha haykırır.

Partimiz delegasyonu, görevlerini tamamlayıp Père-Lachaise'i terkederken, Enternasyonal'in yazarı Eugène Pottier'in kömüncüler için yazmış olduğu şu dizeleri duyuyorlardı adeta:

"Burjuvazi, tarihin
bu duvarın üzerinde yazılıdır...
İşte, bu ölüm duvarı
Mayıs'ın mağluplarının etlerinden
doldurulduğu dolap.
Her yıl, silahsızlandırılmış Paris
Buraya çelengini bırakmaya gelecek"

İngiltere—Marx'a saygı duruşu!

Partimizin 15. kuruluş yıldönümünü coşkuyla selamlıyor ve ölümünün 14. yılında Enternasyonal Proletarya'nın Türkiye'deki yüce komünist önderi İ. Kaypakkaya yoldaşı saygıyla anıyoruz.

Yoldaşlar;

Partimizin 15. kuruluş yıldönümü vesilesiyle dünya proletaryasının ve enternasyonalizmin yüce önderi büyük bilim adamı Marx'ı İniltere'de kendi mezarı başında çelenk bırakarak, bu anlamlı Mayıs ayında saygı duruşuyla andık. Ve **"Marksizm yaşıyor savaşıyor, Yaşasın partimiz TKP/ML"** şiarlarını taşıyan pankartlarımızı açıp, sloganlar atarak bu anlamlı günü coşkuyla kutladık.

Bu kutlama ve anma törenimizde, İngiltere'nin sömürgesi olan İrlanda'lı ve İskoçyalı devrimciler bizimle enternasyonal dayanışma içine girerek coşkumuzu paylaştılar.

Marx'ın mezarı başında günün anlam ve önemini belirten yaptığımız kısa konuşma çevrede bulunanların büyük oranda ilgisini çekti.

Bunun yanısıra şimdiye dek İngiltere'de örgütsüz oluşumuz ve zamanımızın teknik aksaklıklardan dolayı oldukça kısa oluşu eylemimizin eksik yanlarıydı.

Bu vesileyle şunu da belirtelim ki bu eylemlilikle birlikte örgütlü mücedelemize ilk adımımızı atmanın büyük mutluluğunu ve sevincini de birarada yaşadık.

—Şan olsun TKP/ML'nin 15. kuruluş yıldönününde Marksizme!

İngiltere'den TKP/ML Sempatizanları

Paris

Partimizin 15. kuruluş yıldönümü bölgemizde de coşkuyla karşılandı; geniş bir şekilde afişleme ve bildiri dağıtımı yapıldı. 26 Nisan günü hazırlanan seminer geniş bir kitlenin katılımıyla canlı bir şekilde yapıldı. Faaliyetlerimiz canlı bir şekilde devam etmektedir.

50 yıllık zifiri karanlığı yırtarak doğan partimizin ateşten gömleğini giymenin, Onun sancağı altında toplanmanın tam da zamanıdır.

Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizim mücadelemizin silahı Partimiz TKP/ML saflarında kenetlenelim.

Paris TKP/ML Sempatizanları

DEVRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

Baştarafı 1. sf'da

parçası olan çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın yüzakı, onuru ve gururudur.

İhtilalci komünist bir kavga tarihi olan partimizin, komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaş şahsında ortaya koyduğu "ser verir sır vermez" geleneği en zor koşullar altında düşmanla dişe diş mücadele halinde bulunan devrimin zindanlardaki, işkencehanelerdeki savaşçılarının en kudretli güç dayanağı değil mi? Süleyman Cihan, Hasan Hakkı Erdoğan, M. Zeki Şerit ve daha nice yoldaşlarımız şahsında yeni destan örnekleriyle derinleşen bu kızıl geleneği ve yenilmezliği kim inkar edebilir?

Düşman ordusunun sayı ve teknik donatım bakımından halkın silahlı kuvvetleriyle kıyaslanmayacak ölçüde taktik güçlülüğüne üstünlüğüne rağmen kahpe pusularda, kuşatma ve imha seferlerinde Hayrettin Bakış, İbrahim Polat, Nihat Topuzoğlu, Hüseyin Tosun, Veysel Huyar, Rıza Sökmen, Orhan Bakır, Haydar Aslan, M. Kemal Yılmaz, Zeki Uygun gibi yüzlerce yoldaşımızın şahsında dile gelen komünist azim, cesaret, direnme geleneğinin devrim ve sınıfsız sömürüsüz bir dünya için mücadele eden savaşçıları ne denli önemli silahlarla donatarak yenilmez kıldığını kim inkar edebilir?

Ve yine şanlı direniş bayrağımızın zindanlarda, düşman mahkemelerinde yüzlerce yoldaşımızın elinde nasıl gururla dalgalandırıldığını kim görmeyebilir?

Evet! Hozat'ta düşman ordusuna karşı partimizin direniş geleneği, ALİ METE, FECİRE YILDIRIM yoldaşlar tarafından kahramanca bir kez daha temsil edildi.

Düşmanı işkence tezgahlarında yenen, işkence merkezlerini devrimin, komünizmin sarsılmaz bir inançla savunulduğu kürsüler haline getiren yoldaşlarımızdan biride ALİ METE idi. O, işkence hanelerdeki boyuneğmezliğini yıllarca yattığı mahpuslarda da devam ettirmişti. Dışarıya çıktıktan sonra da terettütsüzce kavgaya sarıldı. Komünist bir olgunluğun, komünizme güçlü bir inancın, kararlılığın, komünist eylem adamı olmanın, boyun eğmezliğin, partiye, halka güvenin güçlü bir sembolü olan Alİ METE ve FECİRE yoldaşın ölümsüz mirası partimizi şekillendiren özellikler olmaya devam edecektir.

Enternasyonal proletaryanın Türkiye toprağındaki müfrezesi partimiz savaşçılarının kavgası, dünyanın diğer toprak parçalarındaki proletaryanın kavgasıyla ortaktır. Partimiz Türkiye devrimini kendi başına bir amaç olarak ele alan dar milliyetçi yaklaşımlara kesinlikle karşıdır. Dünya proletaryasının ortak davası olan proleter dünya devrimi mücadelesinin kendisine yüklediği görevleri bulunduğu Türkiye ve Türkiye Kürdistan toprağında icra eden partimiz, proleter enternasyonalist bir güçtür. Türkiye devrimini dünya devriminin bir parçası olarak ve dünya çapında komünizme varma hedefiyle ele alan partimiz savaşçılarının bu yüce ruhu partimizi şekillendiren özellikler olarak yaşamaya devam edecektir.

15. kuruluş yıldönümünü yaşayan partimiz, bugün karşı karşıya bulunduğu sorunları aşma, eksiklik, yanılgı ve yetmezliklerini altetme doğrultusunda yoğun bir çaba içerisindedir. Güçlü komünist bir miras ve ML bir çizgi üzerinde yükselen partimiz bugün yeni bir kabarış içinde olan devrimci gelişmeye her alanda müdahale etme gerçekliğinin kendisini yakıcı bir şekilde dayattığının bilincindedir.

Silahlı olduğu Kürdistan'da güçlerini daha da geliştirme, yeni alanlara yayılma, yeni direniş kaleleri, yeni Dersim'ler yaratma, silahlı mücadele ateşini daha iyi körükleme uğraşı içindedir.

Faşist Türk Ordusu'nun sürekli operasyon halindeki birlikleriyle Kürdistan'a yapmış olduğu yeni askeri yığınaklarıyla, köy korucuları, zoraki göç, stratejik köycükler vb. uygulamalarıyla boğup yoketmek istediği gerilla savaşı doğrultusunda güçlerini hücum ruhuyla ve savaşın oynak karakteri temelinde daha bilinçli ve sağlıklı bir şekilde seferber etme ile karşı karşıya bulunan partimizi mücadelesinden hiçbir güç alıkoyamayacaaktır.

Faşist Türk Devleti partimizi Dersim gibi kök saldığı alanlardan sözümona söküp atmak için yoğun bir seferberlik içindedir. Ordusunu sürekli operasyon halinde bulundurarak sadece Erzincan ve Dersim'de 434 köyü mecburi göçe tabii tutarak onu sözde halktan tecrit edip koparmak ve böylelikle daha rahat avlamak istiyor. Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın kurtuluşu için, Kürt Ulusu v ediğer azınlık milliyetler üzerindeki milli zulmü mezara gömmek, her türlü ulusal eşitsizliğe son vermek, Faşist Diktatörlüğü yıkmak, emperyalist hakimiyeti parçalamak, demokratik halk iktidarını kurarak halk için gerçek demokrasi ortamı yaratmak, sosyalizme ve komünizme doğru yürümek için mücadele eden partimiz, bugüne kadarki pratiğiyle ezilenlerin haklı güvenini kazanmıştır. Bu güveni sarsma, partimizi proletarya ve emekçi halkımızdan koparma çabaları, umutsuz bir çırpınış olmaktan öteye gidemeyecektir.

Partimiz Türkiye Kürdistan'ında silahlı güçlerini geliştirmekle kalmayacak, Batı'da da gerekli alanlarda silahlı kuvvetler oluşturarak gerilla mücadelesinin ateşini yakacaktır.

Halkımızın tek kurtuluş yolu olan Halk Savaşı mücadelemizin siyasi kurmayı olan partimiz aynı zamanda bir savaş örgütüdür. Savaşın uzatmalı, zor ve çetin karakterinin bilincinde olarak yapısını daha militan, savaşçı, güçlük tanımayan bir şekilde düzenleyecek, gönüllü bir zemin üzerinde yükselen proletarya disiplinini, otoritesini, birliğini daha üst seviyelerde pekiştirerek, daha nitelikli bir şekilde tesis edecektir.

Partimiz diğer yandan şehirlerde belli bir atılım içinde olan işçi sınıfı ve öğrenci gençlik gibi çeşitli ezilen katmanların hareketine aktif müdahale ve inatçı, sabırlı mücadele azmindedir.

Bugünkü objektif durum gelecek günlerin büyük çalkantılara sahne olacağını göstermektedir.

Faşist diktatörlüğün baskı ve yasakları emekçi yığınların belirgin bir şekilde yükselen hareketini durduramıyor.

Karamsarlık, suskunluk, durağanlık tablosu parçalanmış vaziyette. Emperyalist uşakların ne zulmü ve ne de demokrisi nutukları gibi aldatıcı demagojileri artık eskisi gibi para etmiyor.

Yığınlar bizzat kendi tecrübeleriyle gerçekleri daha yakından görebiliyorlar. Bunun farkında olan Faşist Türk Devleti yeni manevralara başvurmaktan da geri durmuyor. Bir dönemler ağzına almaktan dahi büyük korku duyduğu Kürt sorunundan kendi caniyane mantığı çerçevesinde de olsa bahsetmeye başlıyorlar. El uzatılamaz dedikleri Faşist anayasalarının çeşitli maddalerinin değiştirilmesi tartışmaları yürütüyorlar. Burjuvazinin estirdiği sahte liberalizm rüzgarı da tutmuyor. Diğer taraftan artık eskisi gibi revizyonist, reformist alternatiflerde istediklerini bulamıyorlar. Emekçi yığınlar nisbeten daha radikal bir tutum sergiliyorlar. Ezilenlerin morali iyi.

Proletarya ve diğer emekçi yığınların hareketi, Kürt ulusal potansiyeli faşist çemberi zorluyor. Kısacası zorluklara rağmen önemli fırsatlarda içeren bir durumla karşı karşıyayız.

Mevcut gidişatın ve bunun içerdiği devrimci fırsatların bilincinde olan partimiz, gelişmelere sağlıklı bir perspektifle müdahale edip, yön verme uğraşı içindedir.

ML çizgiye sahip olan, halka dayanan ve engellerin üzerine cesaretle yürüme ruhuna sahip olan partimiz, şehit yoldaşların mücadele bayrağını daha da yükselterek, görevlerini layıkıyla yerine getirip kavgayı daha ileri boyutlarda sürdürüp, geliştirip zafere ulaştırarak şehitlerimizin çağrısına cevap vermiş olabileceğinin bilincindedir. Şehitlerimizi anmak, onların şerefle taşıdıkları parti sancağına daha sıkı sarılmak, partimizin ML çizgisiyle silahlanarak sorunların üzerine cesaretle yürümek, görevlerimizin üstesinden gelmektir. Şehitlerimizi anmak, yaralarımızı sarmak kayıplarımızı bütün imkanlarımızı sevkederek doldurmak, 15. kuruluş yıldönümü içinde olan partimizi her alanda geliştir-

Devamı sf: 22'de

TÜRKİYE DEVRİMİNDE MIZRAĞIN SİVRİ UCU!

Çelişmeler sorununa bakış ve kavranacak halkanın ustalıkla saptanması, bir ülkedeki devrimin **niteliği** ve **biçimi** açısından son derece önemlidir. Dahası, getirdiği pratik sonuçlar açısından da. Özellikle, İLK ÖNCE KAVRANACAK HALKA'nın ML temelde ele alınması, Parti çizgisinin de kaderini belirlemesi açısından bir o kadar önemlidir. *"Başçelişme bir kere kavranıldı mı, sorunlar kolaylıkla çözülebilir."* (Mao)

Sosyo-ekonomik yapının tahlili, baş çelişme ve temel çelişmenin tahlili, devrimin niteliği ve biçimi ve giderek devrimin yolu sorunu, biribirine bağlı sorunlardır. Ekonomik ve toplumsal yapıya ilişkin bir tespit, baş ve temel çelişmeyi; baş ve temel çelişmedeki bir tespit, devrimin biçimi ve mahiyetini; devrimin niteliği ve biçimindeki bir tahlil devrimin yolunu belirler. Her ülke komünistlerinin görevi: Bu diyalektik bağı ve ilişkiyi objektif gerçekliğin ışığı altında, berrakça çözümlemektir.

İşte bu anlamda, ülkemizdeki devrimimiz ve Partimizin görevleri açısından, ülkemiz toplumundaki baş ve temel çelişmelerin tespiti, ülkemizdeki devrimin **niteliği, biçimi** ve *yolunu* hayati önemde tayin ettiği için, DEVRİMİMİZDE MIZRAĞIN SİVRİ UCU görmemezlikten gelinmeyecek duyarlılığa hazdır.

Doğa, toplum, düşünce ve dahası, her şeyin gelişme sürecinde küçüklü-büyüklü bir çok çelişme mevcuttur. Bunlar içerisinde içinde bulunulan **sürece niteliğini veren** çelişme ya da çelişmeler temel çelişme olarak şekillenir. Temel çelişmenin özü, süreç tamamlanmadan değişmez. Dahası, *"Bir şeyin gelişme sürecindeki temel çelişme ile bu temel çelişmenin belirlediği sürecin niteliği, süreç tamamlanmadan ortadan kalkmaz"* (Mao) Süreci belirleyen ve ona damgasını basan temel çelişmenin her özgül duruma uyarlanışında kavranması gereken temel halka, o özgül durumun mahiyetini iyi kavramak, somut koşulları objektif tahlil edip, böylece karmaşık sürecin sırrını çözmektir.

Temel çelişme konusunda yaptığımız bu tahlil olduğu gibi baş çelişmeye uygulanamaz. Temel çelişme ile baş çelişmeyi ayıran en belirgin çizgi, baş çelişmenin **sürecin gelişen herhangi bir aşamasına,** temel çelişmenin ise, **sürecin bütününe** damgasını basmasıdır. Kaba hatlarıyla bu genel ama oldukça önemli noktaları belirledikten sonra, ülkemiz özgülündeki çelişmeler ve bunlar arasındaki bağıntı ve çelişkilerin neler olduğunu belirterek, özelliklede **mücadelenin darbesinin doğrultusunu** belirleyen çelişmeyi belirleyelim.

Yarı-sömürge, yarı-feodal toplumsal statüdeki ülkemiz toplumundaki çelişmeler, ülke somutuna uygun bir durum arzeder. Ve emperyalizm bu özgül durumun varlık-koşulu olarak başlıca rolü oynar.

Nedir bu özgül durum?

Emperyalizm, ülkemizi finans-kapitalin ağları içine henüz almadığı merkezi-feodal toplum döneminde, ülkemiz toplumunda "köylülük ile toprak ağalığı" arasındaki çelişme, toplumumuzdaki gelişme ve değişmeyi tayin eden başlıca çelişmeydi. Bu çelişme o dönemin temel çelişmesiydi. Aynı zamanda baş çelişmesi (Bugün kapitalist ülkelerde Burjuvazi-proletarya çelişmesinin hem baş, hem temel çelişme olması gibi) Ancak, emperyalizmin ülkeyi ekonomik, askeri, siyasi ve kültürel yönden kendine bağımlı kılmasından sonra, somut durum, yeni koşulların etkisiyle değişti. Emperyalizm feodaller ve kendisinin yetiştirdiği, kendisine uşaklık eden komprador burjuvaziyle beraber halka karşı gerici bir ittifak kurdu. Ülkemizde en gerici üretim ilişkilerinin temsilcisi unsurları ayakta tutan ve muhafaza eden emperyalizm, devrimimizin en başta gelen hedefleri arasında başlıca yeri işgal etti. Ülkeyi her yönüyle kendine bağımlı kılan emperyalizm, feodal dönemin kendine yeterli ekonomisini çözdü. Emperyalizmin etkisiyle çözülen feodalizm, kapitalist unsurlarla içiçe geçti. Yarı-feodal yapı böylece oluşarak, kapitalizmin özellikleri ile feodalizmin özelliklerinin içiçe geçtiği yarı-feodal sistem boy attı. Emperyalizmin feodalizmde yarattığı çözücü etki ya da oluşum hiç bir zaman tasfiye noktasına varamadı. Emperyalizm koşullarında varmazda. Çünkü emperyalizm feodalizmi tasfiye etmek bir yana, onu bir yandan çözerken diğer yandan esas yönüyle ayakta tutan güçtür. Stalin'in deyişiyle *"emperyalizm her yerde, kendi gerici müttefiklerinin varlığının temeli olan bütün kapitalizm öncesi sömürü* **biçimlerini** (özellikle köylerde) korumaya ve devam ettirmeye çalışır." "Bütün askeri ve mali gücü ile emperyalizm, Çin'de feodal kalıntıları bütün bürokratik-militarist üst yapıları ile birlikte destekleyen, teşvik eden, besleyen ve muhafaza eden güçtür." Böylece, ülkemiz toplumunda DEMOKRATİK DEVRİME temel teşkil eden feodalizmi yok etmenin yanısıra, bunları ayakta tutan ve muhafaza eden emperyalizmi yoketmekte devrimimizin en başta gelen görevlerinden birini oluşturmaktadır. Bunun içindir ki, *"Demokratik devrimin özünü anti-feodal, anti-emperyalist çelişmeler oluşturur."* (Mao)

Daha açık bir vurgulayışla, yarı-sömürge, yarı-feodal toplumumuzda, yarı sömürgecilikten dolayı bir milli devrim, yarı-feodaliteden dolayı da demokratik bir devrim başlıca görev halini almıştır. Bundan hareketle, emperyalizmin sömürü ve tahakkümüne son vermek için anti-emperyalist, feodalizmin hakimiyetini kırıp yoketmek içinde anti-feodal devrim, bağımsız ve yeni demokratik Türkiye için gerekli ögelerdir. Ve ülkemiz, bundan dolayı Milli Demokratik Halk Devrimi sürecindedir.

Tüm bu öğretiler temelinde soruna yaklaştığımızda, ülkemiz somutu için, yarı-sömürge, yarı-feodal toplumumuzda TEMEL ÇELİŞME: ulusal ve toplumsal gelişmeyi esas olarak engelleyen, sosyo-ekonomik yapıdan kaynaklanan, üretici güçlerle, üretim ilişkileri, alt yapı ile üst yapı arasındaki çelişkilerin sınıfsal plandaki yansıması olarak ortaya çıkıp, içinde bulunduğumuz MDHD sürecinin niteliğini belirler.

Ülkemizdeki Milli Demokratik Devrim'in önünde duran en büyük stratejik sorun: Feodalizm, emperyalizm ve komprador kapitalizm'i defetmek olduğuna göre, devrimimizin bu üç büyük dağını ya da HEDEFLERİNİ yok etmenin yolu da, somut koşullara ve yaşanan aşamaya göre, mızrağın sivri ucunu sürecin yaşanan aşamasında hedefler arasındaki en canalıcı hedefe yöneltilmesinden geçer.

İşte, mızrağın sivri ucunun yöneldiği ya da mücadelenin darbesinin doğrultusunun yöneldiği hedef olarak ortaya çıkar BAŞ ÇELİŞME. Dahası *"Karmaşık bir şeyin gelişme sürecinde bir çok çelişki vardır; bunlardan birisinin varlığı ya da gelişmesi, öteki çelişkilerin varlığını ve gelişmesini belirler ya da bunlar üzerinde etkili olur ki, işte bu baş çelişkidir."* (Mao)

Ülkemiz toplumunun karakterinden kaynaklanan dört belli-başlı çelişme mevcuttur. Bunlar: 1-Feodalizmle, geniş halk yığınları arasındaki çelişme. 2-Emperyalizmle, ülke halkı arasındaki çelişme. 3-Hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişme. 4-Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme.

Bunlar arasında feodalizmle, geniş halk yığınları arasındaki çelişme, yaşadığımız evrede, diğer çelişmeler üzerinde tesir

icra ettiği, öteki çelişmelerin gelişmesi üzerinde etkili olduğu; çözülmesi ile birlikte diğer çelişmelerin bir kısmını çözdüğü, bazılarınınsa çözümünü kolaylaştırdığı (Burjuvazi-proletarya çelişmesi gibi) için ülkemiz toplumunun baş çelişmesidir.

Belirtmeliyiz ki, bizim gibi ülkelerde feodalizmle, geniş halk yığınları arasındaki çelişme ile emperyalizle ülke halkı arasındaki çelişmeler, koşullara göre, her biri özgün aşamada öne çıkarak baş çelişme olarak işlev görür. Emperyalizmin böylesi ülkeleri işgal vb. durumlarında sınıf mücadelesinin çıkarları ulusal bağımsızlığın çıkarlarına tabi olarak, feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişme ikinci plana inip, merkezi görev, ulusal bağımsızlık olarak öne çıkarak, emperyalizm-halk çelişmesi birinci planda baş çelişme olarak şekillenirken; merkezi görevin, demokrasi görevleri olduğu evrede, ulusal bağımsızlığın çıkarları, sınıf mücadelesinin çıkarlarıyla iç içe ve ona tabi biçimde sınıf mücadelesi merkezi görev olarak öne çıkarak, feodalizm-halk çelişmesi baş ve belirleyici olarak, MIZRAĞIN SİVRİ UCUNUN yönünü belirler.

Demek ki, yarı-sömürge, yarı-feodal toplumsal statüdeki ülkelerde temel ve baş çelişme aynileşmiyor, tersine farklılaşıyor. Birisi gelişme sürecinin her aşamasında asıl işlev görürken, diğeri, çeşitli aşamaların birleşmesinden oluşan sürecin tümüne niteliğini vermektedir. Ve bilinmelidir ki, belli-başlı ya da başlıca çelişmelerin hepsini ya da bir bölümünü yani birden fazlasını birden bir aşamada baş çelişme olarak ele alamayız. Zira, biliyoruz ki; ne olursa olsun, gelişme sürecinin her aşamasında, baş rolü oynayan, diğer çelişmeler üzerinde etkileyici olan **bir tek baş çelişki vardır;** diğerleri ikincildir, ikinci derecede rol görürler. Bilmeliyiz ki, *"Bir süreçteki çelişkilerin hepsini, birbirine eşitmiş gibi ele alamayız, baş ve ikincil çelişkileri birbirinden ayırmamız ve baş çelişkiye özel ir önem vermemiz gerekir."* (Mao)

Baş çelişkiye özel bir önem vermeliyiz, çünkü; *"***baş çelişki** *ile ikincil çelişkilerin incelenmesi, bir çelişkinin ana ve ikincil yönlerinin incelenmesi* **devrimci bir partinin, siyasal, askeri, stratejik ve taktik buyruklarını belirlemede önemli yöntemlerden birini oluşturur."** (Mao) (abç). Özel bir önem vermeliyiz, çünkü; ülkemiz devrim sürecinde gelişen aşamadaki değişme ve gelişmeyi etkileyen ve tayin eden bu çelişmedir. Diğer çelişmeler tali ve buna bağlıdır.

Parti kurucumuz ve önder İ. Kaypakkaya'nın yıllar önce çözümlediği gibi *"çok sayıda çelişmenin mevcut olduğu herhangi bir seyirde, 'yönetici ve belirleyici rolü oynayan' çelişme baş çelişmedir."* Ve devamla *"Bugün ülkemizde, feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme diğer çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üzerinde tesir icra ettiği için, yönetici ve belirleyici rolü oynadığı için baş çelişmedir."* Bir başka yerde İ. Kaypakkaya yoldaş *"feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme niçin baş çelişmedir? —* sorusuna yine kendisi şu cevabı veriyor.— *Birden fazla çelişmenin bulunduğu bir süreçte, bunlar arasında bir tanesi diğer çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üzerinde tesir icra eder. Bu çelişme baş çelişmedir. Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme, ülkemizde hem burjuvazi-proletarya çelişmesi üzerinde, hem de emperyalizm-Türkiye halkı çelişmesi üzerinde belirleyici ve yönetici bir rol oynar. Feodalizm çözülduğü ölçüde proletarya-burjuvazi çelişmesi ortaya çıkar ve keskinleşir. Öte yandan, emperyalizmin geniş köylük bölgelerdeki sosyal dayanağı güçlerdir. Bu nedenle, feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin çözümü, emperyalizmi de önemli bir dayanağından yoksun bırakır, emperyalizmle Türkiye halkı arasındaki çelişmenin çözümü, emperyalizmi de önemli bir dayanağından yoksun bırakır, emperyalizmle Türkiye halkı arasındaki çelişmenin gelişmesinde ve çözümünde tayin edici bir rol oynar. Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin baş çelişme olmasının sebepleri kısaca bunlardır."*

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülke deneyimleri, özellikle de Çin, Vietnam vb. ülke deneyimleriyle teorik aksiyon (belit) haline gelmiş Mao Zedung'un öğretilerini bu sorunda ustaca ülkemiz koşullarına uygulayan İ. Kaypakkaya şöyle der: *"Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalizme karşı mücadeleyle feodalizme karşı mücadele, yani milli devrimle, demokratik devrim birbirinden ayrılmaz; bunlar birbirine sıkısıkıya ve kopmaz bağlarla bağlıdır. Fakat şartlara göre, bu iki çelişmeden bazen biri, bazen de öteki ön plana gelebilir. Emperyalizmin dolaylı yönetimi altında bulunan yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişme olduğu halde, emperyalizmin askeri işgaline uğrayan bu gibi ülkelerde milli çelişme ön plana geçer, ve baş çelişme haline gelir; ama her iki halde de bu iki çelişmenin çözümü birbirinden ayrılmaz."*

Yıllar önce teorik çözümlemelerde İ. Kaypakkaya'da tam bir tutarlılık ve netlik!

Ve önder yoldaş baş çelişmeyi somutlaştırarak şöyle der: **"Emperyalizmin** *şehirlerdeki sosyal dayanağı komprador burjuvazi, geniş* **köylük bölgelerdeki sosyal dayanağı ise, toprak ağaları, tefeciler, faizciler, aşiret reisleri, yarı-burjuva, yarı-feodal çiftlik beyleri ve feodalizmin ideolojik dayanakları olan şeyhler, hacılar, hocalar, dedeler vs. dir. Yani feodal sınıf mensuplarıdır."** (abç) ve İK yoldaş emperyalizmin geniş köylük bölgelerdeki bu dayanaklarını mızrağın sivri ucunun yönelmesi gereken, acilen çözümü gereken hedef olarak saptar: BAŞ ÇELİŞME.

İlk önce kavranması gereken halka konusunda MAO ZEDUNG'da şöyle söyler: *"Çin gibi yarı-sömürge ülkelerde baş çelişki ile öteki çelişmeler arasındaki ilişki, karmaşık bir durum gösterir. Ve emperyalizm böyle bir ülkeye savaş açtığı zaman bir avuç hainin dışındaki bütün sınıflar, emperyalizme karşı ulusal bir savaş vermek için, geçici bir süre birleşirler. Bu gibi zamanlarda* **emperyalizm ile bu ülke arasındaki çelişki baş çelişki olur.** *Ve ülkedeki çeşitli sınıflar arasındaki çelişkiler* **(feodal sistem ile büyük halk kitleleri arasındaki baş çelişkide dahil)** *geçici olarak ikincil duruma düşer."* (abç)

Bilinmelidir ki, baş çelişme sorunu, Partimiz açısından en hassas konulardan biridir. Devrimin yolu, niteliği, biçimi vb. temel tespitlerin baş çelişmenin de içinde bulunduğu temel çelişmeden kaynaklandığına göre, baş çelişmenin hassaslığı daha da netleşir. Bu sorundaki en ufak bir muğlaklık ya da çarpıtma, bu konunun doğal sonucu olan örgütlenme vb. konularda da, Marksizmin bir sapıtılması ve oportünizmi beraberinde getirir.

Bir çok sorunda Mao'nun ardılı durumundaki Vo Nguyen Giap, "PARTİMİZİN SİYASİ ve ASKERİ ÇİZGİSİ" adlı makalesinde çelişmeler sorununda Mao'nun teorik çözümlemeleriyle koşutluk halinde şöyle der: *"Böyle bir toplumun karekteri, bugün G. Vietnam'da* **iki temel çelişkinin** *olduğunu göstermiştir.* **Biri** *halkımızın emperyalistler, herşeden önce, ABD emperyalistleri ve uşakları ile halkımız arasındaki çelişki,* **diğeri** *de başta köylülükle toprak ağalığı arasındaki olmak üzere, Güneyli halkımız arasındaki çelişkilerdir."*

Dahası var...

Ekim Devrimi'nin mimarı Lenin, Rus Devrimi'nin hedeflerini belirtirken, bunlar arasında hangisinin, hangi devrim aşamasında esas alınması gerektiğini, mızrağın sivri ucunun her aşamada yöneldiği hedefleri şöyle saptar: 1903'ten 1917 Şubat'ına kadar ki evre için, yani Rus Devrimi'nin birinci aşamasında doğrultuyu; *"Proletarya,* **kuvvet yoluyla otokrasiyi ezmek** *ve burjuvazinin tutarsızlığını etkisiz hale getirmek için* **köylü yığınlarıyla ittifak kurarak** *demokratik devrimi sonuna kadar götürmelidir"* diye belirler. Oysa, 1917 Mart'ından 1917 Ekim'ine dek olan ikinci aşama için farklı bir doğrultu belirleyerek, *"proletarya,* **kuvvet yoluyla burjuvazinin direncini kırabilmek** *için, köylülüğün ve küçük burjuvazinin kararsızlığını etkisiz bir hale getirmek için, halkın* **yarı-proleter ögeleriyle** *ittifak kurarak sosyalist devrimi başarmalıdır."* (abç) diye söz eder.

Aynı şekilde Stalin'de, Sovyetler'de gelişen devrimci süreci üç aşamaya ayırmakta ve her üç aşamaya denk gelen "proletaryanın güçlerinin mevzileniş planını, gelişen aşamanın etkileyici ve belirleyici çelişkisini açıklıkla ortaya koyar.

Anlaşılmıştır ki, her devrimin temel sorunlarından en başında gelenlerinden bir BAŞ ÇELİŞME sorunudur. Baş çelişme ya da mızrağın sivri ucu bir kez yanlış yönlendirildi mi, yenilgi kaçınılmaz olur. Öyle ki, puslu havada pusulayı şaşıran şaşkın kaptanın ruh alemetini yaşar insan. Baş çelişme sorunu, devrimimizde yün eğiren kadının yün yumağının ucunu yakala-

Devamı sf: 14'de

Kültür Devrimi— O'nun Siyasi Önemi

Aşağıdaki makale, partimizin kardeş örgütü olan Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Merkezi Yeniden Örgütleme Komitesi Sekreteri K. Venu'nun Devrimin Felsefi Problemleri, (Phibso'hical Problems of Revolution) adlı yapıtından alınmıştır.

1979'da kaleme alınan bu makalenin, uluslararası komünist hareket içerisinde, devrimin çeşitli sorunları ve özellikle de sosyalizmde sınıf mücadelesine ilişkin yürütülen ideolojik ve siyasi mücadeleye katkıda bulunacağı düşüncesiyle yayınlanmasını önemli bir görev biliyoruz. Makalenin ikinci bölümü İKK'nın gelecek sayısında yayınlanacaktır.

İKK Yazı Kurulu

Tüm dünya Marksist-Leninistleri Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin nezdinde sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonuna karşı koymanın etkili bir aracını gördüler. O, uluslararası komünist hareketin gelişmesinde belirleyici bir aşama olarak doğru bir biçimde değerlendirildi. Kültür Devrimi'nin yarattığı yeni uyanış tüm dünyada revizyonizme karşı mücadelenin güçlenmesiyle neticelendi ve bu mücadeleyle uluslararası komünist hareket epeyce gelişti. Ancak şu anda kapitalist yolcuların Çin'de iktidarı ele geçirmeleri ve kapitalizmi restore etme yolunda hızla ilerlemekte olmalarından dolayı, kapitalist restorasyonu engellemede Kültür Devrimi'nin rolü yeni bir incelemeye tabi tutulmaktadır. Bugün Çin'de cereyan edenler Kültür Devrimi'nin bazı zayıf noktalarına ışık serpmektedir ve buradan Kültür Devrimi'nin daha objektif bir değerlendirmesine varmamız mümkündür.

Kültür Devrimi kültürel ve eğitsel alanlarda zeval bulmuş, gerici fikirlere karşı bir mücadele olarak başlamasına rağmen, tüm cephelerde sosyalist yolcular ile kapitalist yolcular arasında sınıfsal bir ölüm-kalım mücadelesine dönüştü. Kültür Devrimi'nin genel rehberi mahiyetindeki, ÇKP, MK tarafından 16 Mayıs 1966'da çıkartılan tamim bu noktayı açıklığa kavuşturmaktadır. Mao Zedung'un doğrudan denetimi altında hazırlanan bu döküman şöyle demektedir:

"Proleter kültür devriminin yüce sancağını yükseltelim, Parti ve sosyalizme karşı çıkan sözümona akademik otoriterlerin gerici burjuva tutumlarını tamamen teşhir edelim, akademik çalışma, eğitsel, gazetecilik, sanat ve edebiyat, yayımcılık alanlarındaki burjuva fikirleri tamamen eleştirip reddedelim ve kültürel alanlarda önderliği ele geçirelim. Bunu başarabilmek için aynı zamanda burjuvazinin parti, hükümet, ordu ve çeşitli kültür alanlarına sızan temsilcilerini eleştirip, reddetmek ve bunları buralardan temizlemek veyahut bazılarını başka mevkilere transfer etmek gereklidir... Burjuvazinin parti, hükümet, ordu ve çeşitli kültür alanlarına sızan temsilcileri bir grup karşı devrimci revizyonistlerdir. Koşullar bir olgunlaştırmı, onlar iktidarı ele geçirecek ve Proletarya Diktatörlüğü'nü burjuvazinin bir diktatörlüğüne dönüştüreceklerdir." (ÇKP, MK Tamimi, 16 Mayıs 1966)

Revizyonistlerin Proletarya Diktatörlüğü devleti içinde hakim hale gelmesi burjuvazinin iktidarı ele geçirdiği anlamına gelir. Revizyonizm burjuva siyasetinin işçi sınıfı hareketi içerisine sızmasından öte birşey değildir. Proletarya ile burjuvazi arasındaki bu mücadele gayet antogonistik bir mücadeledir. Proleterya Diktatörlüğü altında vuku bulan sınıf mücdelesi, proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden önce vuku bulan mücadele kadar keskindir. Ancak bir Proletarya Diktatörlüğü'nde proletarya üstünlüğe sahiptir. Lakin işçi sınıfının her an bu üstünlüğü kaybetme ölçüsünde, burjuvazinin yeniden iktidara gelme olasılığı her zaman mevcuttur. Kültür devriminin ilk günlerinde, "Karargahları Bombala" imzalı büyük karakter afişinde, Markez Komitesinden İL düzeyine kadar parti yöneticilerinin bir kesimi tarafından takınılan düşmanca tavır hakkında Mao Zedung şunları söylemişti:

"Gerici burjuva bir tutum takınarak, onlar bir burjuva diktatörlüğü uyguladılar ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin etkin hareketini bastırdılar..." (Mao Zedung, Peking Review, Sayı 33, 11 Ağustos, 1967)

Bu, iktidar mevkilerine sızan revizyonistlerin fırsatı gelince burjuva diktatörlüğünü empoze edeceklerini göstermektedir. Aslında Proleterya Diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin acımasızlığının tüm biçimleriyle ortaya çıkması Kültür Devrimi esnasında olmuştur.

Yeni Mücadele Biçimi

Aslında Kültür Devrimi, Proletarya Diktatörlüğü altında sınıf mücadelesini devam ettirmek için bir araç aramanın biriken neticesidir. 1969'da yapılan ÇKP 9. Kongresi Kültür Devrimi'ni şöyle değerlendiriyordu: *"Tamda, Başkan Mao'nun Şubat 1967'deki konuşmasında işaret etttiği gibi: 'Geçmişte kırsal bölgelerde fabrikalarda, kültürel alanlarda mücadeleler yürüttük ve sosyalist eğitim hareketini gerçekleştirdik. Fakat tüm bunlar problemi çözmede başarısız kaldı, çünkü karanlık yönlerimizi açıkça etraflı bir tarzda ve altan göstermek için geniş kitleleri ayaklandıracak bir biçim, bir metod bulamadık' şimdi bu biçimi bulduk. Bu Büyük Proleter Kültür Devrimidir"*. (ÇKP 9. Kongre Raporu, İng. Bas.)

Gerçeği söyleyecek olursak bu, tarihte eşine rastlanmamış bir mücadele biçimiydi. Halk insiyatifi tümden gerçekleştirildi. Parti veya devlet içerisinde hangi yüksek mevkiyi işgal ediyorsa etsin, halk kapitalist yolculara karşı bir saldırı başlatabiliyordu. Kapitalist yolculara karşı bu tür bir mücadele uluslararası komünist hareketin tüm tarihinde ilk defa vuku buluyordu. Sovyetler Birliği vs'de kapitalist yolculara karşı mücadele daha çok Parti içinde disiplin tedbirleri biçimini alıyordu. Sık sık bu tedbirler bürokratik tedbirler olarak yozlaşıyordu. Böyle bir yaklaşım yerine, Kültür Devrimi esnasında baş vurulan metod halk mahkemeleriydi. Açıkça, halkın bütün insiyatifiyle, hatta parti veya devletin tepesinde bile dursa, herkesin eleştirilmesi. Böylece halk kapitalist yolculara karşı siyasi olarak silahlandılar ve onları siyasi olarak teşhir etmeye muktedir hale geldiler. Kapitalist yolculara karşı idari tedbirler alma yerine, ideolojik mücadeleye ağırlık veriliyordu. Salt bazı kapitalist yolculara karşı idari tedbirler almayla onların temsil ettiği çizgi yok edilemez. O, (çizgi, ç.n.) birçok diğerleri aracılığıyla kendi tezahürünü bulacaktır. Dolayısıyla, kapitalist yolcuları altetmenin en etkili biçimi halkın kapitalist yolun ne olduğu ve onun tezahür ettiği biçimleri tanımasıdır. Bu sonuç gözönünde tutularak, Çin'de şehirler ve köylerde tüm halkın politize edilmesi, onların kapitalist yolculara karşı uyanık hale getirilmesi çabaları başlatıldı. BPKD bu tür çabaların başlangıcıydı.

Demokrasi ve Merkeziyetçilik

Kültür devrimi Proletarya Diktatörlüğü altında ortaya çıkan, canalıcı bir problemi çözmeye çalıştı. Bu, devlet-biçimleri olarak proleterya ile burjuva diktatörlükleri arasında var olan temel ayrıma (pratikte gerçekleştirilecek) ilişkindir. Burjuva diktakörlüğü altında azınlık demokrasiye sahiptir ve diktatörlük çoğunluk üzerinde uygulanmaktadır. Proleterya Diktatörlüğü altında tamamen farklı bir durum öngörülmektedir; yani çoğunluk için demokrasi ve azınlık üzerinde diktatörlük.

Bu ayrımı teoride belirlemek gayet kolaydır. Lakin bunu hayata geçirmek tamamen farklı bir sorundur. Bir devlet biçimi olarak demokrasi sadece biçimsel eşitliği gerçekleştirebilir. Yine de proletarya demokrasisi altında bu biçimsel eşitliği genişletmek ve mümkün olan en geniş çapta, etkili bir biçimde işletilir kılmak olanak dahilindedir ve olmalıdır. Dahası, komünizm altında düşünülen gerçek eşitliğe doğru ilerlemenin yoluda döşenmelidir. Lenin, demokrasinin azami çapta genişletilmesi için biçimlerin keşfedilmesi ve bunların denenmesinden, bu perspektifle bahsediyordu. O, (Lenin, ç.n.) bu tür deneyimlerin toplumsal devrim mücadelesinin başlıca ögeleri olduğuna işaret ediyordu.

Bu doğrultuda en radikal deneyimler Paris Komünü tarafından pratikte yürütülmüş ve ispatlanmıştır. Rusya'da Ekim Devrimi'nin, bir dizi ülkede de I. Dünya Savaşı dönemini takiben gündeme gelen Proletarya Diktatörlükleri ve Demokratik Halk Diktatörlükleri bu konuda Paris Komünü'nün ötesine gidememekle kalmamış onun düzeyine bile erişememiştir. Tam da tersine bu ülkelerin bir çoğunda işler öylesi bir yönde gitmiştir ki, demokrasi biçimlerini aktualite de geliştirme yerine, bizzat aceleye getirmiştir. Tüm bu ülkelerde demokrasi yerine bürokrasinin gelişmesi ve güçlenmesi kapitalist restorasyonu kolaylaştırmıştır.

Bürokrasi veya gerçek demokrasinin gelişmesi sınıf hegemonyasına ayrılmaz bir biçimde bağlı olan bir sorundur. İşçi sınıfı önderliğinde devrimci sınıfların iktidarı ele geçirdiği tüm ülkelerde üretim araçları ya kamu mülkiyeti ya da sınıf mülkiyeti altına girmiştir. Sınıf hegemonyası bu biçimsel toplumsallaştırmanın ne oranda gerçeğe dönüştürülmesine dayanır ve o oranda kurulur. Devrimci sınıfların (toplumun çoğunluğunu oluşturur) üretim araçları üzerindeki mülkiyet gerçeklik kazandığı zaman demokrasi çoğunluğa aittir; azınlık üzerinde diktatörlük uygulanır. Ancak sadece biçimsel toplumsallaştırmanın varolduğu bir zamanda fabrikalarda, kollektif çiftliklerde ve hükümet kuruluşlarında bürokratlar onların kontrolünü ele geçirdiklerinde üretim araçlarının çoğunluk mülkiyetinde olduğunu söylemek bir saçmalıktır. İktidar parti ve devletin kontrolünü ele geçiren bir grup bürokratın elinde olacaktır. Üretim araçlarının esas mülkiyeti de bunların elinde bulunacaktır. Ve bu azınlık hakim sınıf haline dönüşür. Demokrasi bu azınlık ile sınırlı kalacak ve doğal bir sonuç olarak çoğunluk üzerinde diktatörlüklerini empoze edeceklerdir.

Kısacası, üretim araçları üzerindeki gerçek çoğunluk mülkiyetiyle çoğunluğun sahip olduğu gerçek demokrasi arasında kopmaz bir bağ vardır. Azınlık bir burokrasinin çoğunluğu demokrasiden yoksun bırakmaya muktedir olduğu bir rejimde, üretim araçları üzerindeki gerçek mülkiyet azınlık elinde toplanmıştır. Mülkiyetin sadece çoğunluğun elinde olduğu doğrultusundaki biçimsel beyannamelere rağmen, esas mülkiyetin azınlık elinde bulunması sürdüğü takdirde, buralarda Proletarya Diktatörlüğü'nün varolduğunu söylemek tamamen anlamsızdır. Sovyetler Birliği gibi sosyalist ülkelerde Proletarya Diktatörlüğü'nün halen hakim olduğunu ve orada vuku bulanın salt bir takım bürokratik delaleti oluşturduğunu söyleyenler gerçeklere gözlerini yummaktadırlar. Eğer bürokratlar iktidarı ele geçirebiliyorlarsa, bu, burjuvazinin iktidara gelmesine eşittir. Bu azınlığın çoğunluk üzerinde diktatörlüğünü uygulamaya muktedir burjuva diktatörlüğüne geri dönüşten az birşey değildir.

Sovyetler Birliği ve diğer ülkelerde bürokrasinin hakimiyeti ele geçirmesini protesto eden Euro-komünistler Proletarya Diktatörlüğü'nden vazgeçerek burjuva demokrasisini kucakladılar. Onlar Proletarya Diktatörlüğü'nün bürokrasinin yolunu açtığını savunmaktalar. Ancak bunların bürokrasiye muhalefeti yüzeyseldir. Çünkü bunlar, sadece Proletarya Diktatörlüğünün çoğunluk için demokrasi sağlayabileceği gerçeğini görmemekte ve azınlık için demokrasi sağlayan burjuva diktatörlüğünce büyülenmiştir. Burjuva demokratik sistem ile bürokrasinin hakimiyeti arasında temel bir farklılık yoktur; her ikisi de tek bir sınıfın, yani burjuvazinin, sınıf hakimiyetinin siyasi biçimleridir. Bundan dolayıdır ki, her ne kadar Sovyet tipi bürokrasiye karşı çıktıklarını iddia etseler de Euro-komünistler aslında Sovyetler Birliği'nde kapitalist bir restorasyonun vuku bulduğu gerçeğini gizlemeye çalışıyorlar. Bunların düşmanı ne Sovyetler Birliği ne de emperyalist ülkelerdeki kapitalist sistemdir; tam da tersine böylece saldırının esas hedefi gerçek Proletarya Diktatörlüğü'dür.

Dolayısıyla kapitalist restorasyonu engellemenin yegane yolunun Proletarya Diktatörlüğü'nün gerçek özünü yükseltme ve savunma olduğu açıktır. Ve Çin'deki Kültür Devrimi'nin gerçek amacı buydu. Bunun için benimsenen yöntem, bürokratik yollarla parti ve devlet içinde iktidar mevkilerine gelen kapitalist yolculardan iktidarı geri alabilmek için halk insiyatifi temelinde mücadele yürütmekti. Bu süreç etkinlik kazandıkça ve yaygınlaştıkça halkın çoğunluğunun demokratik hakları ve böylece demokrasi sağlanmakta ve azınlık üzerinde diktatörlük uygulanmaktadır. Ve bu Proletarya Diktatörlüğü aracılığıyla en geniş demokrasiyi gerçekleştirmenin imkanını yaratmaktadır.

1967 başlarında kurulan Şanghay Komünü revizyonistlerden iktidarı geri alma ve halkın siyasi iktidarını yeniden kurma sürecinin en iyi örneklerinden biridir. 1966'nın sonlarında Şanghay ve diğer bazı büyük şehirlerde, yürürlükte olan Belediye Konseyi'nin paralelinde Devrimci Kültür Komiteleri oluşturuldu ve böylece "ikili iktidar" gündeme geldi. 67 Ocak ve Şubat'ında Şanghay'da bir milyonun üzerinde işçinin katıldığı toplantılar ve konferanslar gerçekleştirildi; ve Belediye Konseyi parçalandı. Bunun yerine, yeni, halk iktidarının sembolü olarak Şanghay Komünü kuruldu. Model olarak kendisine esasta Paris Komünü'nü aldı. Birçok diğer şehirlerde öne çıkarak Şanghay Komünü modelini benimsediler. Ne varki, Mao Zedung ve merkezi önderlik bu modelin diğer alanlara yayılmaması için bir karar aldı. Dahası bunun Şahghay Devrimci Komitesine dönüştürülmesi direktifi verildi. Mao bunu şu şekilde gerekçelendiriyordu: ***"Karşı devrimi bastırmaya geldiğinde komünler çok zayıf kalmaktadır."*** (Mao Zedung, Yayınlanmamış Yazılar)

Komün demokrasinin en geliştirilmiş biçimidir. Relatif olarak, içinde daha az merkeziyetçilik vardır. Mao'nun karşı-devrimle uğraşacak gücü yok demesinin nedeni budur. O, (Mao, ç.n.), karşı-devrimci güçlerin çok kuvvetli olduğu ve iktidarı ele geçirmek için fırsat kolladıkları bir dönemde, Çin gibi bir ülkede, Şanghay Komünü gibi bir iktidar biçiminin yaygınlaştırılmasının tehlikeli olacağı değerlendirmesini yaptı.

Ancak bugün Çin'de Mao'dan sonraki gerilemenin sebeplerini ararken, Bettelheim gibi unsurlar Şanghay Komünü'ne karşı Mao ve merkezi önderlik tarafından takınılan tutumun sağcıların kontrolü ele geçirmesine yol açtığını savunmaktadırlar. Bettelheim, Şanhghay Komününce gündeme getirilen kitle demokrasisi modelinin sonuna kadar desteklenmesi, gayretli bir tarzda savunulması gerektiğini ancak bunun yerine parti ve ordunun hegemonyasını pekiştirmek için atılan adımların aslında demokratikleşme sürecini küçümsediğini ileri sürmektedir. Kendi anlayışını desteklemek için Marx ve Lenin tarafından takınılan yaklaşımlara işaret etmektedir. Çin'deki yeni gelişmelere ilişkin bir incelemesinde şöyle demektedir: **"Fransa'da İç Savaş** *yapıtında, Marx'a göre komün, iktidar organı, Proletarya Diktatörlüğü'nün siyasi biçimidir. Bunun benzeri,* **Devlet ve Devrim'de,** *Lenin'e göre, Sovyetler emekçi halkın iktidar organıdır. Bu iki yapıtta da devrimci bir partinin önderliğinden hiç bahsedilmemektedir."* (S. C. Bettelheim, "Büyük Geriye Atılım", **Monthly Review, Temmuz-Ağustos 1978, Sy:105**)

Bettelheim'in görüşlerini desteklemesi için Marx ve Lenin'in yardımını isteme çabasındaki yöntemi gayet aldatıcıdır. Gerçekten de Marx'ın aktarıldığı eserde devrimci partinin rolüne ilişkin herhangi bir şey söylenmemektedir. Ancak Kugelmann'a bir mektubunda Marx, Paris Konünü yenilgisinin iki başlıca sebeplerinden birinin Parti Merkez Komitesi'nin iktidarı Komüne teslim etmesi olduğunu açıkça belirtmiş, böylece partinin asıl rolüne parmak basmıştır. Lenin'de proletarya diktatörlüğünde partinin canalıcı rolünü her zaman vurgulamıştır. Bettelheim'in bu tür verilerin tümünü görmezlikten gelerek, tek taraflı bir tarzda demokrasiyi savunması kinci bir düşünce

नेपाल कम्युनिस्ट पार्टी (मशाल), नेपाल

केन्द्रीय कार्यालय

Nepal Communist Party (Mashal), Nepal

Central Office

Ref. *Date* .....

16 Nisan 1987, Kalkatta/Hindistan

TKP/ML Merkez Komitesine

Yoldaşlar,

TKP/ML ve Nepal Komünist Partisi (Maşal), her biri kendi ülkesindeki gerici hakim sınıfları yıkmak için silahlı mücadele yürütme uğraşısı veren kardeş partilerdir. İki parti arasındaki kardeşlik ilişkisi, özellikle Çin'de Mao Zedung yoldaşın ölümünden sonraki karşı devrimci darbenin ardından uluslararası ve aynı zamanda ulusal planda sağcı akımın hakim hale geldiği günümüz koşullarında büyük öneme sahiptir.

Yoldaşlar,

Partimiz 22 Nisan 1949'da kuruldu. O zamandan beri 38 yıl geçti. Fakat parti ne silahlı mücadeleyi başlatabildi ne de bunun için hazırlık yaptı. Bunun başlıca nedeni parti önderliğinin sürekli olarak çeşitli türden sağcı oportünistler tarafından gasbedilmiş olmasıdır. Parti içerisinde sürekli olarak oportünizme karşı savaşmak zorunda kalınmış, bunun yanısıra birçok ayrılmayla yüz yüze gelinmiştir. En son olarak anarşist bireyci türden sağ oportünizmle mücadele etmek zorunda kalıp, bunu Kasım 1984'te yapılan 5. parti kongresinde altettik. O zamandan beri sıkı bir silahlı mücadele hazırlığının uğraşısı içerisindeyiz.

TKP/ML'nin silahlı mücadeleyi hali hazırda başlatmış olduğunu ve birbiri ardına başarılar elde ettiğini bilmekteyiz. Nepal halkıyla birlikte biz, partiniz önderliği altında Türkiyeli devrimcilerin elde ettiği başarıları coşkuyla selamlıyoruz.

Mart 87 tarihli mektubunuzdan Mayıs ayında partinizin 15. kuruluş yıldönümünü kutlayacağınızı öğrenmiş bulunuyoruz. Partinizin 15. devrimci yılını tamamladığı bu esnada devrimci bir mutluluk duymaktayız. Parti yazılarınızdan, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın partinizin doğru bir ideo-politik hattın formüle edilmesi ve kurulmasına büyük katkılarda bulunduğunu bilmekteyiz. Aynı zamanda, partinin yıldönümü kutlamanın yanısıra, İbrahim yoldaşın ölümünün 14. yıldönümünü anacağınızı bildirmiş bulunmaktasınız. Bu vesileyle sizlere dayanışma ve iyi dileklerimizi iletiriz.

Son olarak partinize iyi temennilerimizi iletir, devrimi sonuna kadar tamamlama uğraşınızda gelecekte başarılar diler, yerli gericiler, yabancı emperyalistler, sosyal emperyalistler; yayılmacılar ve gericilik; her renkten oportünistlere karşı mücadelenizde dayanışmamızı bir kez daha belirtiriz.

Kardeşçe selamlar.

Nepal Komünist Partisi (Maşal)
5. Merkez Komitesi Adına
Rondhir

akımından kaynaklanmaktadır. Demokrasi ve merkeziyetçilik arasındaki diyalektik ilişkiyi görmeyi reddeden bu akım, mutlak bir demokrasi kavramı ve bireyciliğe dayanan burjuva demokrasisine yol açmaktadır. Tıpkı desentralizasyon gibi, sentralizasyon da her hangi bir toplumsal sürecin vazgeçilmez bir ögesidir. Bunlar tek bir çelişkinin karşılıklı bağımlı, iki karşıtıdır. Komünizme doğru ilerleyişte desentralizasyona, yani demokrasiye ağırlık verilmelidir. Ancak bu tek taraflı bir ağırlık olmamalıdır. Özellikle kapitalist güçlerin kuvvetli olduğu şartlarda çoğu kez ağırlık sentralizasyona verilmelidir. Mao Zedung'un Şanghay Komünü'nün zayıf noktasından sözetmesi bu çerçeve içerisindedir. Bürokrasi sadece parti ve merkeziyetçiliğin varlığından dolayı gelişmez. Eğer proletaryanın temsilcileri parti içinde hegemonyaya sahipse, demokratikleşme süreci kesinlikle ilerler. Proletarya diktatörlüğü'nün komünizme geçişi katalize etmesi ancak böyle bir partinin önderliği altında gerçekleşebilir.

Devam edecek

Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz!

Peru Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Nisan 87

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komitesine

Biz, TKP/ML'nin 15. kuruluş yıldönününü, kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya yoldaşı, dünyayı sarsan Halk Savaşında oraklı çekiçli kızıl bayrakları yükselterek mücadeleci coşkuyla selamlıyoruz. Biz aynı zamanda, örgütlü öncüsü önderliğinde, boyun eğmeden, kahramanca devrimi ayakta tutan ve mücadeleyi devam ettiren Türkiye Proleteryası ve halkını da selamlıyoruz.

Yoldaşlar, şanlı Enternasyonal Komünist Hareket'in devamcıları olarak bizler, proletaryanın en güçlü ideolojisiyle silahlıyız. Bizim solmayan ideolojimiz, son 150 yıl içinde, daha önce hiç görülmemiş devrimci dönüşümler içinde, sınıf mücadelesinin büyük devrimcileri Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao tarafından yaratıldı ve üç parlak aşamaya ulaştı: Marx, Lenin, Mao.

Bizim görüşümüze göre, Marksizm, Marksizm-Leninizm'e dönüştü ve bu da tekrarlanarak bütün dünyada proleterya devrimlerini ayakta tutan ve yaşatan sağlam ve sarsılmayan temel olan Marksizm-Leninizm-Maoizme dönüştü.

Bulunduğumuz çağda bütün dünyada komünizmi kesin olarak zafere ulaştıracak olan komünist partilerinin ve proleter öncülerin önderliği gerçek devrimlerin garantisi ve teminatıdır.

Bu aynı zamanda, tarihinden olumlu, olumsuz derslerin çıkarılması gerekli olan, büyük Komünist Enternasyanal'i devam ettirmek için, gelecek enternasyonalde sağlanacak komünistlerin tekrardan birliğinin ideolojik temeli olacaktır. Devrimci Enternasyonalist Hareket bu perspektif doğrultusunda atılmış önemli bir adımdır.

Bizim değerlendirmemize göre enternasyonal alanda devrimci durum dengesiz gelişmekte ve komünistler her türlü mümkün problemler karşısındadırlar. Problemler ve yeni durumlar ki diğerlerinin de devamlı karşı oldukları durumlardı. Bu çarpıcı gerçeklikten ortaya çıkan sonuç, bu defa proleter devrimlerin parlak bir geleceğe sahip olmalarıdır. Bugün çelişkiler yumağında, bir tarafında ezilen ulusların, diğer tarafında emperyalist süper güçlerin ve emperyalist güçlerin bulunduğu çelişki, baş çelişkidir. Bu çelişki şimdiki gerçek şartların, bugün ve gelecekte enerjik ve acil olarak talep etmekte olduğu demokratik ve sosyalist devrimlerin gelişmesine hizmet etmekte ve gelecekte proleter kültür devrimlerine hizmet edecektir.

Devrimlere gebe olan dünya ve proleterya, ezilen uluslar ve halklar emperyalizmi ve bütün dünya gericiliğini ve hepsi aynı amaca hizmet eden revizyonizmin bütün çeşitlerini süpürmek için mücadeleyi kesintisiz sürdürmeyi talep ediyor ve bizleri uyarıyor. Bu tarihsel görevi üstlenmek demek, Başkan Mao'nun Halk Savaşı büyük teorisi ve pratiğini yeşertmek, savunmak ve uygulamak ve proletaryanın askeri teorisini her ülkenin özel şatlarından çok daha açık olarak, demokratik ve sosyalist devrimlerin kendi özgül karakterlerini hesaba katarak uygulamak demektir. Sürdürdüğümüz savaşın esas şekli olarak halk savaşının hedefi, devrimci kazanımların korunması ve yeni toplumu yaratma ve biricik yüce hedef olan komünizme varmadır.

Yoldaşlar, Peru Komünist Partisi'nin, hedefe doğru yürüyen gerilla halk ordusunun ve silah elde 7 yıldır halk savaşını ilerleterek dünya devrimine hizmet eden ve And Dağları'nın doruklarında Yeni Demokratik İktidar'ı kuran Peru Halkı'nın derin, çoşkun ve yoldaşça selamlarını kabulediniz. 15. kuruluş yıldönümünüzü selamlarken; başta ve özel olarak İbrahim Kaypakkaya olmak üzere, kanlarını devrim savaşının başarısı, zaferi için döken halkınızın en değerli evlatlarını anıyoruz. Bütün uzaklıkları bir yana iterek, proleter kollarımızı uzatarak, partinizin kuruluşunun 15. yıldönümünde sizin kollarınızla birleştiriyoruz.

Ve biz, partinizin, proletarya ve Türk Halkı'nın isteklerine, dünya devrimine ve bütün insanlığı kurtaracak olan komünizme hizmet edecek olan yeni ve daha büyük zaferler kazanacağına inancımızı, sıcak desteğimizi ve iyi dileklerimizi vurguluyoruz.

—Yaşasın Türkiye Komünist Partisi/ML'in 15. Kuruluş Yıldönümü!
—Yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın Düşüncelerine Şan Olsun!
—Yaşasın Proleter Dünya Devrimi!
—Marksizm-Leninizm-Maoizme Şan Olsun!

COMITE CENTRAL
PARTIDO COMUNISTA DEL PERU.

İspanyolcadan resmi olmayan çeviridir!

Devrimci Enternasyonalist Hareketin Komitesi'nin Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in 15. Kuruluş Yıldönümü Üzerine Açıklaması!

Bu Mayıs'ta Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in kuruluşunun 15. yıldönümünü kutlamaktadır. Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Komitesi, hareketimizin tüm üye parti ve örgütleri adına, bu tarihi olayın kutlanmasına katılmaktadır.

İbrahim Kaypakkaya önderliğinde TKP/ML'nin kurulması Türkiye'nin kurtuluşunun yolunu açmıştır. Gerek pratikte, gerekse teoride İbrahim Kaypakkaya Türkiye'deki proleter devrimci mücadelenin yeni bir düzeye ulaşmasına önderlik etmiştir. TKP/ML'nin kurulması, on yıllarca Türkiye Komünist Hareketini zehirleyen revizyonizmin reddini temsil etmekle kalmayıp, aynı zamanda, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşünce'sinin Türkiye devriminin problemlerine uygulanması doğrultusunda atılan belirleyici bir adımı temsil etmektedir.

TKP/ML, Türkiye'nin somut koşullarındaki yegane anlamı, İbrahim Kaypakkaya'nın da işaret ettiği gibi, emparyalizmi, feodalizmi ve bürokrat kapitalizmi altetmeye yönelik uzun süreli bir halk savaşı olan, devrim yapmanın bir aracı olarak kurulmuştur. İlk kuruluşundan itibaren TKP/ML, silahlı mücadelenin alevlerini Türkiye'de yayma cüretkarlığını göstermiştir. Bu nedenden ötürü, TKP/ML sürekli olarak gerici güçlerin takibine, saldırısına uğramıştır. Başta Kaypakkaya yoldaş olmak üzere birçok şehit vermiştir. Devrimci mücadelenin zik-zaklarına rağmen, düşman TKP/ML ve İbrahim Kaypakkaya'nın bayrağını indirmeyi başaramamıştır.

TKP/ML ve İbrahim Kaypakkaya proleter devrimin Türkiye'deki temsilcisi haline gelmiştir. Bu prestijinden dolayı, TKP/ML salt gerici rejim değil, bizzat aynı zamanda, İbrahim Kaypakkaya'nın mirasını biçimde savunan, onun devrimci içeriğini boşaltmaya çalışanların sinsi saldırılarıyla da, yüz yüze kalmıştır. Proleter devrimciler parti ve kurucusunun kızıl bayrağını koruyabilmek için çetin savaşımlar vermek zorunda kalmışlardır. Örneğin, Halk Savaşı'nın yoluna karşı çıkan, İbrahim Kaypakkaya'nın öğretilerinden sapan, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimini nitel olarak geliştirdiğine karşı çıkan sözümona, "Bolşevik"lere karşı yürütülen önemli mücadeleyi hiç bir zaman unutamayız.

Bugün Türkiye'deki devrimci hareket canalıcı bir döneme girmektedir. Türkiye, Ortadoğu ve dünya çapındaki çelişmeler dramatik bir tarzda keskinleşmektedir. Bu durum gerçek komünistlerin önüne hem tehlikeler hem de fırsatlar koymaktadır. Gerici Türk Rejimi, devrimciler ve halkın vahşice ezilmesini, "demokrasi" ve reform gibi tatlı sözlerle birleştirerek, karşı devrimci bir "ikili taktik" uygulamaktadır. Tüm bunlar, proletarya ve halkın iktidarı silahla ele geçirme yolunda yeni ilerlemeleri kaydetmenin gerekliliğini ve olasılığını göstermektedir.

Sınıf düşmanına karşı yıllarca mücadele içerisinde çelikleşin TKP/ML üye ve taraftarlarının İbrahim Kaypakkaya'nın yoluna sahip çıkacağına, Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un kızıl yolunda ilerleyeceğine güvenmekteyiz.

TÜRKİYE DEVRİMİNDE MIZRAĞIN..... *Başlarafı sf: 8'de*

ması, onu bulması ve tüm yumağı o ucu yakalayarak çözmesi sorunu gibidir. Tıpkı berrekca saptanan baş çelişmenin devrimimizin sorunlarını —başka şeyler yanında— kolaylıkla çizmesi gibi. Bilinmelidir ki, baş çelişme, yalnızca devrim sürecinin aşamalarında değil, her somut durumda, her somut olayda saptanması ve çözümlenmesi gereken bir anahtar işlevi ile yüklümlüdür.

18 Mart 87
Bir İKK Okuyucusu

İNKARCI, TASFİYECİ YARI TROÇKİST-YARI LUMPEN, "YENİ" YURTDIŞI HİZİBİNİ MAHKUM EDELİM!

2

İK yoldaş TİİKP'i eleştirirken şöyle diyordu;

"Revizyonist kılığın, başçelişme konusundaki çizgiside tam bir yılan eğrisidir. Mihri'nin kuyrukçuluğunu yaptıkları dönemde başçelişmeyi, emperyalizmle millet arasındaki çelişme olarak görüyorlardı. Bu millet kavramına, komprador burjuvazi ve toprakağalarının önmeli bir kısmını da dahil etmiyorlardı." (Bütün Yazılar. sf: 400)

Evet bugünde hizipçilerimiz Mihri'nin, Doğu'nun kuyrukçuluğuna soyunmuşlardır. Belki diyecekler ki, hayır biz emperyalizm-millet arasındaki çelişmeyi değil, emperyalizmle halk arasındaki çelişmeyi başçelişme ilan ediyoruz. Ama bu yine oportünistlerimizi kurtaramaz. Zaten Mihri ve Doğu abileri de her ne kadar yalın olarak içini dolduruyorlardıysa da, komprador kapitalistleri-toprakağalarını millete dahil etmeyerek, sözkonusu tesbitlerin içeriğini bir bakıma hizipçilerimizin kavradıkları gibi dolduruyorlardı.

İkincisi demek ki İK sadece "amaç gölgelenmesin" veya "iyi niyet" sonucu, bugünkü hizipçilerimizin, o günkü Mihrıcılerin ve Şafak revizyonistlerin tesbitlerine sadece duygusal açıdan tavır almıyor. Bahsi geçen tesbiti oportünist bir tesbit olarak değerlendiriyor ve bilimsel bir yaklaşım sergiliyor. Yalan dolana dayalı senaryo uzmanlığında epeyce mesafe katetmiş olmalarından ötürü, hizipçilerimiz sahtekarca İK yoldaşa el atmakta onu keyifleri nasıl istiyorsa çarpıtmakta ve yorumlamaktadırlar. Bu yolla bir yere varılır. O da koyu bir bataklık olabilir. Dürüst olsun demiyeceğiz, zira ML olanlar dürüsttür. Bilime inanmayan ve gerçeklere karşı bile bile "odunumun parası" mantığıyla savaşmaya çalışanlardan dürüstlük beklemek olsa olsa aptalca bir iyimserlik olabilir.

İK yoldaş, Mao Zedung'un çelişme öğretisinden öğrenerek, onun mantığını devam ettirerek başçelişme sorununu çözümledi.

O, herhangi bir gelişme seyrinde yer alan çelişmeler içinden, bir tanesinin yönetici ve belirleyici rolü oynadığı ve işte bu çelişmenin sözkonusu seyirin başçelişmesi olduğu gerçeğinden hareket etti. Belli bir süreçte yer alan çelişmeler içinde diğer çelişmelerin gelişmesini tayineden ve onlar üzerinde "etki, tesir icra eden" çelişmenin başçelişme olduğu anlayışını açıklıkla ortaya koydu.

Ve Türkiye'de ki mevcut çelişmeler arasındaki ilişkiyi diyalektik bir yaklaşımla ele alarak şöyle dedi.

"Bugün ülkemizde feodalizmle-halk yığınları arasındaki çelişme 'diğer çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üzerinde tesir icra ettiği' için, 'yönetici ve belirleyici rolü oynadığı' için başçelişmedir" (B.Y. sf:402)

Demek ki, sorun niyet sorunu olarak değil mevcut sürecin karmaşık çelişkiler yumağının analizinden çıkarak bu belirleme yapıldı. Ve bu tahlilin yapıldığı, yerde sebep ve sonucu karıştıran, idealist-metafizik bir yaklaşım sergileyen PDA revizyonistleriyle girişilen polemikler gerçekten iyi bir şekilde kavranırsa sorunun hiçte niyet meselesi değil bilimsel bir analiz sonucu olarak ortaya konulduğu pekala görülecektir. İK yoldaş başçelişmeyi feodalizmle-halk kitleleri arasındaki çelişme olarak tesbit ederken çok yönlü bir tahlil sonrası bu sonuca varıyordu.

Burjuvazi-proletarya çelişmesinin gelişmesinin, çözümünün, feodalizmle halk kitleleri arasındaki çelişmenin gelişmesi ve çözümüne bağlı olduğunu söylüyordu. Ancak bu çelişmenin çözümüyle burjuvazi-proletarya çelişmesinin olgunlaşacağına işaret ediyordu. Feodalizmin tasfiye edilmesiyle (devrimle) sosyalizm için elverişli koşulların ortaya çıkacağına işaret ediyordu.

Yine aynı şekilde feodalizmle-halk kitleleri arasındaki çelişmenin, emperyalizm ile ülke halkı arasındaki çelişme üzerinde yönetici ve belirleyici rol oynadığını vurguluyordu.

Hizipçilermizin, "Mali sermayenin egemenliği var", "Türkiye emperyalizmin elindedir", "Türkiye emperyalizmin hakimiyeti altındadır" şeklindeki genel belirlemelerden yola çıkıp, mekanik bir yaklaşım göstermiyor, emperyalist boyunduruğun biçimi vb. bütün özelliklerini, somut durumun tahlilinden yola çıkarak ortaya koyuyordu. Sözü yine İbrahim yoldaşa bırakalım! Bizim gibi yarı sömürge-yarı feodal ülkeleri kastederek şunları belirtiyordu.

"Emperyalizm böyle ülkelerde, varlığını ve hakimiyetini esas olarak feodalizme dayayarak *devam ettirmektedir. Emperyalizm, feodalizmi özellikle siyasi ve ideolojik alanlarda destekleyerek ve güçlendirerek* **feodal mülkiyetin ve ilişkilerin çözülmesini yavaşlatarak,** *varlığını ve hakimiyetini sürdürür.*

.....her türlü feodal ilişkiler, emperyalizmin **dolaylı** *hakimiyetini kolaylaştırır, ona dayanak olur. Feodalizmin adım adım temizlenmesi, yani feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin adım adım çözümlenmesi, emperyalizmi önemli bir dayanağından yoksun bırakır. Emperyalizmle ülke halk yığınları arasındaki çelişmeyi etkiler ve bu çelişmeninde adım adım çözülmesine yol açar."* (B.Y. sf: 403-404, abç)

Hizibin kulakları çınlasın! Neden feodalizmle-halk kitleleri arasındaki çelişme başçelişmedir? sorusu İK yoldaş tarafından yeterince cevaplandı sanırız. Ama revizyonist fikirlerin kıskacı içindeki hizibin bundan anlaması mümkün olabilirmi? Nerde!

Sahtekarca İbrahim'ci kesilen hizibe yine İbrahim'in nasıl şamar vurduğunu bir kez daha görelim.

".....Emperyalizmin dolaylı yönetimi altında bulunan yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde, feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme başçelişme olduğu halde, emperyalizmin fili işgaline uğ-

rayan bu gibi ülkelerde, milli çelişme ön plana geçer ve başçelişme haline gelir." (İK. SE.sf:90)

Demekki emperyalist hakimiyetin dolaylı veya doğrudan olması sorununun değiştirdiği çok şey var. Her iki durumda sürecin kendine has niteliği var. Her iki durumda baş ve tali olan çelişmeler arasında farklılık var. Ama şüphesiz devrimin demokratik yönü veya milli yönünün ön planda oluşu, bu iki yön arasında bir uçurumun olduğu anlamına gelmez. Bu iki yön birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Konumuz şimdilik bu olmadığı için geçiyoruz.

a-Toparlarsak: Hizibimiz,

Emperyalist hakimiyet, mali sermayenin egemenliğini şöyle bir duymuştur. Ama doğrudan egemenlik ile dolaylı egemenlik diye bir şey tanımamaktadır. Naslı olsa ikiside egemenlik değilmi? Öyleyse şekli, biçiminin ne anlamı varki genellemeler dışında hiçbirşeyden anlamayan zavallıların böyle düz ve kestirmeci davranmaları oportünist yaklaşımlarından ötürü gayet anlaşılabilir bir şeydir.

b-Hizibimiz emperyalizmin girdiği bir ülkede, kendi iradesi dışında kapitalizmi geliştirdiğini duymuştur. Ama onun esas işlev olarak feodalizmi koruduğundan ve bu yolla hakimiyetini sürdürmesinin daha kolay olduğundan haberi yoktur.

c-Hizibimiz Türkiye gibi yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde emperyalizmin hakimiyetini oralara bizzat kendi valilerini, kendi askeri güçlerini göndererek değil, sözde bağımsız devletler adına oralarda kendinin yarattığı uşaklar vasıtasıyla, sosyal dayanaklar vasıtasıyla (komprador burjuvazi, toprak ağaları) sömürdüğünden bihaberdir. Bu tip ülkelerde emperyalizme karşı mücadelenin feodalizme komprador kapitalizme karşı mücadele olduğunu anlamamaktadır. Gözü bu ülkelerdeki emperyalizmin sosyal dayanaklarını objektif olarak görmemekte onları devrimin emperyalizmin sosyal dayanaklarını objektif olarak görmemekte onları devrimin ateş hatından çekmektedir. Bu anlayışla hizip, bizim gibi ülkelerde bizzat Reagen'ları, Shutz'ları veya bizzat onların valilerini aramaya koyulacaktır. Oysa emperyalizmin boyunduruğunu bu tip ülkelerde uşakları vasıtalarıyla sürdürdüğü açık bir gerçek değilmi? Emperyalizmin varlığını bu ülkelerde esas olarak feodalizme dayanarak sürdürmüyormu? Feodalizmi defetmek, emperyalizmi temel sosyal dayanağından mahsun bırakmak değilmi? Feodalizmi komprador kapitalizmi altetmek, aynı zamada emperyalizmide altetmek demek değilmi? Bizim gibi ülkelerde toplumsal gelişmenin önündeki en büyük engel bizzat emperyalizm tarafından korunan feodalizm değilmi? Feodalizmin tasfiyesi diğer çelişmelerin çözümünü gündeme getiren, kolaylaştıran baş sorun değilmi? vs. vs.

Hizibin tek kusuru ülkede başçelişmenin hangisi olduğu sorununa cevap ararken düştüğü yanlığı ve yanlış tesbit değildir. Bu işin bir yanıdır. Onun asıl sorunu Diyalektik ve Tarihi Materyalist dünya görüşüne karşıt bir durumda oluşu yoldaş Mao Zedung'un felsefe alanında ML'e yaptığı ölümsüz katkılar, onun çelişmeler meselesindeki dahiyane anlayışını iğdiş etmeye, içini boşaltmaya çalışmasıdır.

Bilindiği gibi; Bütün şeylerin gelişme süreçlerinde çelişki vardır. Çelişme olmayan hiçbir şey düşünülemez. Kısacası çelişme mutlaktır, diyalektiğin özüdür. Çelişkinin evrenselliğinden hizipte bahsetmektedir. Ve zaten bunu kabullenmemek diyalektiği temelden dinamitlemektir. Ne varki hizip çelişmenin özelliği diye bir sorunu objektif olarak reddediyor. Onun stratejiyi görüp taktiği görmemesi önemini yadsıması, genelden bahsedip özeli tanımaması, Marksizm-Leninizmin yaşayan ruhunun ve ondaki en temel şeyin somut şartların somut tahlili olduğu ilkesine karşı durması, genel ve içi boş basmakalıp formülasyonlarla herşeyi halletmeye kalkışmalarının nedeni budur. Herşeyin gelişme sürcinde çelişmenin olduğunu söylemek yetmiyor. Maddenin her hareket biçiminin kendine özgün bir niteliği vardır. Bu özgün niteliğe yol açan çelişkinin kendisine has özelliği vardır. Belli bir sürecin, maddenin öteki şeylerle olan ortaklığının ötesinde, kendine has özelliklerinin olduğunu kabul etmek yetmiyor. Önemli olan bu özelliğin incelenmesi, özgün olan şeyin ortaya çıkarılabilinmesidir. Her hareket biçimi veya her belli sürecin kendine özgün çelişmesi ve bu çelişmenin rengini verdiği özel nitelik araştırtırılıp, ortaya çıkarılmaksızın şu veya bu şeyin ne olduğunun kavranabilmesi mümkün değildir. Dünyayı değişitirebilmek için onu doğru yorumlamak, tanımak, nasıl değişitirileceği konusunda doğru bir fikre sahip olmak ve bu doğrultuda çaba göstermek gerekir. Bu her belirli şey içinde geçerlidir. Aksi halde havanda su döğülmüş olur, hizip tamda böyledir. Dünyada, ülkede bolca devrimden bahseder. Genel basmakalıp laflarla işlerin üstesinden gelineceğini zanneder. Ama hiçbir şekilde devrimin ne olduğunu anlayamaz. Somut, özel diye birşey tanımaz. Hizip bu metafizik, tek yanlı yaklaşımından ötürüdür ki, Uluslarrası Komünist Hareketin tarihi tecrübesine sözümona eleştirel yaklaşma ders çıkarma adına inkarcı bir pozisyon da saldırı cephesine düşüyor. Sorunları, koşulları içerisinde ele alıp değerlendirme şu veya bu dönem izlenmiş olan bir politik hattı sözkonusu dönemin özellikleriyle bağıntısı içinde kavrama yeteneğinden yoksunluk, hizibin çelişkinin özgüllüğünü anlayamayan, tarihi materyalizme ters olan idealist yaklaşımından geliyor. Yeri geldiğinde bunların herbiri üzerinde de duracağız.

Hizibin, yoldaş Mao Zedung'un çelişmeler öğretisini iğdiş etmeye çalıştığı bir diğer noktası da şudur. Hizip emperyalizme bağımlı, tüm yarı sömürge, ülkelerde "emperyalizm ile ülke halkı arasındaki çelişmenin başçelişme" olduğunu söylemekte, başka bir çelişmenin bu ülkelerde başçelişme haline gelmesini olanaksız görmektedir. Burada hizip hem her belli sürecin kendine özgün çelişmelerinin olduğunu reddetmekle, genel bir reçeteye herşeyi bir çırpıda halledivermekte, hem de kaba idealist bir yakmaşım sergileyerek, herhangi belli bir süreçteki çelişkiler arasındaki diyalektik ilişkiyi devamda gündeme gelebilecek köklü değişikliklere bağlı olarak önceden baş olan çelişmenin tali, ikincil olanların baş çelişme haline gelmelerinin mümkün olabileceğini reddetmeketedir. Hizip sanki trafik memuru! Kendi kafasına göre herşeyi bir sıraya koymaktadır. Beli bir süreçteki çelişkileri birbirleriyle ilişkisizmiş gibi ele alarak diyalektiği reddetmekte, hareketin dinamiğini görmemekte, dondurmaktadır. Sanki askerlerin sıraya dizilişi! Diğer taraftan hizip, herhangi belli bir süreçte irili ufaklı birçok çelişkinin ve başlıca çelişmelerin olduğunu da reddetmektedir. Emperyalizme bağımlı ülkelerde sanki bütün elmaları bir sepete koyuyor misali butün diğer çelişmeleri emperyalizm tenceresine koyarak garip bir durum sergiliyor. Şüphesiz bu yaklaşımlarının da "emperyalizm iç olgu" anlayışlarıyla doğrudan ilişkisi vardır. Yeri geldiğinde diğer konularda da göstereceğimiz gibi bu konuda da hizip bir elinde Mao bayrağı kaldırarak, onun adını ağzından eksik etmeyerek diğer yandan da ona sinsi bir şekilde saldırmak şeklindeki klasik oportünist ikiyüzlülük içinde bulunmaktadır. Sorunun daha iyi kavranması için uzun da olsa yoldaş Mao'dan bazı aktarmalar yapalım.

"Çin gibi yarı-sömürge bir ülkede başçelişme ile tali çelişmeler arasındaki ilişki karmaşık bir görünüm doğurur.

Emperyalizm yarı-sömürge bir ülkeye karşı bir saldırı savaşı başlattığında, bazı hainler dışında o ülkenin çeşitli sınıfları emperyalizme karşı bir milli savaşta geçici olarak birleşebilirler. **Böyle bir durumda, emperyalizm ile sözkonusu ülke halkı arasındaki çelişme başçeleşme haline gelir,** *buna karşılık o ülkedeki çeşitli sınıflar arasındaki bütün çelişmeler* **(daha önce başçelişme olan feodal sistem ile geniş halk kitleleri arasındaki çelişme de dahil)** *geçici olarak tali ve tabi bir duruma düşerler. Çin'de 1840'taki Afyon savaşında, 1894'teki Çin-Japon savaşında ve 1900'deki Yi Ho Tuan savaşında böyle olmuştu. Bugünkü Çin-Japon savaşında da durum böyledir."*
(SE. 1 sf. 388) (abç)

Yukardaki aktarmadan gayet açık görülebileceği gibi bizim gibi ülkelerde emperyalizm ile ülke arasındaki çelişmenin başçelişme olduğu dönemler emperyalizmin ülkeye doğrudan bir saldırı savaşı başlattığı veya işgal ettiği dönemlerdir. Emperyalizmin hakimiyetinden yola çıkarak emperyalizm ile halk arasındaki çelişmeyi otomatikmen başçelişme ilan etmek saçmadır. Mesela emperyalizmin doğrudan saldırısı ve işgali öncesinde (dolaylı hakimiyet veya yarı-sömürgelik) emperyalist hakimiyet vardır. Ancak sözkonusu dönemde "emperyalizm ile halk arasındaki çelişme" başçelişme değildir. Yine yol-

daş Mao Zedung'dan aktardığımız alıntıdan açıkca görülebilen bir diğer şeyde, bizim gibi ülkelerde başçelişme ile diğer çelişmeler arasındaki ilişkinin karmaşık bir durum arzettiği, gündeme gelebilecek bazı köklü değişikliklere bağlı olarak daha önceleri tali olan çelişmenin başçelişme, baş olan çelişmenin tali çelişme haline gelebileceğidir.

Yoldaş Mao Zedung Çin in somut tarihi gelişimi içinde bu değişiklikleri nasıl ele aldığını yukarıda gördük. 1840-1894-1900 yıllarında ve Çin-Japon savaşı dönemlerinde emperyalizm ile ülke arasındaki çelişmenin başçelişme olduğunu emperyalizmin doğrudan saldırısı ve işgali öncesi dönemde de feodal sistemle geniş halk kitleleri arasındaki çelişmenin başçelişme olduğunu söylemektedir. Tartışmalarda hizip öylesine acze düşüyorki yukuradaki alıntıda altını çizdiğimiz "daha önce başçelişme olan feodal sistem ile halk kitleleri arasındaki çelişme de dahil" formülasyonunu Mao Zedung'un parantez içinde söylediğinden yola çıkarak yok farzediyor. Bilimle uğraşanlara bakın! Bir şeyin parantez içinde olduğunu "onun yok sayılması" olduğunu da yeni duyuyoruz. Oh be! Ne fırt zeki! Ne büyük keşif!..

Mao Yoldaş'tan devam edelim:

"Ama başka bir durumda çelişmeler yer değiştirir. Emperyalizm zulmünü savaş yoluyla değilde daha yumuşak yollarla —siyasi, iktisadi ve kültürel— sürdürdüğünde, yarı-sömürge ülkelerdeki hakim sınıflar emperyalizme teslim olurlar ve emperyalizm ile hakim sınıflar halk kitlelerini ortaklaşa ezmek üzere bir ittifak kurarlar. Böyle bir durumda, kitleler genellikle emperyalizm ile feodal sınıfın ittifakına karşı iç savaşa başvururlar; **Emperyalizm ile genellikle yarı-sömürge ülkelerdeki gericilerin halkı ezmesine yardım etmek için doğrudan eylemde bulunmaktansa, dolaylı yöntemlere başvurur. Bunun sonucunda iç çelişmeler özellikle şiddetlenir"** (SE. 1. sf. 388.) (abç)

Hizibin kulakları çınlasın. Emperyalizmin dolaylı hakimiyeti döneminde iç çelişmelerin şiddetlendiği, feodal sistemle geniş halk kitleleri arasındaki çelişmenin başçelişme olduğunu söyleyen Mao Zedung, hizibin kafasını kırmıyor mu? Emperyalizmin doğrudan ve dolaylı hakimiyeti arasındaki farkı ve her iki durumun kendine has özelliklerini ve bu her iki dönemde baş ve tali çelişmelerin farklı, farklı olduğunu söyleyen Mao, kimin beynini dağıtıyor. İç çelişmeler ve dış çelişmeler denildiğinde "olmaz böyle şey" diye ayağa fırlayan, bunun "emperyalizmin bir dünya sistemi olduğunun kavranmaması" demek olduğunu iddia eden hizip acaba Mao Zeding'a ne diyor. Yukarıdaki alıntıda da görüldüğü gibi hiçte çelişmelerin herbirinin ne olursa olsun aynı durumda kalmadığı, değişen durumlara bağlı olarak yer değiştirdiklerini söyleyen Mao yoldaşa bizim ünlü trafik memurlarımız acaba ne diyecekler?

Devam edelim!

"... Bir devrimci iç savaş bizzat emperyalizmin ve onun uşaklarının, yerli gericilerin varlığını tehdit eden bir noktaya ulaştığında, emperyalizm genellikle hakimeyetini koruyabilmek için başka yöntemlere başvurur. Ya devrimci cepheyi içerden bölmeye çalışır ya da yerli gericilere doğrudan doğruya yardım etmek üzere silahlı kuvvetlerini gönderir. **Böyle bir durumda yabancı emperyalizm ve yerli gericilik açıkta bir kutupta,** *(iç-dış, yerli-yabancı tanımıyan, emperyalizm iç olgu diyen hizibin kulakları çınlasın-İKK) halk kitleleri de öteki kutupta yer alır. Ve boylece diğer çelişmelerin gelişmesini belirleyen ya da etkileyen başçelişmeyi oluştururlar."* (SE. 1. 389) (abç)

Mesele gayet açıktır. Emperyalizmin hakimiyetinden yola çıkarak her zaman başçelişme aynıdır diyen kafa idealistir. Bu kafa çelişkilerin objektifliğini, aralarındaki ilişkiyi, çeşitli durumlara bağlı olarak yer değiştirebileceklerini vs. anlayamamaktadır. Mao'dan yaptığımız aktarmalar çeşitli durumlara bağlı olarak baş ve tali çelişmeler arasındaki ilişkinin nasıl değişebileceğini net olarak izah etmektedir. Bunu anlayamayan nasıl olurda ML'i savunuyorum diyebilir.

Sorunu bağlarken emperyalizme bağlı ülkelerde bütün çelişmeleri toplayarak emperyalizm torbasının içine koyan emperyalizmle-halk arasındaki çelişmenin diğer bütün çelişmeleri kapsadığı ve ifade ettiğini utangacca söyleyen hizibe yine Mao'dan ve İbrahim'den cevap verelim.

"Her önemli şeyin gelişme sürecinde birçok çelişme vardır. Örneğin Çin'de şartların son derece karmaşık olduğu burjuva demokratik devrim sürecinde, Çin toplumundaki tüm ezilen sınıflar ile emperyalizm arasındaki çelişme, geniş halk kitleleri ile feodalizm arasındaki çelişme, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme, köylülük ve şehir küçük burjuvazisi ile burjuvazi arasındaki çelişme, çeşitli gerici hakim gruplar arasındaki çelişme vb. vardır." (SE. 1. sf. 378-379)

Şüphesiz yukarıda sıralanan çelişmeler belli başlıca çelişmelerdir. Bunların dışında irili ufaklı birçok çelişme sözkonusudur. Hizip bunu görmüyor, gözü sadece emperyalizmi görüyor diğer farklı başlıca çelişmelerin tümünü reddediyor. Ama her zırvasının boynuna büyük bir değirmen taşı olduğunu gördükçe de daldan dala atlayarak bugün evet dediğine yarın hayır diyerek işi kurtarmaya çalışıyor.

Emperyalizme bağımlı bizim gibi ülkelerde sürecin kendine özgün iç çelişkilerini bir çırpıda reddeden hizibin, herşeyi emperyalizmle izah eden tutumuda geneli görüp özeli görmeyen, dış olanı görüp iç çelişmeleri anlayamayan metafizik bir tutumdur. Oysa herşeyin bir iç çelişmesi sözkonusudur. Ve şeylerin hareketi ve gelişmesine yol açan şeylerin kedi iç çelişmeleridir. Gelişmenin temeli esas dinamizmi burdadır. Sözkonusu şeyin diğer şeylerle olan ilişkisi veya dış çelişmeler ikincil rol oynarlar.

Hizip herşeye emperyalizmi kadir görmekte herşeyin gelişmesinin temeline onu koymakta, onun dinamizminin gelişmeye yol açan temel olduğunu söylemekte şu veya bu halkanın (emperyalizme bağımlı) kendi iç çelişkilerine pasif bir rol vermekte, hatta bu iç çelişkileri reddetmektedir. Objektif olarak kaba evrimci, mekanik materyalist "dışsal nedenler, dışsal itici güç" herşeyi yönlendirir teorisine sarılmaktadır.

Aslında bu yaklaşımıyla, temel çelişme sorununu da revizyondan geçirmektedir. Bilindiği gibi temel çelişme, bir sürece bütünüyle damgasını vuran, sürecin tümünü ifade eden, sözkonusu süreç ortadan kalmayıncaya kadar ortadan kalkmayan çelişmedir. Ülkemizde bu çelişme, bir kutubunda emperyalizm komprador kapitalizm ve feodalizmin diğer yanda ise halk kitlelerinin bulunduğu çelişmedir. Sürecin bütününü ifade eden çelişme budur. Yalnız başına emperyalizmle halk veya yine yalnız başına feodal sistemle halk veya burjuvazi ile proletarya vb. sürecin tümünü ifade etmezler. Bunların herbiri toplumumuzdaki başlıca çelişkilerden bazılarıdır. Ama hizibe göre "emperyalizm ile halk arasındaki çelişme diğer bütün çelişmeleride kapsamaktadır" peki öyleyse bu neden temel çelişme olmasın. Hizibin görüşleri tam bir kafa karşıklığı örneğidir. Bu görüşlerin ML ile zerrece alakası yoktur.

Emperyalizmle ülke halkı arasındaki çelişme, başçelişmedir diyen hizipçilerimize söylemek istediğimiz bir başka şeyde şudur. Baş çelişme laf olsun diye tesbit edilemez. Başçelişmelerin devrimin muhtevası, görevleri hedefleri vb. konularında tayinedici bir etkisi vardır. Daha doğrusu, başçelişme temel bir sorundur. Farklı çelişmelerin çözüm yöntemide farklı olur. Emperyalizm ile ülke halkı arasıdaki çelişmeyi başçelişme ilan eden hizip, milli devrimi esas almalıdır. Stratejisini bu zemin üzerine oturtmalıdır. Şüphesiz devrimin milli yönünün esas olması, cephe vb. politikalarının nasıl olması gerektiğini de tayin eder. Sağa, sola sınıf işbirlikçiliği çamuru atan hizip ülkemizin mevcut objektif durumuna uymayan etpitiyle herşeyi bulandırmanın yolunu açmaktadır. Eğer beşçelişme tespitinde tutarlılarsa;

a- Milli devrim öndedir demelidirler.

b- Milli Birleşik Cephe siyaseti izlemlidirler, vb.

Sorunun daha net kavranması için yoldaş Mao Zedung'a başvurmamız faydalı olacaktır.

"Farklı nitelikteki çelişmeler ancak farklı nitelikteki yöntemlerle çözülür. Örneğin, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme sosyalist devrim yöntemiyle çözülür; geniş halk kitleleri ile feodal sistem arasındaki çelişme demokratik devrim yöntemiyle çözülür; sömürgeler ile emperyalizm arasındaki çelişme milli devrimci savaş yöntemiyle çözülür." (SE. 1. sf. 378)

Evet! Başçelişme tesbitinin olsun diye yapılmayacağı, her farklı çelişmenin çözümünün farklı yöntemleri gerektirdiğini

Mao'da parmak basıyor. Bunu ancak doğmacılar reddedebilirler. Her farklı çelişmenin çözümü için aynı yöntemi önerenler ML'den nasibini almamışlardır. Mao'nun dediği gibi:

"Farklı çelişmeleri çözmek için farklı yöntemler kullanma ilkesi, Marksist Leninist'lerin kesinlikle uymaları gereken bir ilkedir. Doğmacılar bu ilkeye uymazlar; farklı türden devrimlerde şartların farklı olduğunu, bu nedenle farklı çelişmeyi çözmek için farklı yöntemler kullanmak gerektiğini kavramazlar. Tam tersine, her zaman değişmez sandıkları bir formül benimserler ve onu keyfi bir şekilde her yerde uygularlar." (Age. sf. 378)

Bu sözler sanki tam da hizipçilerimiz için söylenmiş. La fi-güzaf'la ve genel formüllerle herşeyi çözmeye kalkışan, her hangi bir şeyin gelişme süreci içindeki çelişkileri ve bunlar arasındaki ilişkiyi açığa çıkarma zahmetine katlanmayan, yani şeylerin kendine has özü diye birşey tanımayan reçeteli hizip tamamıyla anti-Mao'cu bir konum sergilemektedir.

Farklı çelişmeler farklı yöntemlerle çözülür şeklindeki anlayışımıza itiraz eden ve alaycı bir şekilde "birde domates devrimi çıkarın" diyen hizip tam bir çıkmaz içindedir. Bu konda yoldaş Kaypakkaya'nın görüşlerininde hizibin beynine inen ağır bir yumruk olduğunu söyleyerek sözü bir defa daha İbrahim'e bırakalım.

"Bilindiği gibi, farklı çelişmelerin farklı çözüm yolları vardır. Emperyalizm ile 'ülkemiz' değil ama halkımız arasındaki çelişme devrimci milli savaşla (milli devrimle) çözülür. Geniş halk yığınlarıyla feodalizm arasındaki çelişme devrimci iç savaşla (demokratik devrimle) çözülür. Yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde emperyalizme karşı mücadeleyle, feodalizme karşı mücadele, yani milli devrimle demokratik devrim birbirinden ayrılamaz, bunlar biribirine sıkı sıkıya kopmaz bağlarla bağlıdırlar. **Fakat şartlara göre bu iki çelişmeden bazen biri bazen de öteki ön plana geçebilir."** (İK. SE. Sf. 89-90)[abç]

Başçelişme konusundaki yanlış tesbitleri hizibi, demokratik devrimin özünün toprak sorunu olmadığı noktasına zaten götürmüş vaziyettedir. Toprak sorunun, faşizme karşı mücadele sorunu, ezilen Kürt ulusu ve azınlıklar problemini vs. önemsemeyen bunları bir çırpıda temel sorunlar olmaktan çıkaran hizibin sözkonusu anlayışlarının yanlış başçelişki anlayışlarıyla olan doğrudan ilişkisi bilince çıkarılmalıdır.

Hizibin, emperyalizm iç olgu tesbitinden kalkarak yaptığı başçelişki tesbitine kaynaklık eden anlayışlardan biri de, dünyanın mevcut ülkeler ve uluslar bölünmüşlüğünün, farklılıklarının kavranmamasıdır. Hizip "emperyalizimin bir dünya sistemi" olduğunu duymuş ama hiçbir şekilde bu sistemin ayırdedici özelliklerinden biri olan dünyanın ezen-ezilen uluslar veya emperyalist-kapitalist ve boyurdurluk altında olan ülkeler biçimindeki özelliğini kavrayamamıştır. Bunu kavrayamadığı içinde farklı iktisadi, sosyal-siyasi yapıları (emperyalist-kapitalist ve sömürge-yarı-sömürge yarı-feodal) anlamamakta, bütününü objektif olarak bir tek katagori içinde ele almaktadır. Ünlü 'entegre' terorisinin kaynaklık ettiği ve titrek bir şekilde savunulan veya savunulmak zorunda olunan bu tesbitler insanı götürse götürse Troçkist tek tip devrim anlayışına götürür. Ve zaten hiçbir şekilde yeni demokratik devrimi anlayamamış olmaları, demokrasi mücadelesini küçümsemeleri, ulusların kendi kaderini tayin hakkı diye esasta herhangi bir mesele tanımamaları, iktidar perspektifinde bulanık fikre sahip olmaları (işçi-köylü devrimci demokratik diktatörlüğünü önermeleri) vb. sözkonusu sapmadan kaynaklanmaktadır. Bunların herbirini kendi konusu içinde ele alıp göstermeye çalışacağız.

Hizibin sozkonusu emperyalizm tahlillerinin, Kautsky'nin Ultra emperyalizm Troçkist'lerin "Alt emperyalizm" teorileriyle olan akrabalığı üzerinde de şimdilik durmayacağız. Sadece başçelişkiyle bağıntısı açısından ele aldığımız bu görüşlere karşı çıkılmalıdır. Keskin Mao'culuk, İbrahim'cilik çığırtkanlığıyla gizlenmek istenen bu oportünist görüşlerin yüzündeki maske indirildiğinde, revizyonist görüşlerin nasıl sırıttığı daha berrak görülecektir.

Başdüşman Sorunu

Öncelikle şunu belirtmek istiyoruz. Bugün partimizin başdüşman tesbiti yapma şeklinde resmi bir görüşü yoktur. Bu konuda partimizin mevcut resmi görüşü, *"bugün başdüşman tesbiti yapmanın yanlış olduğudur."* Parti I. Konferansı'mızın, başdüşman sorununa ilişkin görüşü şöyle idi:

"Bugün Üç Dünya Teorisi'ni (ÜDT) reddedenlerin bu yeni tür oportünizmine kaynaklık eden tezler, ÜDT'nin üzerinde yükselip şekillenmiş olduğu, 'dünya halklarının başdüşmanı' ve 'dünya çapında başçelişme' tezleridir. ÜDT'ni kabul etmeyenlerin bir bölümü hala bu teorinin yukardaki temel tezlerini savunmaya devam etmektedirler. Gerçekten bir bütün olarak bu tezleri reddetmeden ÜDT'ni reddetmek imkansızdır. Bu tezleri savunmak bu teorinin özünü savunmaktır."

Bu tesbitler, Parti II. Konferansımız tarafından yanlış görüşler olarak mahkum edilmesine rağmen, konferans öncesi tartışmalarda ve konferansta bunların resmen gündem maddeleri olarak tesbit edilmemiş olduğu gerekçesinden yola çıkılarak resmen değiştirilmemişdir. Partimizin 15 yıllık faaliyetinin siyasi, ideolojik, örgütsel olarak muhasebesinin yapıldığı bugün, I. konferansımızın diğer tesbitlerinin yanısıra bahsi geçen kararları da tartışmaktaydı. Parti içinde süren bu tartışmaları her konuda olduğu gibi bu meselede de ilkesiz bir şekilde dışa yansıtan, bırakalım siyasi sorunları örgütsel sırları dahi ifşa eden hizibin demagojilerinden ötürü, partimizin ezici çoğunluğunun başdüşman konusundaki görüşlerini (bugün tesbit edilip, edilmeyeceğinin veya dünyada, ülkemizde kimlerin başdüşman oldukları sorunun ötesinde) kısacada olsa ele almak zorunlu bir durum haline gelmiştir.

Hizip "Her zaman başdüşman tesbit etmenin yanlış olduğu, başdüşman tesbit edip, etmemenin proletaryanın isteğine bağlı olduğunu, bugün gerek ülkede gerekse de dünyada bir başdüşman tesbitinin sınıf işbirlikçiliği ve teslimiyet olacağını" söylemektedir.

Bu görüş Mao Zedung aleyhtarlarının öteden beri sarıldıkları bir görüştür. Özellikle revizyonist-Troçkist kırması AEP oportünistlerinin ve onların ülkemizdeki uzantılarının bu konuda kopardıkları kuru gürültü bilinmektedir. Bu güçlerin *"Mao'cu revizyonizmden arınma"* adına *"Sınıf işbirlikçiliği, üç dünyacılık, teslimiyet"* yaygaralarıyla başdüşman kavramına dahi (başçelişki kavramında da yaptıkları gibi) kustukları kine bugün hizipçi baylarımız da sarılmış durumdadırlar. I. Yurtdışı Hizibi'nin *"Dünya çapında başdüşman tesbiti ÜDT'nin özüdür, sınıf işbirlikçiliğidir"* şeklindeki görüşlerini şimdi Yeni Yurtdışı Hizibi sahiplenmektedir. Sahiplerinin sesinden eski türküye yeni bir şeymiş gibi şevkle sarılan "yeni" oportünistlerimizin görüşlerinin eski Yurtdışı Hizibi'yle tamı tamına benzer görüşler olduğunu belirtmek istiyoruz. Gerek devrimci, demokrat kamuoyu ve gerekse de parti militanlarımız, taraftarlarımız, sözkonusu görüşleri bildiğinden ötürü yazımızı uzatmaması açısından alıntılarla bir kez daha bunu ispatlamayı gereksiz görüyoruz. Ayrıca bu yanlış görüşlerin I. konferansımızla parti'ye taşırılmasıyla birlikte, partimizin üzerinde de belli bir dönem etkinliğini sürdürmüştür.

Taktik bir sorun olan başdüşman objektif gerçekliğin ortaya çıkardığı ve tesbit edilmesi gereken zorunlu bir olgudur. Gerek ülkenin ve gerekse de dünyanın her dönem somut koşullarının ayrıntılı somut bir tahlilinin yapılması, düşmanlar arasındaki çelişki ve ilişkilerin somut olarak belirlenmesi, baş ve diğer düşmanların ortaya konulması gereklidir. Baş ve diğer düşmanlar arasındaki fark, niteliğe ilişkin bir sorun değildir. Karakter olarak düşmanlar arasında ayrım yapmayız. Bütününün proletarya ve halk düşmanı oldukları ve bunlar arasında

komünist hareket açısından bir tercihin sözkonusu olmadığı açık bir şeydir. Ve zaten başdüşman tesbiti diğer düşmanların dost oldukları veya düşman olmadıkları demek değildir. Adından da anlaşılacağı gibi bu, düşmanlar arasındaki ilişkiyi ortaya koyan bir tesbittir. Bu ilişki her dönem irdelenmeli midir? Evet irdelenmelidir. Düşman kampın kendi içindeki çelişkilere komünistler hiçbir şekilde göz yumamazlar. Lenin yoldaşın işaret ettiği gibi:

"Kendinden daha güçlü olan bir düşman ancak en son kertesine kadar bir çaba gösterilerek ve düşmanlar arasındaki en küçük çatlaktan, ayrı ayrı ülkeler arasında her ülkenin içindeki burjuvazinin çeşitli grupları ve kategorileri arasındaki en küçük çıkar çelişkilerinden ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsa da, sallantılı olsa da, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasa da sayıca güçlü olan bir müttefiği kendi yanına kazanmak için en küçük olanaktan en büyük özen ve uyanıklıkla en ustaca ve en akıllıca yaralanıldığı takdirde yenilgiye uğratılabilinir. **Bu gerçeği kavramayan bir kimse Marksizmin de genel olarak modern bilimsel sosyalizmin de zerresini anlamamıştır."** (Lenin, Sol Komünizm sf: 75-76, abç.)

Lenin yoldaşın bu görüşlerinden çıkarılması gereken dersler: Düşmanlar arasındaki çelişkilerin incelenmesi, bu çelişkilerden son kertesine kadar yararlanılması, düşmanlar arasında ayrım yapılması bu ayrımlardan devrim lehine faydalanılmasının gerekli olduğudur. Demek ki "düşman, düşmandır" anlayışından hareket ederek düşman kamp içerisindeki çelişkilere göz yumulamaz. Düşmanın düşman olduğu en geri sınıf bilinçli bir proleterin bilebileceği bir gerçektir. Sorun bu kamp içerisindeki çatlakların tahlil edilmesi ve bunlardan yararlanılabilinmesi sorunudur. Lenin bunun:

"...siyasal iktidarın proletaryanın eline geçmesinden önceki dönem için nasıl doğruysa sonraki dönem içinde aynı ölçüde doğrudur." der. (age. sf 76)

Demekki sadece "bunlar düşmanımızdır" deyip geçmek yetmiyor. Her dönem düşman güçler içerisinde öne çıkan, diğerlerine nazaran nicel olarakta olsa devrimci kavganın önünde birinci derecede engel oluşturan, devrime saldırıda bulunduğu mevzi, itibarıyla daha saldırgan bir pozisyonda bulunan düşman güçlerini somut olarak tesbit etmeliyiz. Aralarındaki menfaat çatışmalarının ürünü olan çelişkileri takip etmeli ve yine nicelde olsa diğerlerine nazaran daha güçlü olanını isabetlice tesbit etmeli, devrimin sivri ucunu onun üzerinde yoğunlaştırarak düşmanlar arasındaki çelişkilerden büyük bir ustalıkla yararlanmalıyız. Bu yararlanma nasıl olur? Biçimleri nedir? Sorusuna daha ileride cevap vermeye çalışacağız.

Tıpkı Lin Biao gibi bir elinde Mao bayrağı, diğer yandan Mao Zedung yoldaşın ölümsüz fikirlerine sinsice saldıran hizibin başdüşman konusunda durduğu pozisyon onu açıkça suçüstü ele veriyor. "Başdüşman tesbit etmek sınıf işbirlikçiliğine götürür" incileriyle Mao Zedung savunuculuğu bir arada duramaz. Çin devrim deneyinden zerrece haberi olan biri Mao'nun diğer büyük ustalıklarının yanısıra düşman güçler arasındaki çelişkiyi tahlil etme, baş ve diğer düşmanları ayırma, devrim saldırısını baş düşman üzerinde yoğunlaştırma, tarafsızlaştırılacak güçleri tarafsızlaştırma, kazanılabilinecek en geniş kesimi birleştirme, düşmanı lokma lokma yeme vb. ustalığından da heberdardır sanırız. Başdüşman tesbitine karşı çıkma, reçeteciliğe, mekanizme, kapalı kapıcılığa, sekterliğe, taktiklerin önemini yadsımaya, kurusıkıcılığa, jimlastikçiliğe götürür. Zaten hizibimizde bu konuda önemli bir örnek teşkil etmektedir.

"...Bugün devrimin başdüşmanları Japon emperyalistleri ve Çin'li hainlerdir" (SE. 2. Sf. 284)

"...Çin'de devrim kimlere karşı yapılmaktadır? Devrimin hedefleri nelerdir? Herkesin bildiği gibi, hedeflerden biri emperyalizm diğeri feodalizmdir.

Devrimin şu andaki hedefleri nelerdir? Biri Japon emperyalizmi, diğeri onun Çin'li işbirlikçileridir" (age. sf. 288) gibi verilebilecek onlarca alıntı hizibin Mao savunucusu değil onun görüşlerine saldırı karargahı olduğunu yeterince açığa çıkarıyor. Belli bir sürecin tümüne damgasını vuran süreçte, nitel veya köklü bir değişiklik olmadan değişmeyen, bütün bir dönem boyunca proletarya hareketini belli bir ortak hadefe yönelten, devrimci hareketin genel yolunu ve bu yol üzerinde proletarya ve müttefiklerinin, düşman güçlerin toplumsal yapıdaki mevzilenme planlarını ortaya koyan stratejide inat etmek bütün diğer çalışmaları onun emrinde ele almak tayinedici önemde bir sorundur.

Genel planı olmayan, ne yapmak istediğini ve nasıl yapacağını bilmeyen bir komünist partisi elbetteki düşünülemez. Bu konuda açık bir kafaya sahip olunmadan sağlıklı yürüyebilmek mümkün değildir.

Ancak devrimci mücadele de taktiklerin önemini de kavramalıyız. Aksi halde genel sloganların lafzını tekrar eden boşboğazlar haline dönüşme tehlikesi vardır. Strateji, doğru taktiklerle hayata geçirilemezse başarıya ulaşmak hayal olur. Stratejinin başarısını hazırlamada taktiklerin önemli bir yeri vardır. Genel planı ortaya koymak, yığınları proletarya saflarına çekmek için yeterli değildir. Devrimci yığınları proletarya saflarına kazanmak, proletaryanın gösterdiği yolda seferber edebilmek için somut şartların somut tahlilini yapmak ve gerekli somut müdahaleyi gerçekleştirebilmek, somut yolu göstermek önemlidir. Ve zaten genel planı hayata geçirebilmek: onu her somut döneme uygulayabilmektir. Bunun için de sınıf mücadelesinin gelişim seyrini titizlikle incelemek, iniş ve çıkışları tesbit edebilmek, birbirleriyle kavga halinde olan güçlerin karşılıklı ilişkilerini işin gidişatını ortaya koyabilmek, sadece genel yolu değil, belli bir kesitteki mücadelenin aldığı somut boyutları, biçimleri ve buna bağlı olarak yığınların harekete geçirilmesinde yakalanacak halkayı ve stratejinin emrinde yığınları bu yeni durumlara hazırlama ve sevketmenin nasıl olabileceğini belirlemeyi ciddi bir şekilde dikkate almalıyız.

Kısacası taktiklerde alabildiğince esnek (taktik başarıları stratejik başarının önüne çıkarmama, stratejik başarıyı uzaklaştıran taktik başarılara sarılmama, taktiği herşey görmeme, taktiği stratejiye bağlı olarak ele alma kaydıyla) davranmalıyız. Bu esneklikte düşman güçler arasındaki çelişkinin tahliline önem vermenin özel bir yeri vardır. Devrimci taktik, doktrinci değil, çelişmelerden yararlanmaya en geniş kesimi proletaryanın gösterdiği hedefler doğrultusunda birleştirmeye önem veren, mümkün olan çoğunluğu kazanarak ve devrimin genel hedeflerinin ötesinde her kesitteki somut hedefi berrak bir şekilde belirleyerek düşmanı parça parça yutmayı dikkate alan bir taktiktir. Devrimin saldırısını dört bir yana dağıtarak değil en etkili bir şekilde her kesitte belli güçler üzerinde yoğunlaştırarak zaferin yolunu açar. Stalin şöyle der:

"... Bazı yoldaşlar, bütün cephelerde saldırıya geçmenin bugün devrimci ruhun başlıca belirtisi olduğunu zannediyorlar. Hayır yoldaşlar, bu doğru değildir. Bütün cephelerde, bugün için saldırı, bugün için aptallık olur. Bunun devrimci ruhla hiçbir alakası yoktur. Aptallıkla devrimci ruhu karıştırmamak lazım." (Milli Demokratik Devrim Sf. 78)

Gerçi haksızlık etmeden söylemek gerekirse bugün hizibimiz lafta dünyanın dört bir yanındaki gericiliğe saldırmasına, ortalığı tozu dumana boğmasına rağmen esasında hiçbir yere doğru dürüst saldırmamaktadır. Devrimci savaş, saldırıdır. Saldırı bölük pörçük dört bir yana dağıtılırsa etkisizleştirilir. Gericiliğe güçlü darbe vurmak, saldırıyı doğru bir şekilde koordine etmek, bazı noktalar üzerinde yoğunlaştırmakla olur. Genel hedeflerin ötesinde, özel ve somut hedefleri dar tutmak ve etkili vurmakla saldırı işe yarar. Mao Zedung yoldaşın;

"...karşımıza asla çok fazla düşman almamalı, saldırımızı tek bir yönde yoğunlaştırmalıyız." (Seçme Eserler sf. 38)

"İflah olmazlar arasındaki çelişkilerden faydalanmasını bilmeli ve bir seferinde bir çoğunu karşımıza almamalı, darbemizi ilkin içinde en gerici olanına indirmeliyiz" (SE. 2. Sf. 431-432) sözleri bunun önemine işaret eder.

Her somut dönemde öne çıkan düşmanları tesbit etmek ve saldırıyı onlar üzerinde yoğunlaştırmak diğer düşmanlara karşı vurdumduymaz davranmak, onların nitelikleri hakkında yığınlarda iyimserlik duyguları yaratmak biçiminde ele alınamaz. Diğerlerine karşı mücaele elden bırakılmamalıdır. Şüphesiz saldırımın yoğunluğu başdüşmanlara yöneltilecektir. Dolayısıyla diğerlerine karşı mücadele nisbeten daha yumuşak

bir vaziyet alacaktır. Bu hiçte devrimci davadan ödün vermek olarak değerlendirilemez. Mao Zedung yoldaş bu gerçeğe şöyle parmak basar;

"Aynı anda birçok düşmana birden değil, sadece bir kaç tanesine vurun ve büyük toprakağalarına vururken bile darbelerinizi bir avuç en gerici toprakağasına yöneltin. **Herkese birden vurmak çok devrimci bir şeymiş gibi görünebilir, ama aslında büyük zararlara yol açar."** (SE. 5. sf. 373)

Şüphesiz biz bütün düşmanları bir çırpıda yenmek isteriz. Bütününün bir anda ortadan kaldırılmasını arzu ederiz. Ancak soyut istekle, objektif gerçek ayrı ayrı şeylerdir. İstekler, hayatın somut gerçeklerine doğru bir müdahale yapılamadan gerçekleşemezler. Düşmanlar arasındaki çelişmelerden yararlanmak, düşmanlar içinde baş ve diğer düşmanları ayırdetmek, darbeyi başdüşman üzerinde yoğunlaştırmak aslında bütün düşmanları altetmenin yoludur. Devrimci mücadele kuru gürültü değildir. Devrimi ilerletmek başlıbaşına bir sanattır. Mao yoldaşında dediği gibi,

"Stratejik olarak bir yemeğin yenilmesini hafife alırız, bunu becerebileceğimizden eminizdir. Ama iş gerçekten yemeye geldimi lokma lokma yemek zorundayız. Koca bir ziyafet sofrasını bir tek lokma da yutamazsınız. Buna adım adım çözüm yolu denir ve askeri yazılarda da düşman güçlerini teker teker yoketmek şeklinde geçer." (SE. 5. sf. 598)

Evet bizde stratejik olarak bütün düşmanlarımızı yemeyi hafife alırız. Ama bizzat yeme işinde onları tümden bir anda yoktemek mümkün değildir. Bu yoketmek istemediğimizden değil yoketmenin bütün olarak bir anda gerçekleştirilmesinin imkansızlığından ötürü böyledir. Örneğin, biz dünya devrimi için mücadele ediyoruz. Peki dünya da bir anda devrimi gerçekleştirmek mümkün mü? Emperyalist dünya zincirinin tek tek halkalardan koparılması biçiminde bir seyir izleyen proleter dünya devrimi mücadelesi dünya da devrimi gerçekleştirmek için nasıl izlenmesi gereken zorunlu bir yol ise düşmanları yoktemek için onları parça parça imha etmekte objektif gerçeğin ortaya çıkardığı zorunlu bir sonuçtur. Kısacası gerçeğe gözünüzü yumamazsınız. İsteklerinizi objektif gerçeğin yerine koyamazsınız. Herşeyden evvel dünyayı değiştirebilmek için onu doğru yorumlamak ve burdan yola çıkarak nasıl dönüştürüleceği sorununu çözüp bizzat eyleme geçmek gerekiyor. Başka bir yol yoktur. Gerek Çin gerekse de diğer ülke devrimlerinin deneyleri bu konuda da öğrenilmesi gereken yoğun derslerle doludur. Herkes düşmanlar arasındaki çelişkilerden yararlanmaktan bahseder. Eğer bu yararlanma (biçimlerinin nasıl olacağını daha ileride ele alacağız.) lafta değilse, başdüşman tesbitine nasıl karşı çıkılabilinir. Yararlanmanın bir yanı, düşman güçler içinde bazılarını birinci derecede hedef almak, birinci derecede o düşmana vurmaktır.

Mao aynı anlayışı şöyle dile getirmektedir;

"Çeşitli komprador gruplara karşı mücadelede önce içinden birini hedef alarak ve ilk önce vurulması gereken başdüşmana vurarak, emperyalist ülkeler arasındaki çelişmelerden yararlanma demektir." (SE. 5. sf 373)

Bütün bunlardan başdüşman sorununun önemi bariz bir şekilde açığa çıkmaktadır. Şunu açık bir şekilde vurguluyoruz. Partimiz saflarında somut şartların somut tahliline önem vermeme, taktikleri küçümseme biçimindeki eğilimlerde, "Düşman düşmandır, başdüşmanda ne oluyor" şeklindeki kestirmeci cevapların önemli bir rolü olmuştur. Böyle yaklaşımlar düşman kampın kendi içinde de bir çelişkinin olduğu, düşman güçler arasındaki parçalanma, gruplaşmanın bu çelişkinin ifadesi olarak her zaman varlığını sürdürdüğü gerçeğini objektif olarak görememektedirler. Aynı şekilde kapitalizmin genel yasası olan eşitsiz ve dengesiz gelişme yasası ve bunun sonucu olan gerçeklerede göz kapamaktadırlar. Bu türden hastalıklar hizipte tedavisi imkansız bir kanser vaziyetini almıştır.

Hizip başdüşman tesbit etmemeyi diğer düşmanların kuyruğuna takılmamanın emniyet sibobu olarak görüyor. Başdüşman tesbit ettinmi onun dışındaki düşmanlar dosttur anlayışı aslında hizibi ciddi şekilde zehirlemiştir. Baş olmayan düşmanları devrimin itici gücü ilan etmemek için de başdüşman tesbiti yapılmamaktadır. Ama bu yolla sınıf işbirlikçiliğine gerçek anlamda karşı durabilmek imkansızdır. Hizip yine idari tedbirlerle teslimiyete önlem almaya çalışıyor. Oysa böyle önlemler çok çürüktür insanı kolaydan düşürebilir. Sorun düşmanın niteliğini bilimsel olarak kavrama sorunudur. Düşmana gerçekten tutarlı bir şekilde düşman olabilme, onu altetme ruhuna sahip olma, devrim sosyalizm ve komünizm parspektifine sahip olabilme sorunudur. "İmanı"na güveni olmayan hizip "başdüşman tesbit edildimi diğer düşmanların kucağına oturmak gerekir" anlayışında olduğu için zırva teorilere sarılıyor. Oysa düşmanın kucağına Marksizm-Leninizm'den sapılırsa oturma tehlikesi vardır. Marksizm-Leninizm'i rehber alanların böyle bir korkusu yoktur.

Marksist-Leninist ustalardan da bunu öğreniyoruz. Başdüşman tesbit etme salt yoldaş Mao Zedung'a has değildir. Aynı bakış açısı Lenin-Stalin yoldaşlar tarafından da açık bir şekilde ortaya konulmuştur. Hizip eğer samimiyse Lenin-Stalin-Mao Zedung yoldaşları da sınıf işbirlikçilerdir diye mahkum etmelidir. Öyle ya onlar da başdüşman tesbiti yapmakla hizibe göre "teslimiyetçi"liğe düşmemişler midir? Aslında işi alıntılarla genişletmek istemiyorduk. Zira hizibin insanın gözüne baka baka gerçeği inkar ettiğini bildiğimizden ötürü uzatma pahasına da olsa Lenin ve Stalin yoldaşlardan aktarmalar yapmanın doğru olduğu inancındayız.

Lenin şöyle diyor:

"... Düşmanlarımız arasında ve kararsız küçük burjuvazi arasında o zaman ciddi bir siyasal genişlikteki duraklamalar yoktu. Bugün bu duraklamalar büyük bir genişlik kazandı. **Başdüşmanımız müttefik emperyalizm,** *dünya emperyalizmi.* **— çünkü müttefikler dünya emperyalizminin başında bulunuyor."** (abç. Lenin, Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, Sf. 153)

"Otokrasi şimdiye dek proletaryanın ve bütün demokratik eğilimlerin başdüşmanı olmuştur. Ancak otokrasinin aynı kaldığını, değişmeyeceğini düşünmek hatalı olur." (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sf. 30)

Bu kez de Stalin yoldaşın ne dediğine kulak verelim.

"Çarlığa karşı mücadele döneminde, burjuva demokratik devrimin hazırlanması döneminde (1905-1916) Çarlığın en tehlikeli toplumsal dayanağı Liberal Monarşist Parti Kadet Partisi olmuştur. Neden? Çünkü bu parti uzlaşıcı partiydi. Partinin o zaman başlıca darbelerini kadetlere yöneltmesi doğaldı.

.....Başdüşmana karşı zaferi kolaylaştırmak, yakınlaştırmak amacıyla uzlaştırıcı partinin tecrit edilmesini gerektiren Bolşevik stratejisinin apaçık olarak anlaşılması gerektiğini açığa vurmuştur." (Leninizmin Sorunları, sf 121-122)

Konu açıktır. Başdüşman tesbiti düşmanlarımıza karşı ML bir çizgi temelinde mücadele etmenin, düşmanı yoketme siyasetinin mantığıdır. Bu mantık Lenin ve Stalin yoldaştan verdiğimiz örneklerde de berrak bir şekilde ortadadır. Lenin ve Stalin yoldaşlarda düşman güçler içinde öne çıkan kesimleri başdüşman ilan etmişler ve devrimci darbeyi onlar üzerinde yoğunlaştırmışlardır. Başdüşman sorununda döktükleri incilerle hizipçi baylarımız Lenin ve Stalin önderliğindeki Ekim Devrimi'ni nasıl anlayıp savunabilirler.

Bilindiği gibi Çarlığa karşı mücadelede, burjuva demokratik devrim döneminde başdüşman otokrasiydi. Başdüşmana karşı mücadele de Lenin yoldaş yine düşman olan Liberal burjuvaziyi tecrit etme, kazanılacak diğer güçleri kazanma siyaseti izledi.

Hizipçilere soruyoruz. Kerenski Hükümetine karşı izlenen taktiklerin başdüşman sorunuyla bir yönüyle de olsa hiçbir ilişkisi yok mu?

Lenin yoldaşın İngiliz Emperyalizmi'ne karşı Afgan Emiri'ni desteklemesinin acaba başdüşman tesbitiyle bir alakası var mı?

Marx ve Engels yoldaşlarında Rus otokrasisi'ni başdüşman tesbit ettikleri ve buna bağlı olarak çeşitli taktikler izledikleri bilinen bir gerçektir. Lenin yoldaşın İngiliz, Alman, Hollanda sollarıyla giriştiği polemikler bu konuyu aydınlatacak geniş derslerle doludur. Ne varki Sol Komünizm aldı Lenin'in eserini "Leninizm'de bir leke" olarak korkakça da olsa itiraf eden hizibin bunlardan öğreneceğini elbette beklemiyoruz. Tıpkı Troçki

gibi parıltılı, gürültülü ama içi boş laflarla siyasal araneda yer tutmaya çalışan hizibin sonu da hiçbirşey başaramamak ve sonunda hüsrana uğrayarak karamsarlığa esir olmaktır. Sınıf mücadelesine kuru velvelelerle yön verilemez. Marksizm-Leninizm'le tanışıklığı olmayan hizip somut şartların somut tahlili diye bir ilke tanımadığından, özgül diye herhangi birşey anlayamadığından, genel lafları tekrar etme ile yetindiğinden basmakalıpçılık dışında bir literatür tanımadığından ötürü bilimsel tahlillere her zaman karşı tutum alıyor. Örneğin herhangi bir emperyalist için "aç kurt" "doymamış genç azgın, iştahlı haydut" vb. gibi belirlemeler yapıldığında hemen ayağa fırlıyor ve bilinen ünlü nutkunu tekrarlıyor. "Niye diğer emperyalistler aç kurt değil mi, onlar doymuş mu", vs. vs. Oysa emperyalist-kapitalist dünya da diğer emperyalistlerin yanısıra öne çıkan, başı çeken veya birinci derecede emperyalist olan büyük güçler vardır. Bu emperyalizmin eşitsiz gelişiminin doğal sonucudur ve objektiftir. Sen istersen sözkonusu durumu keşfedip belirleme, gerçeği yine de değiştiremezsin. Ancak, somut olan sözkonusu durum bilinçli bir şekilde tahlil edilmelidir. Marksist-Leninistler bunu her zaman tahlil ettiler.

Hizibin başdüşman konusundaki görüşleri de diğerleri gibi Atlantik poyrazı patentlidir. UKH içinde bu görüşlere karşı yoğun bir siyasi, ideolojik mücadele savsaklanması mümkün olmayan bir görevdir. Açıkca söylemek gerekirse bizim derdimiz hizip değildir. O, daha şimdiden bir köşeye çekilip sinmiş, varlığı ve yokluğu dahi tartışma konusu olmuştur. Hizibin görüşleriyle genel yönleriyle de olsa hesaplaşmaya önem vermemizin nedeni partimiz açısından hizibin ciddi bir tehlike oluşturması değildir. Hizibi ciddi bir tehlike olarak görmüyoruz. Asıl mesele UKH içerisinde esen poyrazdır. Bu poyrazı körükleyenlerin belgelerindeki düşünceler ve eleştiriler, saldırı okunun sadece bize değil Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşlara da yöneltildiğini ortaya koymaktadır. Ne var ki, hizip bugün ML ustalara bizim üzerimizden saldırmaktadır. Ama Şapka çoktan düşmüş, kel görünmüştür. Sorun sadece ML olan partimize değil, onun kararlılıkla savunduğu ML bilime yönelen saldırılardır. Bob Avakian yoldaştan aşağıya aktaracağımız alıntı asıl uğraşılanın Mao olduğunu göstermektedir. İşte örnek!

"... Mao'da düşmanlar arasındaki çelişkilerden yararlanma, düşmanları teker teker yenme siyasetini ilkeleştirme yönünde de bir eğilim görülmektedir.

..... Bunu genel ilke seviyesine çıkarmak yanlıştır"

"Basit bir örnek verecek olursak, bu odada benden başka herkes karşı devrimci olsa, hepiniz de dünyadaki gericiliğin esas kalelerini oluştursanız ve bende herkese birden vuracak durumda olsam neden sizi teker teker yenecekmişim ki? Eğer hepinizi birden yenecek durumda isem hepinizi birden alır ortadan kaldırırdım"

Ama yoldaş Bob yanılıyor. Sınıf mücadelesi "olsa, etse, yapsa" gibi şeylerle izah edilemez. Objektif gerçek insan iradesinden bağımsız ve ona rağmen, o istese de, istemese de vardır. Bu ne ise, tahlil edilir, keşfedilir ve bilinçli müdahale yoluyla (bunun biçimini vb. objektif koşulların kazıkları üzerine dikmeliyiz) değiştirilmeye çalışılır. Yani sınıf mücadelesi o kadar düz değil. Kestirme sözlerle izah edilecek cinsten değil. Ayrıca şuna da parmak basmak istiyor ve Bob yoldaşın görüşlerini savunan hizibe soruyoruz. Bob yoldaşın mantığıyla hareket edildiğinde, bizim gibi ülkelerde devrimin yolu olan Halk Savaşı nasıl savunulabilinir. İktidarın kırlardan şehirlere doğru parça parça alınması küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru bir seyir izleyen ve çetin karakterli, uzatmalı bir savaş olan halk savaşı boşa zaman kaybetmek değil midir? İktidarı tümden ve bir anda alsak, birden büyük bir orduyla düşman karşısına çıksak, işi fazlaca uzatmasak daha iyi değil mi? İyi olmasına iyi ama bu bizim gibi ülkelerde mümkün mü? Veya bizim keyfimiz istediğinden ötürü müdür Halk Savaşı? Şüphesiz hayır. Halk Savaşı bizim gibi ülkelerin objektif gerçekliğinin dayattığı ve izlenmesi gereken zorunlu bir yoldur.

Konumuz bu olmadığı için uzatmıyoruz. Ancak düşmanı parça parça yutmak anlayışına karşı ileri sürdüğü görüşlerle Bob yoldaşın Halk Savaşı meselesinde de Mao'ya karşı bir pozisyon alması bugün olmasa dahi yarın muhtemeldir.

Ve zaten Bob yoldaş yukarıda alıntı yaptığımız yazısında Mao'nun askeri stratejisinden çıkarılması gereken siyasi dersler kesitinde ortaya koyduğu görüşlerle, işaret ettiğimiz sonuca varacağının sinyallerini vermektedir. İlgili bölümde bu sorun üzerinde önümüzdeki sayılarda duracağımızdan ötürü şimdilik geçiyoruz. Fakat Çin devrim deneyine karşı Bob yoldaşın almış olduğu olumsuz pozisyona bir başka örnek vermeden geçemiyeceğiz.

"Taktik olarak, bir ülkede bir emperyalist blok ya da bir emperyalist güç başdüşman olabilir. (Bob yoldaş her zaman değil ama bazı dönemler başdüşman tesbiti yapılabileceğini söylemektedir. Zaten gerek eski gerekse de yeni YD hizibi de buna karşı çıkmamaktadır.—İKK'nın notu—) Diğer bir ülkede ise, birlikte fakat farklı bir yolda savaşarak, diğer blok ya da diğer bloğun başını çeken emperyalist güç başdüşman olabilir. Sosyalist ülke ortada olmak üzere bir blokla ittifaka giderek diğer emperyalist bloğa karşı halkları ve ülkeleri herkesi bir sıraya dizmekten ziyade bunlara (başdüşmana, çn.) karşı doğrudan savaşmak gerekir.

Fakat Çin'de askeri alanda ileri sürülen strateji ve tecrübe buna ters yöndedir. Çünkü daha önce de belirtildiği gibi, aynı zamanda çeşitli yönlere vurma ve kaybedileceği kesin olan daha güçlü düşmana karşı savaşma çizgisine karşı sert bir mücadele yürütmek zorunda kalmışlardı. Bu ise çelişkilerden yararlanılması, güçlü düşmanla uğraşma ve bu şekilde de düşmanları teker teker yenme anlayışının mutlaklaştırılması yönündeki eğilimi beslemiş ve onunla iç içe girmiş olabilir."

Olay gayet açık. Çin'de askeri alanda ileri sürülen strateji ve tecrübeler yoldaş Bob'a göre problemli. Bizim zaten öteden beri söylediğimiz Stalin yoldaş önderliğindeki komüntern'in II. Dünya Savaşı dönemindeki siyasi hattına Bob yoldaşın getirdiği oportünist suçlaması aslında Mao'ya, Lenin'e de yönelmektedir belirlemesi burada açıkça itiraf edilmiyor mu? Düşmanlar arasındaki çelişkilerden yararlanma, düşmanı, lokma lokma yeme anlayışını anlamıyanların Komüntern'i de, Mao'yu da bombardumana tutmalarını anlıyoruz. Bunlar üzerinde de yeri geldiğinde duracağız.

Şunu belirtmeliyiz ki, tarihsel gelişim seyrine uygun siyasi hat ortaya konulmazsa, her gelişim aşamasına uygun eylem sloganları belirlenmezse, kısacası somut hedefler gösterilmezse dünyayı değiştirmek bir jimnastik hareketinden başka bir anlam ifade etmez.

Başdüşman konusunda hizibin Mao, Lenin, Stalin aleyhtarı olduğunu genel yönleriyle de olsa gösterdik sanırız. Hizip aynı zamanda İbrahim Kapakkaya yoldaşa da ters bir pozisyonda durmaktadır. Zira İbrahim yoldaş Marksist-Leninist bir önderdir. Evet konumuza ilişkin İK yoldaşın anlayışını da yansıtalım.

"Bir komünist hareket için iki gerici klikten birini tercih etmek sözkonusu olamaz. Komünist hareket ikisini de düşman olarak görür. İkisini de devirmek için mücadele eder.

Ama bunlar arasındaki mücadeleye de gözlerini yummaz; bu boğuşmadan kendi hesabına azami derecede fayda sağlamak için bunların birbirlerine göre durumlarını iyi tesbit eder, en gerici olanı tecrit eder, ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yöneltir." (İK. Bütün Yazılar sf. 145, abç.)

ML bir yaklaşıma sahip olan İK yoldaş bu görüşleri temelinde kurtuluş savaşı döneminde kimlerin başdüşman olduğuna şöyle cevap verir.

"Kurtuluş savaşını takipeden yıllarda devrimin baş düşmanı Kemalist İktidardır." (age, sf. 141)

Sahtekarca İbrahim'ci kesilen hizip eğer görüşlerinde tutarlıysa İbrahim yoldaşı da "sınıf işbirlikçisi" diye ilan etmelidir. Ama o cesaret nerde?

Gelelim bir diğer soruna! Başdüşman tesbit edildiğinde diğer düşmanlarla ittifak mutlak şekilde zorunlu mu? Hayır hiçte zorunlu değil. Lenin yoldaş Çarlığı başdüşman ilan ederken hiçte diğer düşlanlarla ittifakı otomatikman gündeme getirmedi. Evet başdüşman tesbiti akademik bir tesbit değildir. Elbette

diğer düşmanlarla geçici anlaşmalar sorununu tartışma gündemine getirir. Ancak bu her ne pahasına olursa olsun ittifakın mutlaka gerçekleştirilmesi kesinlikle değildir.

Anlaşma sorunu öncelikle bir güç sorunudur. Proletarya böyle bir anlaşmaya hazır mıdır? Bu anlaşma ne getirir ne götürür? gibi sorunlara ayrıntılı bir cevap vermeden veya bu anlaşmanın devrime yarar sağlayacağı kesin olmadan anlaşma yapılamaz. Önemli olan proletaryanın düşmana kuyruk olmaması, onun bayrağı altına girmemesi düşmanı kullanabilecek seviyede bir güce sahip olması ve uzlaşmanın proletaryanın davasına yaramasıdır. Eğer bu varsa proletarya hiçte uzlaşmalardan çekinmez. Günümüz açısından ele alırsak başdüşmanlara karşı diğer düşmanlarla geçici uzlaşmalar bugünkü güç ve diğer objektif subjketif koşullardan ötürü mümkün değildir. Peki öyleyse bu tesbit akademik düzeyde mi kalacaktır? Elbette hayır. Düşman güçler arasındaki çelişmelerden yararlanmanın tek yolu ittifak sorunu değildir. Devrimin sivri ucunu başdüşmana yöneltmek saldırıyı birinci derecedeki düşmanlar üzerinde yoğunlaştırmak sorunu da başdüşman tesbitinin bir sonucudur.

"Başdüşman tesbit etmek üç dünya teorisinin özünü savunmaktır" anlayışı karşı devrimci ve sınıf işbirlikçisi teslimiyetin teorisi olan üç dünya teorisini kabul edilebilir gösteren, onu allayan pullayan ve gerçek özunu kararтıp açığa çıkarılmasını engelleyen bir yaklaşımdır. Öyle ya! Üç dünya teorisi ne de "şirin" miş. ÜDT; Devrimden vazgeçmenin, sınıf mücadelesi yerine her ülkede kendi burjuvazisiyle birleşme, burjuva devlet cihazlarını parçalama yerine onları pekiştirme, sağlamlaştırma vs. teorisi değilde dünya çapında başdüşman ve başçelişme tesbiti yapma imiş!... Görülüyor ki, ne eskileri ve ne de yenileri, Yurtdışı hizibinin hiç biri üç dünya teorisinin karşı devrimci özünü kavrayabilmiş değillerdir.

Diğer bir sorunda dünya çapında tesbit edilen başdüşmanların şu veya bu ülke halkının da otomatikmen başdüşmanı olup, olamayacağı sorunudur. Dünya çapında yapılan başdüşman tesbiti genel bir belirlemedir. Bu dünya karşı devriminin pilot kabininde bulunan, karşı devrimin birinci derecede merkezi kaleleri olan, dünya karşı devrimi içinde diğerlerine nazaran öne çıkan, başı çeken vb. güçlerin belirlenmesidir. Bugün dünyada bu güçler kimlerdir? ABD ve Rus Sosyal Emperyalistleri. Bunu hiçkimse inkar edemez. Hizipte "Bugün NATO ve VARŞOVA bloklarının başını ABD ve RSE'leri çekmeye muktedirdir" diyor. Peki soruyoruz. Bu diğer güçlerin başı çekmek istememesinden ötürü mü böyledir?

Açıktır ki hayır, sorun diğerlerinin istememesi değil dengesiz gelişme yasasının sonucu olarak dünya emperyalist sisteminin bazı güçlerinin öne çıkmasıdır. Bu objektif bir olgudur. İşine geldi mi ABD ve RSE bugün dünya karşı devriminin başını çekmeye muktedirdir dersin ama öyleyse dünya çapında başdüşman bu güçler değil mi? Sorusuna haşa! dersin. Bu olmaz. Peki ABD ve RSE her ülke halkının da başdüşmanları mıdır? Hizibe göre dünya çapında başdüşman tesbit ettin mi her ülke içinde başdüşmanı onlar olarak göstermek zorunludur. Genel-özel, iç-dış, dünya-ülke, bütün-parça, diye birşey tanımayanlar için böyle anlayışlar normal, ama ML'ler için değil. Her ülke halkının başdüşmanlarının kimler olduğu sorusu her ülkenin özgül koşulları tarafından belirlenir. Örneğin bugün Afganistan halkının başdüşmanları Rus Sosyal Emperyalistleri ve Afganlı uşaklarıdır. Alman halkının başdüşmanı Alman Emperyalizmi, Fransa halkının ise Fransız Emperyalizmidir. Esas olarak ABD'ye bağlı ülkemizde bugün başdüşmanlarımız ABD emperyalizmi ve uşaklarıdır. Kısacası dünya çapındaki başdüşman her ülkeye otomatikman indirilemez. Emperyalist sistemin dünya çapında bir sistem olması olgusundan yola çıkarak, genel ve özgül arasındaki ilişki ve farklılığa göz yumulamaz.

Sonuçlandırırken şuna dikkat çekiyoruz. Başçelişme konusunda gösterdiğimiz gibi bu konuda da hizibin İbrahim'i, Mao'yu savunur gözükmesi siyasi sahtekarlıktan başka birşey değildir.

Diğer konularda da onun parti programı aleyhtarı, genel olarak Marksizm-Leninizm, özel olarakta Lenin ve İbrahim yoldaş ziddı pozisyonunu göstermeye devam edeceğiz.

GREV PANKARTI AÇAN.....

Baştarafı sf: 4'de

sınırları dahilinde pasifize etmeyi amaçlayan koca bir cephe var. Ve üstelik bu cephe, bize kıyasla muazzam düzeyde imkan ve avantajlara da sahip. Kullandıkları çok çeşitli silahlar var.

Bilhassa egemen sınıfların uluslararası planda giriştikleri komplo, kışkırtma ve provakasyon manevraları önemli bir dalgakıran rolü oynamaktadır. Örneğin son "Ege Krizi"nden epeyce yararlandılar. Bu vesileyle halk yığınları arasında, diğer kardeş halklara karşı bilinçli ve sistemli bir düşmanlık körüklenmekte ve dolayısıyla da, gerçek düşman gözlerden gizlenerek, yığınların dikkatleri kendi sınıfsal sorunlarından uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır.

Kısacası, Türk Egemen Sınıfları ve onların hizmetindeki gerici faşist basın, başta "Güneydoğu Sorunu" (yani Kürt sorunu) olmak üzere Yunanistan ve Ermeni sorununu bundan sonraki dönemde de kamuoyu nezdinde canlı tutmaya çalışacaklardır. Ve yanısıra, NATO'daki jandarmalık görevlerinden ötürü Ortadoğu bölgesinde yeni "düşman"lar keşfedecekleri de kesindir. Bütün bu ve benzeri sorunları ise sınıf mücadelesine karşı etkin bir toplumsal fren olarak kullanacaklardır.

Egemen sınıflardan ayrı olarak reviz-

YORUM

Baştarafı sf: 3'de

taciz saldırılarına girişir. Kuşkusuz bu, "Türk süngüsünün göründüğü yerde Kürt meselesi yoktur" teorisine hizmet eden bir tavırdır. Ve bu tavrın geleceği iflastır, evet sadece İFLAS! "Türk soluyla çatış! Kürt soluyla da çatış! İran ve Irak Kürdistanı'ndaki devrimci örgütlere ise soğuk davran! Ama Humeyni ve Hafız Esat'la yağlı-ballı olmaya bak!" Evet, onların bugünkü ittifaklar politikasının özü budur.

Kürdistan'da ulusal ya da sosyal mücadeleyi geliştirmeye hizmet eden her silahlı vuruş, aynı zamanda emperyalizme indirilmiş bir darbe olacaktır. Partimiz bu tip vuruşları desteklemeye devam edecek ama devrimci hareketleri kitlelerin gözünde tecrit eden, faşizme propaganda malzemesi sağlayan ve dolayısıyla onun faaliyetini kolaylaştıran, onu güçlendiren eylemlere ise karşı çıkacaktır.

Kürdistan'ın ulusal ve sosyal kurtuluşu, proletaryanın öncülüğünde verilecek uzun süreli bir halk savaşından geçerek ilerleyecektir. Ezilen ulus burjuvazisi, sosyal kurtuluşu zaten sağlayamaz, ulusal sorunu ise kısmen çözebilir ancak. En şanlı proletarya diktatörlüklerinin emperyalist baskıya dayanamayarak çöktüğü çağımızda, milli ya da küçük burjuvazinin dayanma gücü nedir ki...

yonist, reformist mihrakların da işçi sınıfı hareketinin başına yeni çoraplar örmenin hazırlıkları içinde oldukları bilinmelidir. Bunlar da, tarihsel tecrübelerle bilinen o iki yüzlü senaryolarını yeni şartların yeni kılıflarıyla icra edecek ve radikal devrimci sınıf hareketini düzen sınırları içinde eritmeye çalışacaklardır...

Böylesine karmaşık olan bir siyasi ortamda, Partimizin, boynunun borcu olan tarihsel görevlerini yerine getirebilmesinin ne kadar çetin bir iş olduğu açıktır. Gelişmekte olan sınıf hareketini doğru devrimci bir çizgiyle kucaklamak ve onu iktidar hedefine yöneltmek göreviyle yüz yüzeyiz.

Son söz sosyal pratiğindir...

DEVRİMCİ-DEMOKRAT...

Baştarafı sf: 7'de

mek, güçlendirmek, partimizin militan birliğini titizlikle korumaktır.

Tüm militanlarımızı ve sempatizanlarımızı partinin işaret ettiği görevler doğrultusunda aktif, yaratıcı, insiyatifli ve partimizin şanlı mirasına yakışır bir şekilde daha güçlü olarak seferber olmaya çağırıyoruz!

Tüm devrimci, demokratları devrimci, komünist direnişin, azmin sembolü olan partimize güç vermeye, desteklemeye çağırıyoruz!

tek olmalı." Özetle revizyonistler sistemin bekçiliğini çok iyi bir şekilde üstlenmiş durumdadırlar.

Açık olan bir şey var ki, KKE PASOK kadar yıpranmış ve tecrit olmuş değildir. Bundan dolayı hala önemli bir kitleyi etkileyebiliyor. Bu durumda yığınları revizyonist KKE'nin etkisine terketmek elbette komünist faaliyetle bağdaşmaz. Bunun için temel koşul yığınların içinde ideolojik-politik ve örgütsel çalışmaya ağırlık vermektir. Komünist partisinin stratejik hedefine hizmet eden somut siyasal eyleminde görülmelidir bu. Bu durumda, komünist partisi yığınların eylemine bizzat katılmalı, işçi hareketi içinde yaygın olan burjuva ve revizyonist eğilimlere karşı aktif olarak mücadele yürütmeli, suçluyu anında ortaya çıkartmalı ve teşhir etmelidir.

İşçi hareketi içinde revizyonistlerin egemenliğini bahane ederek işçi sınıfını pis addeden ve 1 Mayıs vb. eylemlerde alanları revizyonistlere terk eden anlayışların sonu hüsranla sonuçlanacaktır. Bugün tüm dünyada olduğu gibi, Yunanistan'da da işçi sınıfının bir bölümünün artık revizyonist önderliklere, sarı sendikalara açıktan tavır aldığı bilinen bir olgudur. Bunlar azımsanmayacak bir sayıdadır da. Eğer yığınlar revizyonistlere böylesine tavır alabiliyorlarsa, bir komünist hareket nasıl olur da bu yığınlara sırt dönebilir. Bu açıktan açığa bataklıktan kurtulmak isteyenleri yeniden bataklığa itmek, işçi sınıfının adına, işçi sınıfının düşmanlığını yapmak demektir. Yığınlar kendiliğinden bir şekilde kesinlikle ML bilince varamayacaklardır. Bu durumda, bunlara dışarıdan bilinç verilmedikçe, onlara doğru bir politika ulaştırılmadıkça ya revizyonistlere, aristokratlara teslim olacaklar, ya da çekip evlerinde oturacaklardır. Bugün bu saflarda halen önemli bir sayıda kandırılmış işçi vardır. Bu açıktan görülmektedir. Meydanları kızıla boyayan bu yığınlardır. Bizim doğru sloganlarımızı alkışlayanlar da bu yığınlardır. Bu nedenle proletaryanın öncüsü mücadele alanlarında olmalıdır. Bunun tersi bir politika emperyalistlerin ve revizyonistlerin ekmeklerine yağ sürecektir. Nitekim bu durum revizyonist sendika ağalarının tavırlarından açık bir şekilde görülüyordu. Revizyonistler, bildiri ve sloganlarımızın kitlelere ulaşmasını engellemek için KKE/ML [YUNANİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST LENİNİST] ve bize baraj kuruyorlardı; ama aynı anda yanlarına Yeni Demokrasi'cileri almaktan çekinmiyorlardı. Kendilerini rahat bırakmamızı isterken, ayrı bir yerde bağımsız bir yürüyüş yapmamızı belirtiyorlardı. Eğer bağımsız olarak yürüseydik gerçekten rahat edecekti bu revizyonistler. Böylece biz yığınlardan tecrit olurken, alanları onlara terk edecektik ve onlar da borularını istedikleri gibi öttüreceklerdi. Bu durumda ayrı yürüyüş öneren anlayışların revizyonistlerle nasıl aynı noktada çakıştıklarını pratik kanıtlıyordu.

Komünistler bu 1 Mayıs'ta Yunanistan'da özellikle emperyalizme yönelik sloganların yanısıra, dünya halklarıyla dayanışmayı içeren sloganları öne çıkardılar. Bazılarını saymak gerekirse;

- İşçi sınıfı öncü, yaşasın işçi sınıfının 1 Mayıs'ı!
- İki süper güç kahrolsun!
- Dünya halklarının devrimci mücadeleleriyle dayanışma!
- Emperyalist savaşa karşı savaş!

Ayrıca, Yunanistan ve Türkiye halklarının kardeşliğine ve Faşist Türk Cuntasına yönelik sloganlar da inletti 1 Mayıs alanlarını.

Kortejler tekrar yürüyüşe başladıkları alana dönerek, slogan ata ata dağıldılar. Böylece sabahın erken saatlerinde başlayan yürüyüş öğleden sonra 14.30 sularında sona ermiş oluyordu. Burjuvazinin önemli bir bölümü sabahın erken saatlerinde terketmişti Atina'yı. Bir anlamda Atina emekçilere kalmıştı bu gün. Temizlik işçileri, belediye emekçilerinin bir bölümü ise kardeşleriyle birlikte omuz omuza yürüyememişlerdi Atina sokaklarında. Otobüsler her zamanki gibi vızır vızır işliyordu. Temizlik işçileriyse sokakları süpürmekle meşguldu boğucu sıcağın altında.

Yürüyüş sonrasında yüzbinlerce pul ve bildiri uçuşuyordu yerlerde; çoğu KKE'nin rengarenk albenili pul ve bildirileriydi bunlar. KKE her zaman büyük bir güçle hazırlanıyordu 1 Mayıs'lara; ama ne tonlarca bildiri, ne o albenili pullar, pankartlar, maketler, ne de başka bir şey, gelecek yıl 1 Mayıs'a KKE'nin saflarındaki düşüşü engelleyemeyecekti.

Selanik

Selanik'te de partimiz taraftarları coşkulu bir şekilde, KKE/ML'den yoldaşlarla doldurdular meydanları. Genel olarak Atina'dakine benzer temada geçen yürüyüşte, kortej Türk Konsolosluğu'nun önüne gelince, Yunanistanlı ve Türkiyeli yoldaşlar Türk Faşist Cuntasını teşhir edici sloganları yükselttiler. Bu arada, Türkçe ve Yunanca, "Yaşasın Enternasyonal Proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs" yazılı büyük pankart oldukça ilgi çekti.

İKK Yunanistan Haber Bürosu

Yunanistan'da 1 MAYIS İzlenimleri!

Yunanistan'da her yıl iki eylem önemli bir katılımla gerçekleşir. Bunlardan birisi, Faşist Albaylar Cuntası'nın 17 Kasım'daki politeknik katliamının protestosudur, diğeri ise 1 Mayıs'tır.

Bu yılda, 1 Mayıs eylemi, Yunanistan'ın çeşitli kentlerinde yapılan yürüyüşlerle gerçekleştirildi.

Atina'da iki ayrı yürüyüş vardı. Bunlardan birisi iktidar partisi PASOK'un önderliğinde yapıldı. Buna PASOK'un dışında hiç bir gücün katılmadığı gözlemlendi. Diğerine ise, revizyonist komünist partisi KKE ve onun denetimindeki sendikalardan ve her renkten muhalefet grubunun katıldığı bir yürüyüştü. Bu yürüyüşe, sağın en güçlü partisi, Amerikancı Yeni Demokrasi Partisi'nin denetimindeki DAKE sendikasının dahi katılmasına revizyonistler izin vermişlerdi. Sonuçta çok geniş bir yelpazeyi temsil ediyordu bu yürüyüş.

Birinci eyleme katılım oldukça düşüktü. Bundan iki-üç yıl önce, PASOK'un "yeşilleri" altında yürüyen binler yoktu artık. Emekçi düşmanı politikası PASOK'un emekçiler nezdinde tecritini getirmiş, demagojilerine artık emekçi kitleleri inanmaz bir duruma gelmişti. Bu olgu bugün açıkça belli oluyor Yunanistan'da. İktidara ilk geldiği yıllarda, PASOK'a bel bağlayan yığınlar, sözlerini yerine getirmediğini görerek artık tavır alıyorlar PASOK'a.

Bugün PASOK'tan hoşnutsuz bu kesim halen dağınık bir durumda olmasına karşın, sömürüsüz bir düzen özlemliyor ve bunun için mücadele etmek istiyor. Ancak PASOK'un karşısında güçlü bir alternatif göremeyince, hareketsiz durumda kalıyor. Buna bağlı olarak, her yıl 1 Mayıs eylemlerine katılım biraz daha düşüş gösteriyor.

Ve bu 1 Mayıs'ta PASOK yığınları göremiyordu yanında. Böylelikle, 3 bin dolayında bir katılımla, sadece 'adet yerini bulsun' diye 'kutlayıverdi' 1 Mayıs'ı; elbette gerçek niteliğinden oldukça uzaktı PASOK'un '1 Mayıs'ı.

İkinci yürüyüşte ise 30 bin kadar bir katılım vardı. Buradaki katılım, geçen yıllara göre bir hayli düşüktü. Buna bağlı olarak potansiyel de eskiyi aratıyordu. Meydanların yüksekliğinde dev kuklalar görülmüyordu artık; emperyalizmin tasvirleri apartman boyundaki ejderhalar da... Artık seksenlik komünistler, kızıl bayraklar altında, eski savaş türküleriyle dolaşmıyordu alanın çevrelerinde. Bu kez kaybeden KKE idi.

Herşeye karşın oldukça görkemliydi yürüyüş. Meydanlarda kızıl renk egemendi. Kentin ayrı ayrı mahallelerinden hareket eden kortejler tek bir meydanda birleşmeye doğru gidiyorlardı. Binlerce kızıl bayrak dalgalanıyordu kitlelerin ellerinde. Kızıl karanfillerle donanmış arabalar ayrı bir renk katıyordu alanlara. Yine bir arabanın üzerine yerleştirilmiş, çift başlı ejderhayı ezen bir işçi maketi oldukça dikkat çekiyordu. Kortejin belli yerlerinde yürüyüşe katılan belediye bandoları enternasyonal marşını çalıyordu. Dev pankartlar, resimler, dev sloganlar ise yürüyüşü biraz daha görkemli bir hale getiriyordu. Yığınlar, revizyonist önderliklere rağmen devrimci canlılık ve atılganlık gösteriyordu.

Yürüyüşün ana gücünü KKE ve onun denetimindeki sendikalar, esas olarak da ESAK adındaki sendika oluşturuyordu. Diğer parti ve gruplar sayısal olarak azınlıkta kalıyorlardı. Bunlar arasında İç Komünistler (KKE ESOTERİKO), PASOK'a muhalefet eden tek tek kişi ya da grupçuklardan, anarşistlere kadar her eğilim bulunuyordu.

Bizler ise, KKE/ML ile birlikte yürüyüşün en sonunda bir muhalefet bloğu oluşturarak slogan ve bildirilerimizle yığınlara doğru politik hattı ulaştırmaya çalıştık.

1 Mayıs 1987'ye, Yunan egemen sınıflarının emekçi ve işçi yığınlarına baskıyı en yoğun bir şekilde arttırdıkları bir dönemde girildi. Egemen sınıfların sözcüsü PASOK hükümeti, işçi sınıfının mücadelesini engellemeye yönelik yeni yeni yasalar çıkartıyor durmaksızın. Bunlardan özellikle biri, işçi sınıfının yaşamına yönelik olan, ücret artışlarının blokajına ilişkin olanıdır. Bu yasa, 1983'den beri yürürlüktedir. Böylelikle işçi sınıfının ücretlerin artışları doğrultusunda başvurduğu tüm anlaşma ve eylemler mahkemeler tarafından yasadışı ilan edilmektedir.

PASOK'un politikası emperyalizme, özellikle de ABD emperyalizmine her geçen gün daha fazla bağımlılığı hedeflemektedir. Bu da, işçi sınıfının örgütlenme özgürlüğü dahil, her türlü siyasal özgürlüğün her gün daha fazla kısıtlanması anlamına geliyor. Sonuçta bu politika Yeni Demokrasi Partisi'nin işine geliyor ve onu güçlendiriyor.

Sendikalara esasta KKE egemendir. Emperyalist ülkelerdeki gibi olmasa bile, belli bir işçi aristokrasisinden sözedilebilir burada. Dolayısıyla revizyonist sendika ağaları esasen böylesi aristokratlardan oluşmaktadır. bugün bu revizyonistlerin genel hattı, kapitalist sistemin krizden çıkabilmesi için, sisteme el uzatma şeklinde somutlaşmaktadır. Hal böyle olunca da, PASOK, YENİ DEMOKRASİ ve KKE'nin sloganları çakışmaktadır: "Yunanistan ulusal ekonomisi krizden çıkmalı, emekçiler buna des-

→

Partimizin 15. Kuruluş Yıldönümünde

'Devrimi Destekle Parti ve Orduyu Güçlendir'

Kampanyasının Yurtdışı Mali Sonuçlarını Açıklıyoruz!

Kuzey

Batı Berlin:	23.106 DM
Hamburg:	8.547 DM
1-.....	2.175 DM
2-.....	6.350 DM
3-.....	3.170 DM
4-.....	5.000 DM
6-.....	790 DM
7-.....	2.915 DM
8-.....	3.000 DM
9-.....	525 DM
10-.....	1.885 DM
Kuzey Alm. Toplam:	**57.463 DM**

Güney

Stuttgart:	16.275 DM
1-.....	8.030 DM
2-.....	6.727 DM
3-.....	990 DM
4-.....	2.350 DM
5-.....	6.233 DM
6-.....	7.750 DM
7-.....	1.500 DM
8-.....	380 DM
9-.....	3.900 DM
10-.....	6.100 DM
11-.....	1.200 DM
12-.....	1.704 DM
13-.....	3.550 DM
Güney Alm. Toplam:	**66.689 DM**

Hessen

Darmstadt:	16.440 DM
Frankfurt:	10.645 DM
1-.....	5.000 DM
2-.....	2.068 DM
3-.....	2.920 DM
4-.....	2.870 DM
5-.....	2.700 DM
6-.....	10.063 DM
7-.....	7.150 DM
8-.....	5.067 DM
Hessen Toplamı:	**64.954 DM**

NRW

Köln:	32.605 DM
Duisburg:	17.085 DM
Wuppertal:	11.000 DM
NRW Toplam:	**60.690 DM**

Almanya Toplamı: 249.796 DM

Avusturya

Viyana:	423.779 Ş
1-.....	78.350 Ş
2-.....	112.600 Ş
Avusturya Toplam:	**614.729 Ş**

Avusturalya:	19.439	A. Doları
Hollanda:	24.000	Gulden
Yunanistan:	278.000	Drahmi
Belçika:	44.500	B. Frangı
Libya:	15.000	L. Dinarı
İsveç:	10.500	İ. Kronu
İsviçre:	96.155	İ. Frangı
Fransa:	160.000	F. Frangı
Danimarka:	995	DM

O, Halka Bağlılığın, Devrime İnancın

Yüce Bir Simgesi, Önder Bir Partizandı.

Devrim Yolunda Silah Elde Savaşarak

Şehit Düştü!

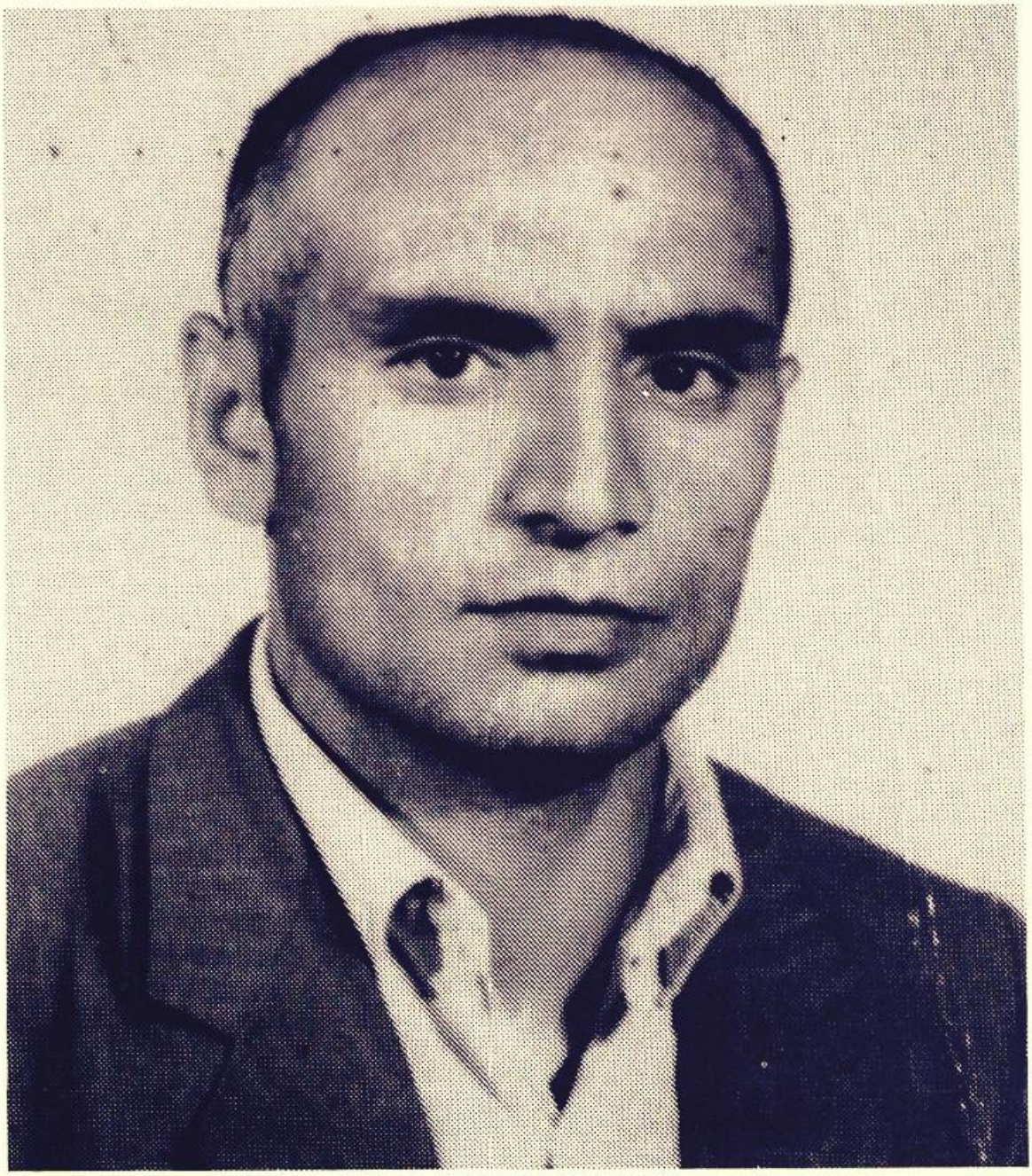

ALİ METE